

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ГОРЕЩИ СЛЕДИ

Част 5 от „Обществото на Аркейн“

Превод от английски: Дори Габровска, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

Мартин се канеше да я убие.

Тя пристъпи от мостика върху лъскавата двумоторна лодка, чудейки се защо вледеняващото отчаяние я връхлита толкова силно. Израснала под грижите на държавата, тя бързо бе научила урока си, че в крайна сметка може да разчита единствено на себе си. Системата на приемните семейства и улицата бяха истински университети, даващи образование по предприемчивост от ранно детство. Когато си сам на този свят, законите на оцеляването са съвсем прости. Тя ги беше усвоила много добре.

Мислеше, че животът я е научил да не се изненадва от нищо, включително от възможността единственият човек, на когото е вярвала, да се обърне срещу нея. Оказа се, че е грешала. Нищо не можеше да притъпи болката от предателството му.

Мартин се появи откъм кабината. Ослепителното карибско слънце се отразяваше в огледалните му слънчеви очила. Забеляза я и веднага ѝ отправи своята харизматична усмивка.

— Ето те и теб — каза той и се впусна да поеме куфарчето с лаптопа ѝ. — Закъсня. — Погледна мъжа в бяла риза и тъмносин панталон, който вървеше по мостика. — Времето ли създаде проблеми?

— Не, сър — Ерик Шейфър остави малкия куфар. — Приземихме се навреме. Но тук има някакъв местен празник. Улиците са претъпкани. Знаете как е на острова. Единственият път от летището минава през центъра на града. Няма начин да се избегне задръстването.

Ерик се изправи и изтри потта от челото си с опакото на дланта си. Ризата му, с дискретно избродирано лого на „Крокър Уърлд“, бе идеално изгладена сутринта, когато той се бе качил в пилотската кабина на малкия фирмен реактивен самолет в Маями. Сега бе ужасно измачкана и влажна заради жегата на острова.

— Фестивалът на деня и нощта — каза Мартин. — Съвсем забравих за него. Голямо събитие за местните хора. Нещо средно между Марди Грас и Хелоуин.

„Той лъже“, помисли си тя, докато наблюдаваше странната тъмна енергия, която изпълваше аурата му. Всичко това беше част от плана му да я убие. При толкова туристи местните власти нямаше да забележат дали господин Крокър се е върнал от частния си остров сам.

— Ще желаете ли още нещо, сър? — попита Ерик.

— Къде е Банър?

— Оставих го на летището. Наглежда самолета.

— Двамата можете да се върнете в Маями. Няма смисъл да оставате тук цяла седмица. Имате си жени и деца, които сигурно ще ви се зарадват. Доста работа ви се струпа през последните месеци.

— Да, сър. Благодаря.

Ерик говореше искрено. Мартин знаеше как да поддържа лоялността на хората си, комбинирайки щедри заплати и премии с вродена харизматичност. Тя често си мислеше, че той би могъл да стане религиозен водач на секта. Вместо това си беше избрал друго поле за изява.

Мартин изкачи няколкото тикови стъпала и застана на руля.

— Откачи въжетата, ако обичаш! — извика на Ерик.

— Разбира се, господин Крокър. — Ерик се наведе да изпълни нареждането.

Тя се запита какво ще си помислят той и останалите от персонала, след като изчезнеше. Мартин вероятно беше подготвил убедителна версия. Сигурно нещо свързано с падане зад борда. Всички знаеха колко коварни са теченията около острова.

Жената усети вибрациите под краката си, когато двигателите на лодката забръмчаха. Ерик ѝ махна приятелски и пак изтри потта от челото си.

Нямаше прикритост в погледа му, нито лукаво намигване или ухилване. Когато той се върнеше на летището, двамата с Джон Банър нямаше да коментират, че шефът е отплавал с едно от гаджетата си. Никога служителите на Мартин Крокър не я бяха причислявали към многобройните му любовници. Той си падаше по високи и стройни блондинки. Тя изобщо не беше такава. Просто си вършеше работата.

Официално се водеше икономка на Мартин, единственият човек, който пътуваше с него навсякъде. Тя организираше всичко и отговаряше за многобройните му жилища. Също така се грижеше за забавленията на приятелите и бизнес партньорите му, а от време на време и за някой гостуващ политик, лобист или държавен глава.

Тя махна за сбогом на Ерик и потисна напирещите сълзи. Каквото и да се случеше днес, знаеше, че няма да го види никога повече.

Лодката грациозно се отдели от кея и се отправи към входа на малкото пристанище.

Като повечето влиятелни богати хора Мартин притежаваше няколко къщи и голям брой апартаменти в различни точки на света. Имението в Маями беше основното му жилище, но мястото, което възприемаше като свой дом, беше малкият остров, който бе купил преди няколко години. Единственият начин да се стигне до него беше по вода. Липсваше писта за самолети, само един кей.

За разлика от другите му жилища, където имаше домашни помощници, винаги готови да го посрещнат, на острова Мартин не държеше персонал. Къщата беше много по-малка и далеч по-скромна от останалите му частни имоти. Той я възприемаше като своето убежище.

Щом подминаха каменните стълбове, които отбелязваха входа на пристанището, Мартин форсира моторите. Лодката набра скорост, порейки тюркоазносинята вода. Мартин не обръщаше много внимание на спътничката си, тъй като беше концентриран върху руля. Тя напрегна сетивата си и отново погледна аурата му. Сега тъмната енергия беше по-силна. Той се подготвяше. Струваше й се твърде тясно в лодката. Нямахше къде да се скрие, нито къде да избяга.

Знаеше от дни, от седмици, ако трябваше да бъде, максимално честна със себе си, че Мартин планира да; се отърве от нея. Дори беше сигурна, че знае защо. Въпреки това малка част от нея се беше вкопчила в отрицанието, колкото и немошно да беше то. Може би имаше логическо обяснение за смущаващите промени в аурата му. Може би тази тъмна енергия беше резултат от психично заболяване. Колкото и ужасна да беше вероятността, поне й действаше успокоително, че той вече не е с разсъдъка си, че истинският Мартин никога не би планирал убийството й.

Изключително изостреният инстинкт за оцеляване не ѝ позволяваше да продължава да се заблуждава. Мартин може и да бе изпитвал привързаност, но дълбоко в себе си икономката знаеше, че връзката им се основава на това, че бизнесменът я използва. Сега той беше решил, че тя се е превърнала в бремене, от което трябваше да се освободи. От негова гледна точка ситуацията беше съвсем проста.

Тя стоеше на кила и гледаше пристанището и градчето, които оставаха в далечината. Когато се превърнаха в миниатюрни неразличими точки, тя се обърна. Вече бяха близо до частния остров на Мартин. Виждаше се къщата на склона.

Мартин намали и плавно приближи лодката до дървения кей.

— Заеми се с въжетата — рязко каза той, изцяло съсредоточен върху маневрирането на лодката.

Това промени всичко. Поради някаква необяснима причина тази обикновена заповед се оказа капката, която преля чашата. Непоносимата смесица от болка, тъга, недоверие и вцепеняващ страх, която от дни бушуваше в душата ѝ на приливи и отливи, изведнъж бе изместена от неконтролируем гняв. Сетивата ѝ реагираха яростно на прилива на адреналин.

Кучият син планираше да я убие. Сега. Тук.

— Разбира се, Мартин — отвърна, удивена от това колко спокоен и овладян прозвуча гласът ѝ. Тя имаше достатъчно опит в прикриването на чувствата си зад фасадата на сдържаната любезност. Можеше да дава уроци на гейши. Но тя самата не беше такава.

Хвана дебелото въже и пристъпи внимателно на тесния кей. Не ѝ отне много време да върже лодката. Беше го правила безброй пъти.

Мартин пусна руля и слезе по стъпалата.

— Дръж, вземи това — каза той и ѝ подаде лаптопа. — Аз ще взема багажа ти и провизиите.

Икономката пое лаптопа от ръката му и изчака да прехвърли куфара ѝ и две торби с покупки. Мартин се огледа, за да провери дали е свалил всичко необходимо от лодката. После стъпи на кея.

— Готова ли си?

Без да изчака отговора ѝ, грабна с лекота торбите с провизии. Аурата му искреше от нетърпение и страховита възбуда. Пулсациите на черната енергия се засилваха. Това не беше просто неприятно

задължение, осъзна тя. Всъщност той очакваше с нетърпение да я убие. Гневът ѝ се разгоря още по-силно.

— Разбира се. — Отправи му деловата си усмивка, с която приветстваше гостите и деловите му партньори. Възприемаше я като вид сценична усмивка. — Но само от любопитство бих искала да знам кога смяташ да го направиш?

— Какво да направя? — попита той през рамо. Вече се бе запътил към малкия джип, паркиран на края на кея.

— Да ме убиеш.

Мартин замръзна на място. Тя видя как шокът премина като вълна през аурата му. Неописуеми цветове проблеснаха през целия спектър. Осъзна, че наистина го е изненадала. Дали той беше повярвал, че може да планира смъртта ѝ, без тя да долови нищо? Очевидно отговорът беше да. Но пък и самата тя не му беше, разкрила всичките си тайни.

Когато се обърна към нея, на лицето му бе изписана смесица от гняв и раздражение.

— Какво говориш, по дяволите? Имаш твърде странно чувство за хумор.

Тя скръсти ръце, като леко обгърна тялото си.

— И двамата знаем, че не се шегувам — каза тихо тя. — Доведе ме тук с намерението да ме убиеш.

— Нямам време за такива глупости. Чака ме работа.

— Предполагам, че ще стана жертва на трагичен инцидент. Удавяне? — усмихна се мрачно тя. — Колко тъжно. Икономката отишла да поплува и не се върнала. Постоянно се случват подобни трагедии.

Той се вгледа в лицето ѝ, сякаш се чудеше дали не бълнува в резултат на треска, и поклати глава.

— Не мога да повярвам.

— И аз не можах да повярвам. Но като обръщам поглед назад сега, си давам сметка, че го очаквах от седмици.

— Добре, ще играем по твоите правила — каза той с вида на човек, който е започнал да подозира, че си има работа с душевно болен. — Двамата с теб сме екип от доста време. Дванайсет години. Защо ми е да те убивам сега?

— Мисля, че имаш няколко причини. Първата, разбира се, е, че наскоро открих, че през последните няколко месеца си позволявал на отвратителни хора да използват ресурсите на „Крокър Уърлд“ под прикритие за незаконна търговия с оръжие. Цялото онова селскостопанско оборудване, което щедро даряваше на различни развиващи се страни. Оказа се, че тракторите и плуговете изстрелват истински куршуми. Представи си колко се изненадах, когато разбрах.

За момент ѝ се стори, че той ще продължи да разиграва театър. Но това беше Мартин. Той стигаше до същността на нещата по-бързо от всеки друг човек, когото тя познаваше. Това бе част от таланта му.

— И проблемът не е само в това, което си правил, макар и да е достатъчно ужасно. Проблемът е в хората, за които работиш.

Яростта изригна в погледа и в аурата му.

— Не работя за никого — каза той през зъби. — „Крокър Уърлд“ е моя компания. Аз я изградих, по дяволите. Аз съм „Крокър Уърлд“.

— Ти беше „Крокър Уърлд“. Но ти предаде компанията, която създаде, която аз ти помогнах да създадеш, защото се свърза с престъпна организация.

— Ти нямаш нищо общо с моя успех. Би трябвало да ми благодариш на колене за това, което направих за теб. Ако не бях аз, още щеше да работиш в онзи западнал цветарски магазин, да живееш сама с няколко котки, защото плашиш всеки мъж, който те види. По дяволите, понякога дори аз се страхувам от теб!

Думите му я поразиха.

— Какво?

— Начинът, по който поглеждаш някого веднъж и разбираш какво диктува действията му, за какво мечтае, какво го плаши до смърт, кои са силните му страни и слабостите. Адски разтърсващо е. Защо, мислиш, искам да се отърва от теб?

— Забравяш нещо, Мартин. Ако не ми беше предложил работа преди дванайсет години, ти все още щеше да управляваш единствено онова евтино казино накрая на света в Биндж, Невада. Аз съм тази, която ти посочи измамниците, които те крадяха нагло. Аз съм тази, която ти помогна да се откупиш от онзи мафиотски бос. Ако не бях аз, отдавна щеше да си заровен в някой плитък гроб в пустинята.

— Това е лъжа.

— Аз съм тази, която намери първите инвеститори, които те подкрепиха, когато реши да продадеш казиното и да започнеш да строиш небостъргачи.

Аурата на Мартин вече беше черна като ада.

— И сам щях да си намеря инвеститорите — извика той.

— Нямаше. Талантът ти на стратег е средна степен, Мартин. Можеш да доловиш някоя благоприятна възможност и да съставиш план, както малцина биха успели, защото това е паранормалната ти способност. Но никак не те бива, когато трябва да ръководиш хора.

— Затваряй си устата.

— Без този талант цялата бизнес проникателност на света е безполезна. За да се изгради финансова империя, трябва нещо повече от умение да боравиш с цифрите. Нужен е и талант да разкриваш качествата и слабостите на конкурента си.

Усмихна се, приличаше на хищник.

— Смяташ, че се нуждая от лекции как се прави бизнес ли?

— Дванайсет години съм човекът, който изготвя психологическите профили на хората, с които се сблъскваш. Аз съм тази, която ти казва, ако някой партньор в бизнеса е загазил с парите или в личния живот. Аз те предупреждавам, когато някой се опитва да те мами. Аз разкривам силните и слабите страни на твоите опоненти и партньори. Аз те съветвам какво трябва да предложиш, за да сключиш сделка. Аз съм тази, която ти казва кога е най-добре да се откажеш от някой проект.

— Признавам, че имах нужда от теб. Но вече не е така. И преди да приключим, бих искал да знам как научи за страничния бизнес с оръжията.

— За твоите гости и бизнес партньори аз съм просто доверен член на персонала. Никой не ми обръща внимание, не ме забелязва. Но аз ги наблюдавам внимателно. В края на краищата ти ми плащаш точно за това. Понякога виждам или чувам някои неща. И съм много, много добра в проучванията.

— Какво точно знаеш?

— За хората, с които си се захванал? — Тя повдигна леко едното си рамо. — Не много. Само че е картел, управляван от личности с много силни паранормални способности, и че са те съблазнили да им вършиш мръсната работа.

Аурата на Мартин блесна още по-силно.

— Никой не ме е съблазнил.

— Доскоро не бих повярвала, че някой може да те купи — каза тя. — Мислиш ли, че шайка гангстери може да предложи нещо ценно на един от най-успелите мъже на планетата, който рискува и се лишава от свободата си, репутацията си и дори живота си?

Гневът на Мартин личеше в погледа му.

— Изобщо не знаеш за какво говориш. Това не е някаква мафия.

— Напротив, Мартин. Първия път, когато доведе онези хора в резиденцията в Маями, ти казах, че те са много, много опасни.

— Аз също — каза през зъби Мартин. Той бавно свали слънчевите си очила. — По-опасен съм, отколкото можеш да си представиш, благодарение на новите ми бизнес партньори. И благодарение на тях вече не се нуждая от теб.

— Какво говориш?

— Организацията, която онези двама мъже представляват, е много повече от финансова сила. Става въпрос за власт, истинска власт, такава власт, за която световните лидери, производителите на оръжие, милиардерите могат само да мечтаят.

Изведнъж тя разбра. Не си беше представяла, че може да се отврати толкова много, но се оказа, че е грешала.

— Предполагам, че това обяснява промените в твоята аура през последните няколко месеца? — попита тя.

Мартин я погледна неочаквано.

— Какви промени? — настоя той.

— Мислех, че си станал жертва на психично заболяване, което влияе на паранормалните ти сетива.

— Аз не съм болен, по дяволите.

— Напротив, болен си, но не от естествено възникнала болест. Сам си виновен за това. С помощта на новите ти приятели, разбира се.

Мартин я доближи. Не изглеждаше ужасен. Изглеждаше нетърпелив. Развълнуван.

— Виждаш ли ефекта от веществото в аурата ми?

— Веществото — повтори тя. — Да, това е единственото логично обяснение. Онези мъже ти осигуряват наркотик, който влияе на паранормалните ти сетива.

— Много е вероятно то да увеличи продължителността на живота ми с няколко десетилетия. Няма да бъда слаб и грохнал. Ще запазя силите си.

— Не вярвам на ушите си. Мартин, ти си гениален бизнесмен, не усещаш ли, когато ти говорят небивалици? Обещанието за безсмъртие е най-древната измама на света.

— Учените не са сигурни каква е продължителността на живота, защото новото вещество не е употребено, за да се провери ефикасността му на практика. Най-високопоставените го приемат само от няколко години. Но данните от лабораториите са многообещаващи.

— Ти си глупак, Мартин.

— Истина е — настоя той. — Дори и да грешат, че наркотикът може да удължи живота ми, това не променя факта, че формулата работи. Тя може да издигне стратег седма степен като мен чак до девета или десета степен.

— Ти не си девета или десета степен. Щях да го разбера. Но нещо се промени в аурата ти. Каквото и да е, сега тя не е... — Тя замълча, търсейки точната дума. — Не е цялостна.

— Цялостна? — разсмя се той. — Що за глупава старомодна дума. Мислиш ли, че е от значение? Трябва да знаеш, че си права обаче. Лекарството, което ми дадоха, не повиши нивото на таланта ми. Не беше предвиден такъв ефект.

— Не разбирам.

— Лекарството може да бъде променено по най-различни начини, така че да отговаря съвсем точно на индивидуалния профил. Вариантът, който аз приемам, ми осигури един нов талант.

— Ако вярваш на това, значи си загазил.

— Не съм луд — изкрещя бизнесменът.

Думите отекнаха около тях. Последваха няколко секунди ужасяваща тишина. После аурата на Мартин се сгорещи до такава степен.

Тя разбра, че моментът е настъпил. Сега той щеше да се опита да я убие. Въпросът беше дали ще използва оръжие, или голите си ръце. Едно нещо беше сигурно — тъй като стояха на края на кея, тя нямаше къде да избяга.

Разтърсващият поток от енергия се появи сякаш от нищото. Той я заля и й причини толкова силна болка, че икономката загуби

ориентация и усети как полита в бездънна пропаст.

Няма да е с оръжие. Тя падна на колене под силата на светкавицата, която пронизваше сетивата ѝ. Няма да е и с голи ръце. Това не беше предвидено.

Мартин я гледаше, опиянен от силата си.

— Те бяха прави — каза той, като въздъхна. — Казаха ми истината за лекарството. Поздравления. Ти ще бъдеш първият човек, който ще стане свидетел на какво съм способен с новия си талант.

— Не ме докосвай!

— Няма да те докосвам. Не е необходимо. Ще изгоря психичните ти сетива. Ще изпаднеш в кома и ще умреш.

— Мартин, не, не прави това! — Сега гласът ѝ прозвуча по-уверено. Сетивата ѝ възвръщаха силата си. Беше се възстановила малко от травматизиращия шок. Успяваше да се справи с болката, което означаваше, че отблъскваше връхлитащите я вълни. — Може би не е твърде късно. Може би някой от експертите в Обществото ще може да ти помогне...

— Вече ме молиш. Това ми харесва.

— Не се страхувам за живота си. Но има едно нещо, което трябва да знаеш.

— Какво?

— Ако не се беше появил ти, досега щях да съм собственичка на онзи магазин за цветя, както и на верига магазини.

— Това винаги е било най-големият ти недостатък — каза Мартин. — Твоите мечти и амбиции са толкова по-маловажни от моите.

Той повиши температурата на черната психична енергия, която генерираше. Лицето му се напрегна от усилието. Тя продължи да отблъсква вълните, дори още по-силно, черпейки от собствената си аура. Болката отслабна още малко.

— Умри, дяволите да те вземат! — със злоба изкрещя той. Пристъпи към нея. — Защо не умираш?

Силата ѝ се завръщаше. Служителката успяваше да се съсредоточи върху поддържането на енергийния щит, в който се беше превърнала аурага ѝ.

Мартин залитна, но не забеляза, че тя отблъсква енергията му. Вместо това я гледаше леко объркан.

Ядосан и напрегнат, съвсем я доближи, вече можеше да я докосне. Изпрати още от черните лъчи, които извираха от тялото му.

— Трябва да умреш! — изкрещя той.

Посегна и я хвана за гърлото. Тя инстинктивно вдигна ръце да се защити. Той я сграбчи. Стисна китките ѝ.

Дланите ѝ горяха. Светът изригна, изпращайки една след друга ударни вълни през сетивата ѝ. Мартин Крокър потрепери веднъж. Погледна я, сякаш виждаше ада.

— Не! — изпищя той.

Олюля се, загуби равновесие и падна от кея във водата. Аурата му изгасна внезапно.

Тя се изправи. Сърцето ѝ биеше учестено. За втори път в живота си убиваше човек. Но този път не случаен, а властолюбив и влиятелен мултимиллионер, който просто се беше забъркал в опасно начинание.

А ръцете ѝ продължаваха да горят.

1.

Уайкики...

Едрият мъж носеше риза с къси ръкави на оранжеви и лилави цветя. Щеше да създаде проблем след около пет минути. Не беше нужно човек да е екстрасенс, за да долови гневната енергия, която изпълваше атмосферата около маса номер пет. Всеки опитен барман би я усетил. А за барман, който беше и екстрасенс, а също и бивше ченге, предупредителните знаци излязоха наяве и заблестяха като неонов лампички, след като господин Оранжеви и лилави цветя влезе в „Тъмната дъга“ половин час по-рано.

Лутър Малоун бързо разбърка коктейла „Май тай“ и го постави на подноса до бирата и коктейла „Блу Хавай“. Джули се пресегна, за да вземе една черешка и резенче ананас от охладените купи с приготвените плодове.

— Има проблем на пета — каза тя тихо. — Идиотът се заяжда с Лудия Рей. За късмет на този глупак Рей още не е забелязал.

— Аз ще се погрижа — каза Лутър.

Въпреки че отдалеченият бар се намираше в Уайкики, не го посещаваха много туристи. Закътан в малък вътрешен двор на половин пресечка от оживеното Кухио Авеню, „Дъгата“ имаше една особена група от редовни клиенти. Някои от тях — като Лудия Рей, бяха по-ексцентрични от останалите. Чудакът отдавна се беше посветил на боговете на сърфинга. Когато не караше сърфа си, преминаваше в дзен състояние. Всички, които го познаваха, твърдяха, че е най-добре той да бъде оставен на мира в своето измерение.

— Внимавай — каза Джули. Тя украси коктейла с черешката и ананаса. — Тази грамада е повече мускули, отколкото тлъстини.

— Да, виждам го. Оценявам загрижеността ти.

Сервитьорката му отправи една бърза усмивка.

— Наистина ще ми е неприятно да ти се случи нещо, шефе. Работното ми време тук се съчетава идеално със заетостта ми в хотела.

Като мнозина други ангажирани в туристическия бизнес на Хаваите Джули работеше на две места. Животът на острова имаше своите предимства, но и недостатъци — не беше никак евтин. В петък и събота вечер младата жена идваше в бара, за да помага в най-натоварените часове. Работата ѝ беше на рецепцията на един от малките западнали евтини хотели, които по някакъв начин успяваха да оцелеят в сенките на големите комплекси и високите блокове с луксозни ваканционни апартаменти.

Освен Джули, която работеше два пъти седмично, в „Дъгата“ обикновено наемаха и някой да мие чиниите.

В момента тази длъжност беше свободна. За кой ли път. Миячите идваха и си отиваха толкова редовно, че собствениците на бара — Петра и Уейн Гроувс, вече не си правеха труда да им запомнят имената. Наричаха всеки Бъд и толкова. Предишният беше напуснал миналата вечер. Работата възпрепятствала редовните му ангажименти като дилър на амфетамини.

Вратата към кухнята се отвори широко. Уейн Гроувс, съсобственик на „Дъгата“, се появи с един поднос с чинии, отрупани с пържена храна. Почти всичко, което излизаше от кухнята на „Дъгата“, беше приготвено по този начин.

Уейн спря рязко, а вниманието му се прикова върху мъжа с оранжево — лилавата риза.

Уейн беше слаб и висок, с остри черти и приличаше на търговец на оръжие от старата школа. Очите му бяха леденостудени. Съсобственикът на бара беше на шейсет и пет, но още можеше да види последния ред в таблицата на очните лекари. Всъщност успяваше да прочете и няколко реда по-надолу, но не бяха измислени тестове за хора със свръхразвито зрение.

Уейн беше покрит от главата до петите с татуировки, най-впечатляващата, от които беше червенооката змия, увита около лъсналото му плешиво теме. Главата ѝ беше разположена точно върху челото му, наподобяваща тъмен скъпоценен камък върху злоеща корона.

Уейн беше целенасочен човек. По това време вниманието му беше насочено към поръчките за риба, пържени картофи и хамбургери и измиването на чашите. Но в момента беше отправено в друга посока. Мъжът с оранжево — лилавата риза не подозираше, че се намира в

полезрението на човек, който някога си беше изкарвал прехраната като снайперист в една от тайните агенции.

Лутър грабна бастуна, който беше закачен на бара. Време беше да се раздвижи. Най-малко имаха нужда от инцидент в „Дъгата“, който да изисква посещение на полицията. Съседните магазини нямаше да са доволни от подобна визита. По тези места всички предпочитаха да не се набиват на очи. Същото се отнасяше и до редовните посетители на „Дъгата“, повечето от които бяха хора с парапсихични способности и сериозни проблеми, като Лудия Рей.

Лутър излезе иззад бара. Спря за момент до притихналия Уейн.

— Няма проблем — каза той. — Аз ще се оправя.

Съсобственикът примигна и се отърси от завладялото го спокойствие.

— Добре — изръмжа той. Обърна се и пристъпи към една от близките маси.

Вратата на кухнята се отвори отново и освободи вълна от топлина, пропита с мирис на пържено. Петра Гроувс, готвач и съсобственик на ресторанта, се появи на прага. Огледа помещението с учуден поглед, докато триеше ръце в лекъосаната си престилка.

— Усетих, че нещо не е наред. — Детството ѝ бе преминало в Тексас, но забавеният южняшки акцент още личеше във всяка дума, която произнасяше.

Интуицията на Петра, също като тази на Уейн да повали мишена с един-единствен изстрел от далечно разстояние, беше по-силна от естественото. Можеше да се каже, че е паранормална.

И Уейн, и Петра имаха парапсихични способности от средна степен. И двамата се бяха пенсионирали в една и съща безименна служба. Петра бе съгледвач на Уейн, когато той беше работил като снайперист. Заедно сформираха невероятен екип. Освен това бяха партньори в живота.

Петра беше жена със здраво телосложение, към шейсет и две-три годишна. Носеше дългата си посивяла коса на плитка. Силно пожълтяла ѝ шапка стоеше на върха на главата ѝ. На едното ѝ ухо проблясваше златна обеца. Докато Уейн носеше скрит пистолет в кобур, съпругата му беше предпочела голям нож. Държеше го в калъф под дългата си престилка.

— Аз ще се оправя — каза ѝ Лутър.

— Добре — кимна му Петра и влезе обратно в горещата кухня.

Барманът тръгна с бастуна си по оплочения под. Нивото на напрежението в помещението бързо растеше. Тълпата ставаше неспокойна. Съвременната наука беше отхвърлила изучаването на парапсихология. Заради това много хора живееха живота си, като пренебрегваха, потискаха или съзнателно не забелязваха парапсихичната страна на своята природа. Но в подобни ситуации дори някои от тях с обикновена чувствителност започваха да се оглеждат за най-близкия изход много преди да са осъзнали какво точно не е наред. Навалицата в „Дъгата“ беше всичко друго, но не и естествена.

Мъжът с ризата на цветя изглежда не забелязваше Лутър или безпокойството на редовните клиенти. Беше прекалено зает да обсипва Лудия Рей с хапливи реплики.

— Ей, сърфистът — говореше гръмогласно той. — Добре ли си преживяваш, като чукаш туристките? Колко им вземаш, за да зърнат малкия ти сърф?

Рей не му обръщаше внимание. Продължаваше да седи надвесен над бирата си и да дъвче пържените си картофи и риба. Той беше широкоплещест и със загар човек, който е повече в морето, отколкото на брега. Рошавата му кестенява коса бе изсветляла от слънцето. Не можеше да бъде обвиняван мъжът с цветната риза, че си е набелязал погрешна мишена, помисли си Лутър. Рей не изглеждаше обезумял, ако човек не виждаше аурата му.

— Какво има? — попита натрапникът. — Не можеш да отговориш на един въпрос ли? Нали всички разправят колко са дружелюбни местните?

Рей остави бирата си и се опита да се обърне. Лутър напрегна сетивата си, за да види аурата на всеки. Светлото и тъмното бяха наопаки, но не като във фотографски негатив. Когато бе в това състояние на паранормална чувствителност, нещата определено не бяха черни и бели. Оттенъците идваха от различни точки на паранормалния спектър. Те не можеха да се опишат с думи. Енергията пулсираше, проблясваше и искреше около всеки от тях.

Напрежението растеше осезаемо дори за обикновените му сетива, но през паранормалната му чувствителност то вече се бе превърнало в приливна вълна с опасно вихреци се течения.

Краткият момент на замайване, който винаги съпровождаше преминаването към другата чувствителност, отмина, докато направи няколко крачки. Лутър беше свикнал с чувството за силна обърканост. Той живееше с таланта си още от юношеството.

Първо се концентрира върху Рей. Мъжът с ризата на цветя беше най-отвратителният, но сърфистът беше най-непредвидимият. Надигналата се едва контролирана лудост се проявяваше в неясните оттенъци и хаотични пулсации на аурата му. Най-тревожни бяха нездравите жълто-зелени проблясъци, които се получаваха в непредсказуем ритъм. В момента се сгъстяваха, защото той губеше крехката си връзка с реалността и се насочваше стремглаво към уникалната си параноична вселена.

— Стой далече от мен — каза Рей тихо.

Всеки разумен човек би се отдръпнал незабавно, но Шарената риза се ухили, без да си дава сметка, че е на път да освободи лабилен и непредсказуем дух от бутилката му.

— Не се тревожи, сърфистче. Последното, което искам да направя, е да се приближа прекалено близо до теб. Може да прихвана някоя болест, с която си се сдобил, докато си се грижил за туристките.

Рей се изправи. Мускулестите му плещи изпъваха овехтялата му тениска. Лутър беше на половин метър от него. Той се концентрира върху жълто-зелените искри в аурата на Рей. С невероятна точност — грешките често имаха неприятни последствия — барманът генерира от собствената си аура вълна от потискаща енергия. Пулсациите ѝ отекнаха в аурата на Рей. Жълто-зелените искри видимо намаляха.

Лудият Рей примигна няколко пъти и се намръщи объркано. Лутър въздейства върху аурата му още малко. Сърфистът въздъхна и загуби интерес към мъжа с шарената риза. Внезапно изтощен се отпусна на стола си.

— Защо не допиеш бирата си? — му подхвърли Лутър. — Аз ще се погрижа.

— Аха, добре. — Рей погледна бутилката пред себе си. — Бирата ми.

Благодарен за това, че му подсказаха какво да прави в този момент, той взе бутилката и отпи голяма глътка.

Лишен от жертвата си, натрапникът се разяри. Лицето му се изкриви от ярост. Той се наклони на една страна и погледна през

рамото на Лутър.

— Ей, на теб говоря, тъп сърфист такъв — извика той.

— Не — каза Лутър със същия тих глас, с който беше говорил на Рей. — Говори на мен. В момента обсъждаме факта, че трябва веднага да напуснеш.

Аурата на мъжа беше много по-стабилна от тази на Рей. Това беше добрата новина. Лошата беше, че бе в цветовете на яростта и недоволството.

Коректното определение за подобен род грубияни и скандалджии беше, че страдат от ниска самооценка и се опитват да компенсират, като правят другите свои жертви. Що се отнасяше до Лутър, това бяха пълни глупости. Хората като мъжа с цветната риза смятаха, че превъзхождат околните, и им липсваше каквато и да е способност за съчувствие. Грубияните тормозеха не от неосъзнато желание да компенсират ниската си самооценка. Те го правеха, защото можеха и защото им доставяше удоволствие. Единственото противодействие срещу тях беше да ги накараш да изпитат страх. Защото чувството им за самосъхранение беше много изострено.

В енергията на мъжа нямаше никакви изненади или загадки. Желанието за издевателство беше съвсем явно. Лутър отново генерира потискащата енергия. Прищявката на мъжа да нарани и унижи Рей изчезна незабавно под тежестта на изтощението, но грубиянът вече се беше изправил с лице към Лутър.

— Ей, барманът, махни се от пътя ми, ако не искаш да пострадаш.

Той сграбчи ръката му с намерението да го блъсне настрани. Това беше грешка. Физическият контакт засили въздействието на енергията, която Лутър използваше.

Мъжът се олюля леко и загуби равновесие. Хвана се за ръба на масата.

— Какво? — каза той едва. — Май не ми е добре.

— Не се тревожи за сметката — каза Лутър. Той хвана мъжа и го поведе към вратата. — Заведението черпи.

— Тъй ли? — Скандалджията поклати глава и напразно се опита да фокусира погледа си. — Какво става?

— Сега си тръгваш.

— А! — Шарената риза сбърчи чело. — Добре. Изведнъж се почувствах много уморен.

Той не се опита да се съпротивлява. Изведнъж шумът в заведението стихна. Всички гледаха мълчаливо как барманът води натрапника към изхода.

Когато вратата се затвори зад тях, шумът в „Тъмната дъга“ се върна към нормалното си състояние.

— Какво става? — мъжът потърка очите си. — Къде отиваме?

— Прибираш се в хотела си.

— Така ли? — В думите му нямаше съпротива, само объркване и замаяност.

Лутър го изведе в малкия вътрешен двор, минаха покрай болнавите палми в саксии, които Уейн беше сложил там и бе направил неуспешен опит да създаде автентична атмосфера.

Наближаваше десет часът. Собственикът на ловния клуб на втория етаж беше прибрал табелата, която обещавахе на туристите Място за безопасна стрелба, Истински оръжия, Заводски муници и Отлично обслужване на клиентите. Имаше причини, поради които Лутър не успяваше да разбере изцяло фирмите, които предлагаха на туристите стрелбища на закрито, а те процъфтяваха в Уайкики.

Студиото за татуировки и пиърсинг и магазинът за дзен комикси бяха затворени, но ръждясалите прозоречни климатици на порно видеоклуба бръмчаха, както обикновено. Това бе единственият признак, че мястото е още отворено. През замъглените прозорци на клуба не се процеждаше светлина. Клиентите влизаха и излизаха незабелязано, предпочитайки прикритието на тъмнината.

Лутър побутна зомбирания си спътник под стария дървен сърф, който отбелязваше входа към вътрешния двор, и го поведе по тясната пътека към Кухио Авеню. По това време беше оживено и таверните и ресторантите на открито бяха пълни.

Поколеба се дали да изпрати мъжа с цветната риза още една пресечка до Калакауа, където ярко осветените витрини на скъпите бутици и ресторанти привличаха тълпи от туристи. Реши, че няма нужда да си прави труда. Можеше да стори това, което бе необходимо, и тук.

За нещастие не беше от полза да остави спътника си на това място. Ефектът на енергията, с която бе потиснал желанието му да

тормози околните, беше краткотраен. Лутър знаеше, че щом престане да му въздейства, той отново ще се върне към обичайното си състояние.

Той щеше да си спомни за проваления опит да предизвика Рей и за намесата на бармана. Щеше да се сети, че е бил посрамен, когато недъгав мъж с бастун го е извел навън. Тези спомени щяха да бъдат достатъчен повод грубиянът да се върне в „Дъгата“ и да търси отмъщение.

Страхът бе една от най-примитивните емоции, първичен инстинкт за самосъхранение, който, като всеки инстинкт, беше дълбоко вкоренен в мозъка. Това означаваше, че присъстваше в целия спектър на сетивата, от нормалните до паранормалните. Беше и най-лесната за провокиране емоция, ако човек умееше да го прави. А щом бъдеше провокирана, тя се задържаше известно време.

Побойниците разбират страха, защото твърде много го предизвикват у другите.

Лутър си пое дъх и бавно издиша. Това, което предстоеше, не му беше приятно, но трябваше да си свърши работата.

Напрегна сетивата си. После завъртя покорния зомбиран мъж до себе си така, че да гледа към пътеката, която водеше към „Дъгата“.

— Не искаш никога вече да минеш по тази пътека — каза барманът. — Хората в онова малко ресторантче са луди. Не се знае какво могат да ти направят. Все едно да влезеш в стая, пълна с нитроглицерин. Прекалено си умен, за да се върнеш там.

Той подкрепяше думите си с малки пулсации от енергия, насочени към латентните точки на страха в паранормалния му спектър, така че съзнателно събуждаше и активираше всички, които успяваше да открие. Терминът „паникбутон“ не бе възникнал случайно.

Лутър се занимаваше с покорния мъж, докато не започна да се поти и тресе, втренчен в тъмната алея, сякаш бе преддверие към ада.

С малко късмет, когато се отърсеше от това преживяване, споменът за „Тъмната дъга“ щеше да бъде неразривно свързан с чувството за безпокойство и страх. Той нямаше да може да го обясни, дори нямаше да опитва. Но ако случайно минеше отгук, инстинктивно щеше да избягва алеята. Така работеше страхът на парапсихично ниво.

Проблемът за провокирането на страх бе, че този страх винаги можеше да доведе и до обратната реакция. Някои хора се чувстваха

принудени да се изправят срещу страховете си. Но доколкото опитът на Лутър сочеше, това не бе истина за хулиганите, които обичаха да тормозят околните.

Той понижи психичното въздействие. Мъжът се успокои.

— Трябва да се върнеш в хотела си — каза Лутър. — Тази вечер малко прекали с пиенето. Върви да поспиш.

— Да, добре — прошепна мъжът разтревожен. — Много пих.

Той бързо закрачи към кръстовището и пресече улицата. Изчезна зад ъгъла и се отправи към Калакауа, където бяха големите хотели на първа линия до плажа.

Лутър се облегна тежко на бастуна си, притиснат от тъмната енергия заради това, което бе направил. Мразеше тази част. Винаги имаше цена, която трябваше да плати, когато използваше таланта си по този начин.

Негодникът заслужаваше, което бе получил, но в действителност битката беше неравна още от самото начало. Той нямаше шанс. Не бе осъзнал какво го е сполетяло.

Да, това беше неприятната страна на случилото се.

2.

След като затвори ресторанта, придържайки се към ежедневния си ритуал отидоха пеша до „Удон Палас“. Собственичката на заведението — Мили Окада, им донесе огромни купи с ароматна супа с юфка. Когато поднесе храната пред Лутър, го погледна многозначително.

— Добре ли си?

— Добре съм, Мили — Лутър взе пръчиците. — Имам нужда да хапна от твоята супа. Дълга нощ беше.

— Пак си депресиран — отбеляза тя. — Би трябвало да се чувстваш по-добре, нали кракът ти се възстановява.

— Така е — съгласи се Петра. — Но той не се чувства по-добре, а по-зле.

Раната беше зараснала, но кракът му никога нямаше да бъде като преди. Проклетият бастун завинаги щеше да е част от живота му. Още не беше се примирил, но не затова се чувстваше потиснат тази вечер. Не знаеше как да обясни същността на проблема.

— По-добре се чувствам — настоя той. — Просто съм малко уморен, това е всичко. Казах ви, дълга нощ беше.

— Ще ти донеса още една бира — каза Мили.

Тя изчезна зад завесата на червени и бели квадрати, която отделяше кухнята от помещението с масите.

— Мили и Петра са прави, пак си депресиран. — Уейн умело тъпчеше юфка в устата си с пръчиците за хранене. — Приеми онази работа за „Джоунс и Джоунс“. Ще се почувстваш по-добре.

— Да — настоя Петра. — Това ще те измъкне от депресията, в която си през последните няколко месеца.

Лутър ги изгледа навъсено.

— Работата, която ми предлагат, е небивалица. Два дни да се правя на бавачка в Мауи.

— И какво? — Уейн почука с пръчиците по ръба на купичката. — Все е работа. Значи разчитат на тебе.

— Не — каза Лутър. — Не значи това. Значи, че Фалън Джоунс ме съжالياва, може би се чувства малко виновен заради онова, което се случи последния път. Решил е да ми хвърли утешителен залък.

Петра издиша шумно.

— Я помисли! Фалън Джоунс не е способен да съжали никого и не би признал, че е виновен за нещо, ако ще светът да се обърне.

— Добре, признавам, че Фалън не е склонен да изпитва такива чувства — каза Лутър. — Тогава е само една причината да ми остави съобщение на телефонния секретар.

— Каква?

— Работата е толкова незначителна, че не иска да харчи пари, като праща някой агент да идва чак от континента.

— Хм — сви рамене Петра. — Моят съвет е да приемеш предизвикателството.

— Защо? — попита Лутър.

— Защото имаш нужда да опиташ нещо различно и да се откъснеш от собствените си мисли. За теб ще бъде добре отново да порботиш за „Джоунс и Джоунс“, дори само за два дни като бодигард.

— Мислиш ли?

— Да — кимна Петра. — Има и друга причина да приемеш предложението.

— Каква?

— Имам предчувствие.

— Ти имаше предчувствие и за предходното — напомни ѝ Лутър. Всички погледнаха бастуна, окачен на облегалката на стола.

— Това предчувствие е различно — настоя Петра.

3.

Минаваше два сутринта, когато той изкачи, куцукайки, стъпалата до втория етаж на старата двуетажна сграда. Бруно, кучето чудо, залая яростно, когато Лутър мина покрай апартамента на собственика. Бруно беше малък и пухкав и сигурно тежеше по-малко от три кила, но имаше инстинкт на куче пазач, все едно беше доберман. Никой не можеше да влезе, без животното да отбележи този факт с шумен лай.

В апартамент 2-В Лутър натисна ключа на лампата и освети протрития килим, вехтата боя на стените и мебелите, купени от разпродажба преди две години, когато се бе преместил да живее на островите. По онова време изплащаше втория си развод. Парите не му стигаха. Всъщност и сега не му бяха достатъчни.

Лутър използваше работата за „Джоунс и Джоунс“, за да спестява средства в банковата си сметка. Нещата тъкмо бяха започнали да потръгват. Той обмисляше да се премести в по-хубав апартамент, когато преди два месеца прие работата, която Фалън Джоунс му предложи. Това, че го простреляха, не само му донесе адски болки, но се оказа, че случката отново го затрудни финансово.

Уейн и Петра бяха прави. Трябваше да приеме предложението на Фалън. Гордостта му щеше да пострада от това, че трябваше да се прави на бодигард, но парите щяха да му свършат работа. „Джоунс и Джоунс“ плащаха добре.

Влезе в малката кухня и извади бутилката скъпо уиски, което Уейн и Петра му бяха подарили за рождения ден. Наля си щедро, отвори плъзгащите се врати и излезе на миниатюрната тераса.

Облегна се на парапета и отпи. Копринената нощ го обгърна като невидима любовница и успокои сетивата му. Сградата, в която беше апартаментът му, бе една от множеството, закътани в лабиринта от задни улички в Уайкики. Нямаше климатици или басейн. Имаше само едно огромно дърво, чиито клони хвърляха сянка и разхлаждаха малко в горещите летни месеци.

Съседите му бяха собственикът на сградата, един старец, за когото знаеше само, че се казва Бен, двама пенсионери, преместили се да живеят тук от Аляска, един застаряващ сърфист с неясни доходи и мъж, който твърдеше, че пише роман. Като цяло трудно можеха да се определят като общителни хора.

Уискито си вършеше работата. Чувстваше се ако не разочустван, то поне по-философски настроен.

Сякаш по команда от мобилния му телефон се чува вибрации и звън. Той го откопча от колана си и отвори, без да погледне кой го търси. Само трима души знаеха този номер и двама от тях — Петра и Уейн, със сигурност спяха дълбоко.

— Знаеш ли колко е часът тук, Фалън?

— Хаваите са с два часа напред спрямо Калифорния по това време на годината — отвърна Фалън леко раздражен, което бе обичайното му състояние. — Какво значение има това?

Фалън Джоунс ръководеше „Джоунс и Джоунс“ — една тайна агенция за психични разследвания. Той имаше някои положителни качества — изключителен талант да открива модели и връзки там, където останалите виждаха само шанс и съвпадения. Обаче други добродетели, като добри маниери, загриженост и търпение, напълно му липсваха.

— Смятах да ти се обадя сутринта — каза Лутър.

— Тук е четири часа сутринта. Не мога да чакам повече дали ще приемеш работата, или не. Отговорът ти ми трябва веднага. Нямам време да се съобразявам с деликатната ти чувствителност.

— Преведено на разбираем език това означава, че нямаш друг агент наблизо.

— Да, и това. Ти си добър и си на удобно разстояние. Идеална комбинация от моя гледна точка. Какъв е проблемът? Обикновено решаващ бързо.

Лутър се зачуди защо е колебанието. Фалън беше прав. Това не бе типично за него. Поемаше най-различни задачи от „Джоунс и Джоунс“, откакто напусна сиатълската полиция преди две години. Работата му харесваше, освен когато го простреляха. Когато беше в такова настроение, копнееше да получи някоя задача от „Джоунс и Джоунс“.

Агенцията беше уникална. Беше създадена във Викторианската епоха и неин основен клиент бе Управителният съвет на Обществото „Аркейн“. Основният ѝ приоритет беше да се защитават най-съкровени тайни на Обществото.

Но в един момент Съветът беше приел, че повечето полицейски управления не могат да се справят с някои социопати с парасихични способности. Малко хора от работещите в правоохранителните органи бяха склонни да признаят, че мнозина от убийците бяха надарени със способности. Съветът смяташе, че така е по-добре. Медиите достатъчно раздухваха проявите на паранормалното, в повечето случаи с гръмки заглавия в таблоидите или с глупави телевизионни предавания. Но това беше безобидно. Никой не искаше полицията да прави изявления пред медиите, че има убийци с паранормални способности.

Още във Викторианската епоха Съветът неохотно беше поел отговорността да издирва и залавя опасни ренегати, преценявайки, че е по-добре да се справя с подобни проблеми, вместо да рискува да остави тези хора да вършат на воля престъпленията си.

Задачата в Мауи беше рутинна, но все беше нещо, а парите му трябваха. Пък и Петра имаше предчувствие за нея.

— Ще поема работата — каза Лутър.

— Крайно време беше да се вразумиш — изръмжа Фалън. — Този път ще работиш с партньор.

— Нима? Чакай малко. В съобщението, което ми беше оставил, твърдеше, че е работа като бодигард.

— По-скоро трябва да наглеждаш някого.

— Това какво означава?

— Човекът, за когото ще се грижиш, не е от моите агенти. Може да се каже, че тази жена има тясна специализация. Използвам я за консултант. За пръв път ѝ възлагам оперативна задача. Ти отговаряш да не се забърка в неприятности. Изчакваш я да си свърши работата и после я измъкваш оттам. Просто е.

— Аз не ставам за ментор, Фалън.

— Не се противопоставяй, Малоун. Ти ще ръководиш операцията.

— И това трябва да ме успокои? От опит знам, че консултантите не са склонни да изпълняват заповеди.

— По дяволите, имаме реален шанс този път да заловим Юбанк. Няма да позволя да го пропилеем, защото на теб не ти харесва да работиш със специалист.

Юбанк беше заподозрян за неотдавнашното убийство на млада жена. Всичките ѝ роднини бяха регистрирани членове на Обществото. Полицията беше заключила, че случаят е трагичен инцидент. След смъртта ѝ родителите на жертвата се обърнаха към „Джоунс и Джоунс“ за ново разследване. Специалист по парапсихични профили беше посетил местопрестъплението и беше изготвил профил, който Фалън бе предал на една от библиотекарките в Генеалогичното бюро към Обществото. Тя беше пуснала данните в най-новата специализирана компютърна програма. Резултатът определи трима заподозрени. На първо място в списъка беше Юбанк.

— Май е най-добре да си намериш друг за тази работа — каза Лутър.

— Няма друг. Двамата с Грейс Ренкуист трябва да бъдете на мястото утре. Очаква се Юбанк да пристигне на следващия ден. Ако той се тревожи, че го следят, най-вероятно ще наблюдава пристигащите след себе си, а не хората, които вече са в хотела.

— Запознат съм с принципите на проследяване — каза Лутър търпеливо. — Коя е Грейс Ренкуист?

— Освен това тя има талант да чете аурата на хората също като теб, но с една малка особеност.

— Всеки талант си има особеност. Какъв е нейният?

— Талантът ѝ да разгадава аурата на хората е по-силен от всеки, за който съм чувал. — В гласа на Фалън се долови искрено възхищение. — Когато се срещне с Юбанк, тя ще може да каже дали той отговаря на психичния профил, изготвен от агента, който посети местопрестъплението. Нещо повече — тя ще прецени дали Юбанк е извършил престъпление през последните няколко месеца. Дъщерята на нашите клиенти е била убита преди шест седмици.

— Не ме заблуждавай. Никой не може да види такива подробности в нечия аура.

— Грейс Ренкуист може. Нали знаеш старата поговорка, че убийството оставя петно? Тя казва, че наистина е така, в смисъл че аурата остава оцветена по особен начин.

— Аха. И как по-точно тя долавя всичко това?

— Избягвам да ѝ задавам лични въпроси — каза Фалън.

— Виж, дори и да потвърди, нейното твърдение няма да ти помогне особено. Трябват ти значителни доказателства, които да предоставиш на полицията, за да възобнови разследването. Колкото и да не ти се вярва, няма да арестуват някого въз основа на прочетеното в аурага му.

— Което е наистина жалко — изсумтя Фалън. — Ще се тревожа за осигуряването на доказателства, след като се убедя дали той е убиецът, или не. Все още имам двама заподозрени.

— Ти каза, че Грейс Ренкуист не е от твоите агенти. Всъщност какво работи тя?

— Библиотекарка е в Генеалогичното бюро на Обществото.

— Библиотекарка?

— Специалист по семейните модели на генетично наследените парапсихични особености.

Обществото „Аркейн“ имаше подробни генеалогични досиета за своите членове още от създаването си през седемнайсети век. Основателят на Обществото — Силвестър Джоунс, беше гениален алхимик. Не му убягваше фактът, че психичните таланти могат да се предават по наследство в едно семейство. През последните няколко години Генеалогичното бюро беше прехвърлило съдържанието на прашните томове с родословни дървета в компютърна база данни.

— Не мога да повярвам — каза Лутър. — Искаш да сме екип с някаква побеляла бабичка от Генеалогията? Ти шегуваш ли се?

— Сега разбираш ли проблема? Не мога да изпратя възрастна библиотекарка да се справи с подобна ситуация сама. Тя няма да знае как да постъпи. За мой късмет най-много да се издаде пред Юбанкс и той да я погуби. И после Стария клюн ще мърмори, че заради мен един от хората му е бил убит.

Харли Бийкман беше влиятелен човек, известен с трудния си характер, и шеф на Бюрото по генеалогия. Прякорът Стария клюн му беше даден още преди десетилетия заради приликата му със злобен петел.

— Добре, не драматизирай. Разбрах — отвърна с уморен глас Лутър.

— Разчитам на генеалозите за много от разследванията ми. Нуждая се от сътрудничеството на Стария клюн и хората му. Ако с

един от тях се случи нещо по моя вина, ще съм в затруднено положение.

— Винаги се възхищавам на загрижеността ти за околните, Фалън.

— Слушай, задачата е съвсем проста. Максимум два дни. Двамата отивате в курорта в Мауи. Разхождате се насам-натам, докато тя разпознае Юбанкс и определи дали е убиецът. После я качваш на самолета, за да не ми провали разследването. Не е сложно, нали?

— Чакай да позная. Аз ще се представям за загрижен син, който придружава старата си майка на Хаваите, така ли? Моля те, спести ми това. Аз не съм от онези четирийсетгодишни мъже, които още живеят с майките си.

— Всички документи, свързани с разследването, са изпратени по куриер на Ренкуист — каза Фалън прекалено бързо. — Тя ще ги носи със себе си, когато пристигне в Хонолулу утре.

— Сигурен ли си, че ще пристигне утре, а не тази сутрин?

— Никога не правя подобни грешки. Тя има резервация за полет от Портланд, Орегон, утре сутрин в осем. Имаш ли химикалка?

Лутър влезе в апартамента си. Намери лист и химикалка на кухненския плот.

— Слушам те.

Фалън бързо му продиктува номера на полета и повтори датата.

— Тя каца в Хонолулу в единайсет и трийсет и пет. Двамата ще отпътуват за Мауи с нови самоличности и ще се настаните в хотела.

— Тя живее в Портланд? — попита Лутър. Нямахше значение къде живее тази Ренкуист.

— Не, в малко крайбрежно градче в Орегон — уточни Фалън. — Казва се Еклипс Бей.

— Никога не съм го чувал.

— Останал съм с впечатлението, че госпожица Ренкуист го е избрала именно заради това.

— На летището ще пристигат доста възрастни хора. Как ще я позная?

— Тя ще има ръкавици.

— Ръкавици? В Хаваи? Утре ще бъде двайсет и осем градуса.

— Госпожица Ренкуист предпочита да носи ръкавици — настойчиво отговори Фалън. — В това отношение е малко

ексцентрична.

— Определено ще се откроява в тълпата. Кажй й, че ще бъда с бежов панталон и тъмнокафява риза.

— Ризата на цветя ли е, или без?

— Без.

— Сигурен съм, че двамата ще се разпознаете. — Той завърши изречението със странно сумтене и затвори телефона.

Лутър остави листа с информацията за Грейс Ренкуист върху плота и се върна на малкия балкон. Щеше да поспи няколко часа и да се обади на Петра и Уейн, за да им каже, че е приел ангажимента в Мауи. Поне те щяха да бъдат доволни.

Той допи уискито си и се замисли за странните звуци, които Фалън беше издал точно преди да затвори.

Ако беше друг човек, а не Фалън Джоунс, Лутър можеше да се закълне, че сумтенето беше смях.

4.

Еклипс Бей, Орегон

Когато се върнеше от Мауи, щеше да си вземе куче.

След като взе това решение, Грейс Ренкуист се обърна с гръб към гардероба и постави грижливо нощницата си в куфара. В семплата бяла памучна одежда нямаше нищо секси. Беше с дълги ръкави и стигаше до петите ѝ. Не беше я купила, за да съблазнява. Беше я избрала, защото е практична и удобна. Зимните нощи в Орегон бяха доста мразовити.

Нощницата бе неподходяща за Хаваите, както и всичко останало, което слагаше в куфара, особено резервният чифт тънки черни кожени ръкавици. Преди година тя бе изоставила предишния живот само с дрехите на гърба си. Дори нямаше бански костюм, такъв не ѝ трябваше в Еклипс Бей. А не бе нужно да си купува нови дрехи заради краткото пътуване до Мауи. Обществото „Аркейн“ плащаше добре, но не толкова, колкото Грейс получаваше на предишната си работа. Сега имаше нова самоличност. Занимаваше се с генеалогични проучвания на хора с парапсихични способности. Трябваше да си налага някои финансови ограничения.

Работата беше интересна и я удовлетворяваше, но не успяваше да прогони надвисналата сянка на самотата. Трябваше да си взема куче още преди месеци. Тя знаеше защо досега беше устоявала на изкушението. През първата година Грейс Ренкуист се чувстваше толкова несигурна. Ами ако властите във Флорида я откриеха? Ами ако новата ѝ самоличност не успееше да издържи на проверките от „Джоунс и Джоунс“? Желанието ѝ бе да изчезне за нула време. Едно куче би усложнило всеки план за бягство. Тя знаеше, че не би могла да го изостави.

Но вече бяха минали малко повече от дванайсет месеца от смъртта на Мартин Крокър. Ако някой я търсеше, щеше да го е усетила досега. Инстинктът ѝ за оцеляване беше неразривно свързан с особената разновидност на таланта ѝ да чете аурите на хората. И двете

й способности се бяха проявили, остри като бръснач, когато навърши четиринайсет. Още по-успокояващото беше, че тя бе преминала през проверките на „Джоунс и Джоунс“. Сега беше в безопасност, скрита в прашасалите архиви на забравеното от всички подразделение на Обществото, известно като Генеалогично бюро. Вярно, съдържанието на архивите в наши дни беше в компютърни файлове, а не по рафтове, но метафората си важеше.

Тя беше в безопасност. Можеше да си вземе куче. Мобилният ѝ телефон извъня. Тя погледна кодирания номер и веднага отговори.

— Добро утро, господин Джоунс. — Официалността, с която говореше, беше един от многото начини, с които успяваше да държи хората на известна дистанция.

— Готов ли е багажът ти?

Никога не беше се срещала с този човек. Фалън Джоунс ръководеше „Джоунс и Джоунс“ сам от малкия си офис в едно запустяло крайбрежно градче в Северна Калифорния. Някои твърдяха, че е вманиачен параноик и отшелник. Други казваха, че живее и работи сам, защото никой не може да го изтърпи за повече от пет минути. Вярно беше, че по характер бе много сприхав. Но беше и гениален с таланта, който притежаваше.

Грейс беше търсила непринудено в генеалогичните архиви малко информация, след като шефът ѝ — Харли Бийкман, ѝ възложи проучвания, поискани от Джоунс. Очевидно тя бе единствената в бюрото, която проявяваше търпение и се примиряваше с безкрайните изисквания на известния с раздрознителния си характер шеф на „Джоунс и Джоунс“.

Не ѝ беше нужно много време да открие, че Фалън Джоунс е пряк наследник на Кейлъб Джоунс, основателя на „Джоунс и Джоунс“. Това не беше тайна. Знаеше, че талантът на Фалън е много висока степен по скалата на Джоунс, може би дори надхвърляше горната ѝ граница. От работата си Грейс беше научила, че членовете на фамилията Джоунс, мнозина, от които бяха легенди в Обществото, не парадираха със силата на талантите си, а се стараеха да създават впечатлението, че способностите им са по-слаби, отколкото бяха в действителност. Грейс разбираше защо го правят. Тя самата дискретно беше принизила таланта си до шокиращата седма степен.

Такъв бе и талантът на Фалън, не ѝ убягваше, може би защото не бе измислен термин за онова, което някои хора наричаха теоретик на конспирациите.

Това, което го отличаваше от останалите, вманиачени по теории на конспирациите, беше, че тайнствените модели, които откриваше и вплиташе в сложни теории, не бяха продукт на трескавите му фантазии. Те бяха истински.

— Почти е готов — увери го тя. — След час тръгвам за Портланд. Преди да замина, трябва да се отбия в пощата, за да помоля госпожа Уагънър да запази писмата ми. После трябва да уведомя и хазяйката си, че ще отсъствам от града за два-три дни. Това е.

— На всички ли трябва да съобщиш за пътуването си? — недоволстваше Фалън.

— Повярвайте ми, ако не информирам хазяйката си и не предупредя в пощата, до двайсет и четири часа новината ще се разнесе. За кратко време шефът на полицията ще се появи пред дома ми, за да ме търси. Градът ни е съвсем малък.

— Добре, добре. Знам как става в малките градчета. И тук, в Скаргил Коув, е същото. Направи нужното и после тръгвай.

— Да, сър.

— Имаш резервация за хотела на летището за тази вечер. Информацията за фалшивите самоличности, които вие с Малоун ще използвате, ще ти донесе куриер на Обществото. Полетът за Хонолулу е утре сутрин. Малоун ще те чака на изхода на Междоостровния терминал на летището в Хонолулу. Оттам двамата ще хванете полета за Мауи.

— Как ще позная господин Малоун?

— Хм, да видим. Той има талант осма степен. С твоята чувствителност веднага ще го различиш. Малко вероятно е да има други хора с осма степен на летището в Хонолулу.

Лутър Малоун беше единственото нещо, което я тревожеше през цялото време. Тя имаше възможността да проучи родословното му дърво, но не се тревожеше, че е с талант осма степен. Със сигурност се подразбираше, че е над средното ниво, което не беше нещо необичайно, поне в Обществото. Смущаваше я това, че той беше работил в полицията като детектив в отдел „Убийства“. Процентът на разкритите от него случаи беше впечатляващо висок. Полицаяте

можеха да създадат проблеми. Но тя се беше справила с не един от тях през годините. Щеше да се справи и с още един.

— Добре, ще търся човек с осма степен сред множеството. Нещо друго?

— Има негова снимка на шофьорската му книжка, която куриерът ще ти донесе тази вечер — каза Фалън. — Нека помисля, какво има още... Ще е облечен с бежов панталон и тъмнокафява риза. Без цветя по нея. Казах му, че ти ще носиш ръкавици. Не се тревожи. Съмнявам се двамата да се разминете на летището.

Тя погледна ръкавиците в куфара и въздъхна. Като всички други, с които се срещаше напоследък, и Лутър Малоун щеше да я помисли за странна. Започваше да ѝ писва да я мислят за такава.

— Добре — каза тя.

— Може би трябва да те предупредя, че Малоун няма желание да работи с партньор. Той ще иска да научи повече за теб. Сигурно ще те разпита. Той е бивше ченге. Няма да се сдържи.

„Няма проблем“, помисли си тя. Щом беше успяла да измами Мартин Крокър и да скрие тайната си от Фалън Джоунс, трябваше да се справи с един талант осма степен. Малоун не се интересуваше от смъртта на Крокър. Той нямаше причини да я подозира, само щеше да прояви професионално любопитство на бивш детектив.

— Сигурна съм, че ще се разберем — каза тя спокойно и уверено. Това ѝ се удаваше. Беше го усвоила до съвършенство през дванайсетте години с Мартин.

— Поемаш първата си задача като оперативен агент на „Джоунс и Джоунс“ — продължи Фалън. — Ще трябва да вложиш малко актьорски умения в работата, но не искам да поемаш никакви рискове. Затова ще те придружава Малоун.

— За да рискува?

— Не, да се погрижи ти да не го правиш. Това е рутинна операция за наблюдение и идентификация, не е за залавяне. След като потвърдиш психичния профил на Юбанкс, работата ти приключва. Малоун ще те изведе от Мауи и ти ще се качиш на първия самолет за Орегон. Разбра ли?

— Да, господин Джоунс.

— Ще споделя с теб, но да си остане между нас. Малоун понякога е голям досадник, но е много добър в това, което върши. Ако

те командва, което вероятно ще се случи, просто мълчи и прави каквото ти казва. Някакви въпроси?

— Не, сър.

— Много ми харесва, когато агентите ми ме наричат сър. Забравих да те информирам. Има още нещо, което ще ти помогне да познаеш Малоун.

— Да?

— Той ходи с бастун.

Новината беше изненадващо неприятна.

— Осигурили сте ми бодигард, който трудно се придвижва?

— Преди известно време стана неочакван инцидент. За нещастие лекарите казаха, че кракът му никога няма да се оправи. Ще трябва да ходи с бастун до края на живота си.

— Ясно. Господин Малоун ще носи ли оръжие?

— Не носи, откакто напусна полицията. Веднъж беше споделил, че оръжията го изнервят. Между нас казано, не стреляше никак точно.

Чудесно. Бяха й намерили бодигард, който не можеше да стреля и ходеше с бастун.

— Оставам с впечатлението, че тази мисия не е сред приоритетните за „Джоунс и Джоунс“ — отвърна тя.

— Така е. — Фалън въздъхна тежко. — Не ме разбирай погрешно. Ако Юбанкс е убил онази млада жена, искам да се погрижа да не остане на свобода. Всъщност това е рутинна задача. „Джоунс и Джоунс“ се занимава с десетки случаи всяка година. Клиентите идват при мен и аз ги насочвам към един или няколко от агентите ми. Работата им е да осигурят доказателства, които да издържат в съда.

— Но вие си имате други приоритети?

— Да, Грейс, така е. — Гласът на Фалън прозвуча някак странно.

Тя искаше да попита какви са тези приоритети, но го познаваше добре и си даваше сметка, че няма да отговори на подобен въпрос. Той можеше да бъде ужасно потаен. Вместо това тя каза:

— Разбирам, сър. Сигурен ли сте, че господин Малоун е подходящият човек за тази мисия? Струва ми се, че по-скоро трябва да обмисля пенсионирането си.

— Става дума за следното: той се намира в Оаху. Което е много близо. А и се нуждае от пари.

— На всичко отгоре е и разорен?

— Два развода за четири години могат да причинят неприятности на всекиго. Сега е барман в едно малко заведение, наречено „Тъмната дъга“.

— Разбирам. Е, предполагам, че трябва да приемате факта, че е съвсем близо.

— Точно така — съгласи се Фалън. — Виж, трябва да прекратим разговора. На другата линия се обажда новият Магистър на Обществото. Приятно изкарване в Мауи.

Грейс долови някакъв странен звук. Неочаквано връзката прекъсна и се чу шум.

Тя затвори телефона и няколко секунди остана замислена. Нима току-що беше чула Фалън Джоунс да се смее?

Невъзможно. Всички знаеха, че Фалън Джоунс няма чувство за хумор.

Тя прибра мобилния в дамската си чанта и отново се зае с багажа си. Последното нещо, което прибра в куфара, беше компютърът ѝ. Човек никога не знае кога ще му се наложи да направи някое бързо проучване. Грейс затвори капака и дръпна ципа на малкия си куфар.

След една година укриване и лекуване на раните тя беше готова да се върне към живота. Възможността за вълнуващо приключение ѝ беше предложена и тя веднага се възползва, с което изненада дори самата себе си. Време бе да започне да живее в настоящето.

Двайсет минути по-късно тя излезе от пощата и закрачи бързо към колата си. Един джип в камуфлажно зелено и кафяво навлезе в паркинга. Вратата му се отвори. Забързана стара жена слезе от колата. Косата ѝ с цвят на стомана беше отчасти скрита от шапка с козирка. Старицата беше облечена с военен гащеризон и тежки черни боти. Очите ѝ бяха скрити зад лъскави слънчеви очила. На колана с инструменти висяха най-различни неща, включително бинокъл, фенер и скъпа камера.

Това беше дневната униформа на Аризона Сноу. Нощем, когато тръгваше на безкрайните си обиколки из Еклипс Бей, тя се обличаше с черен панталон и добавяше очила за нощно виждане към оборудването си.

— Здравей, Грейс — извика Аризона. — Разбрах, че отиваш на малка ваканция.

Грейс се усмихна. Аризона Сноу беше местната ексцентричка. Беше около осемдесетгодишна и освен че артритът я мъчеше от време на време, нямаше признаци да започне по-спокоен ритъм на живот. Смяташе, че е неин дълг да охранява града от тайнствена конспирация, която според всички съществуваше само във фантазията ѝ.

— Новините се разпространяват бързо — каза Грейс и спря на няколко крачки от старицата.

— Не всичко, което човек чува по тези места, е вярно — промълви мрачно Аризона. Тя извади бележник и химикалка от един от многобройните джобове на гащеризона си. Отвори бележника и щракна химикалката си.

— Отиваш на Хаваите, а?

— Точно така.

Аризона си записа нещо.

— Кога се връщаш?

— Ами не съм съвсем сигурна... Но няма да отсъствам дълго. Два дни, най-много три. Защо?

Аризона вдигна и поклати глава, удивена от този наивен въпрос.

— Трябва да знам докога ще отсъстваш, за да уведомя шефа на полицията, ако не се върнеш навреме.

Грейс се трогна. Аризона се интересуваше от нея още от пристигането ѝ в града и с радост ѝ беше дала под наем къщата. По правило жената се отнасяше към всеки новодошъл с изключително подозрение. Но с Грейс се държеше дружелюбно и с разбиране. Сякаш двете имаха някакви свои тайни.

Навярно бе близо до истината, помисли си Грейс. През последните няколко месеца беше открила, че дори Аризона да живееше в Еклипс Бей от няколко години, никой не помнеше кога се бе преместила тук и откъде бе дошла.

Носеха се най-различни слухове за нея, най-драматичният, от които беше, че е работила за тайна държавна разузнавателна агенция. Според теориите възрастната жена или се бе пенсионирала, или е била принудена да го направи, след като се е потопила в измисления си свят.

— Ще оставим датата на връщането ми неуточнена — каза Грейс внимателно.

— Добре. — Аризона затвори с резки движения бележника си и се огледа, за да се увери, че наоколо няма някой, който да подслушва.

Тя се успокои, че са сами, доближи се до нея, но без да нарушава дистанцията, която Грейс предпочиташе да поддържа между себе си и останалите. Аризона винаги се съобразяваше. Тя беше сред малцината, които интуитивно бяха доловили, че Грейс не обича да бъде докосвана. Кожените ръкавици ѝ осигуряваха някаква защитеност, но със сигурност не можеха да я спасят от недосетливите. А докосването дори и за миг до някого, който ѝ беше неприятен, беше истинско изпитание за нея.

— Значи от агенцията най-после са ти възложили задача — каза Аризона тихо. — Внимавай много, скъпа. Доколкото те познавам, ти си добра в анализите, но не си обучена за агент. Обзалагам се, че досега си работила само като секретарка. Дано да са ти осигурили някой здравеняк да те пази.

Ироничните нотки в гласа на Аризона накараха Грейс да се усмихне. Старата жена филтрираше всичко през изопачената си представа за света. Поради това тя бе единственият човек в Еклипс Бей, който беше отгатнал истината. Ако Аризона откриеше, че Обществото „Аркейн“ е тайна многовековна организация, посветена на изучаването на паранормалното, за нея нямаше да е проблем да я вмести в представата си за света.

— Не се тревожи за мен — успокои я Грейс. — Имам си партньор.

— Някой с достатъчно опит. — Аризона кимна доволна. — Отлично. Кажи му, че трябва да се грижи за теб.

— Добре. — Как ли пък не! Да каже на Лутър Малоун, че трябва да я закриля? Нямаше нужда от такава помощ. Тя се грижеше сама за себе си от деня, в който майка ѝ беше починала.

— Ще наглеждам къщата ти, докато те няма — добави Аризона. — Ще се постарая някой да не опита да открадне информацията, която пазиш.

— Благодаря. Оценявам загрижеността ти.

— Пази се, за да не пострадаш — каза Аризона. Тя се сбогува и закрачи през паркинга към стъклените врати на пощата.

Грейс се качи в колата си. Продължи да мисли за хазайката си, докато излезе от паркинга и пое към магистралата, която щеше да я отведе в Портланд.

Аризона беше с много силен парапсихичен талант, макар че не го разбираше. Способностите ѝ бяха близки до тези на Фалън. Тя виждаше модели в хаоса. Но по някакъв начин беше загубила контрол над паранормалната страна на личността си. Навярно ако е била отгледана като член на Обществото „Аркейн“, нещата биха се развили по друг начин. Може би е щяла да се научи как да контролира таланта си.

Беше твърде късно за това. Аризона се беше отдала прекалено на своя странен свят. Сега талантът ѝ я контролираше.

Грейс се запита дали Фалън Джоунс се тревожи понякога, че може някой ден да се окаже в капана на своя свят от заговори и конспирации и да не успее да намери пътя към реалния живот. Според нея той се опитваше да направи прекалено много. През последните месеци на няколко пъти беше долавяла изтощение в гласа му. Самостоятелното ръководене на западния офис на „Джоунс и Джоунс“ очевидно бе прекалено тежка задача. Трябваше му асистент.

Заваля. Огромни капки затрополиха по предното стъкло. Грейс включи чистачките и се зачуди дали на Хаваите понякога вали. Когато ѝ омръзна да мисли за времето, се запита дали не си играе с огъня, като бе приела да изпълни това поръчение на „Джоунс и Джоунс“. Множество сценарии изникнаха във въображението ѝ. Ами ако не успееш да се справи с мисията си? Ами ако Лутър Малоун разкриеше тайните ѝ?

Не мисли за това, каза си наум тя. Какви неприятности може да ти причини човек, който се нуждае от бастун, за да ходи? Достатъчно се кри в Еклипс Бей.

Куриерът от Обществото „Аркейн“ — млад мъж, който изглеждаше развълнуван, че от легендарната агенция са му възложили задача, колкото и малка да беше, донесе пакета за Грейс в хотела на летището. Предаде ѝ го във фоайето. Двамата се озоваха толкова близо един до друг, че жената долови пулсациите и силата му. „Ловец“, каза си тя. И без да напряга сетивата си, долови, че е многообещаващ екстрасенс.

— Как се казвате? — попита тя, като машинално се отдръпна назад, за да остави известно разстояние помежду им.

— Шон Джоунс, госпожо.

Разбира се, каза си тя. Родословното дърво на Джоунс беше пълно с ловци с най-различни таланти.

Тя му благодари и бързо се отправи към асансьора. Щом се върна в уединената си стая, отвори запечатания пакет. Изсипа съдържанието му на масата — фалшивата шофьорска книжка на Лутър Малоун се озова най-отгоре. Тя я взе и загледа снимката, завладяна от любопитство, което не можеше да си обясни.

Като повечето снимки за шофьорска книжка, и тази не го показваше в истинската му светлина. Може би светкавицата правеше чертите му толкова строги, но интуицията ѝ подсказваше, че лицето му и на живо изглеждаше сурово. Тъмната му коса беше късо подстригана. Според данните очите му бяха кафяви, но там изглеждаха непроницаеми, наподобяващи очите на вълк единак.

Фотографията бе доста шокираща. Малоун изглеждаше студен като камък. Но поради някаква причина Грейс не можеше да откъсне поглед от образа му.

С неохота остави документа и посегна да вземе самолетния билет и резервацията за хотела.

След около минута — времето, което ѝ трябваше да овладее треперещите си пръсти — тя набра вече познатия номер в Скаргил Коув.

— Не ми казахте, че с Малоун ще се представяме за госпожа и господин Карстеърс — с повишен тон каза тя въпреки решимостта си да запази спокойствие. — Ще бъдем в една стая.

— Запази спокойствие — каза Фалън необичайно кротко. — Запазих ви апартамент, не стая. Ти ще вземеш спалнята, тя има отделна баня. Кажи на Малоун да спи на разтегателния диван в дневната.

— Не знам дали ще мога да се справя с това, сър. Трябваше да ме предупредите.

— Знаех, че новината, че с Малоун ще се представяте за съпруг и съпруга, ще те изненада. — Фалън звучеше огорчен — като работодател, който бе принуден да се справя с капризни служители.

— И с основание.

— Няма от какво да се притесняваш. Малоун е професионалист. Той е твой бодигард и това е единственият начин да си върши работата.

Грейс едва преглътна. Фалън беше прав. Малоун беше професионалистът, а тя — аматьорът. Ако искаше да стане истински агент на „Джоунс и Джоунс“, трябваше да се държи като такъв.

— Господин Малоун съгласен ли е с този план? — попита тя предпазливо.

— Той няма да има нищо против.

— Чакайте малко, да не би да казвате, че Лутър Малоун не знае, че ще се представяме за съпруг и съпруга?

— Мислех ти да му съобщиш това.

— О, много благодаря, трогната съм.

За пръв път, откакто контактуваше с Фалън Джоунс, Грейс затвори телефона преди него.

Дълго време стоя неподвижна, втренчена в шофьорската книжка и резервацията за хотела.

Трябваше да се научи да живее в настоящето.

5.

Терминалът беше пълен с пътници от цял свят, пътуващи по работа. На самолетите, които кацаха и излитаха от пистата, бяха изписани имената на авиокомпаниите от всички посоки, включително и от страни, които бяха неизвестни за повечето живеещи извън Южния Пасифик. Топлият нежен бриз разнасяше мириса на керосин, примесен с влагата, която се спускаше откъм планините.

Лутър се облегна на стената, стиснал дръжката на бастуна си, и загледа тъмнокоса жена, която крачеше към него. Беше се появила в далечния край на терминала преди няколко минути. Поради някаква причина вниманието му бе привлечено от нея, отново и отново.

Какво пък толкова, разполагаше с още няколко минути. Според мониторите самолетът на Грейс Ренкуист беше кацнал скоро на главния терминал. Щеше да ѝ отнеме известно време да се придвижи. Тя беше на възраст и сигурно щеше да изчака автобуса, който свързваше терминалите, вместо да извърви цялото разстояние пеша.

Тъмнокосата жена изчезна зад група старци, окичени с хавайски венци от цветя. Искеше му се да я зърне отново. Когато най-после я видя, тя беше по-близо и продължаваше да върви към него. Сега я виждаше по-ясно. Теглеше малък куфар на колелца с едната си ръка. Походката ѝ бе лека, уверена и някак секси. Прилив на възбуда премина през сетивата му, през всичките му сетива. Това не беше случвало от много време, дори не помнеше откога.

Косата ѝ бе оформена в семпла прическа, на тила беше съвсем къса, а после се спускаше напред точно под линията на челюстта. Беше приковала напълно вниманието му, макар той да нямаше представа защо. Тя беше привлекателна по необичаен начин, но не приличаше на моделите от списанията. Имаше някаква гордост и решителност в изразителните линии на носа и челюстта ѝ, някаква самоувереност, която сякаш казваше „не ме докосвай“ и в същото време излъчваше сексуално предизвикателство, поне за него беше така. Тъмни очила скриваха очите ѝ. Това бе обичайно за Хаваите, където всички ходеха

със слънчеви очила, но поради някаква причина нейните придаваха атмосфера на екзотична, чувствена мистериозност.

Явно току-що бе пристигнала от континента, заключи той. Вероятно идваше от място, където валеше, защото носеше лек тренчкот. Под него се виждаха тъмен панталон и риза с класическа кройка в наситено меден цвят. Яката на ризата бе повдигната леко и предпазваше и едновременно подчертаваше шията ѝ. На рамото ѝ висеше черна кожена чанта с бронзови катарамии. Ръката, която бе свободна, беше пъхната в джоба на тренчкота.

Не можеше да откъсне поглед от нея. Може би само на него въздействаше така. Никой друг не ѝ обръщаше внимание. Чудесен момент отдавна заспалият му сексуален апетит да се събуди и развихри. Животът му беше толкова спокоен, откакто беше потънал в мрачното си настроение. Може би Уейн, Петра и Мили бяха прави. Може би той наистина флиртуваше с депресията. Поне животът му беше спокоен, но освен това беше и ужасно скучен.

Сега тя беше съвсем близо. Той насочи всичките си сетива към нея. Светлото и тъмното смениха местата си. Повечето хора в тълпата наподобяваха светулки, аурата им грееше и пулсираше в обичайните оттенъци и модели, които бяха присъщи на тези, които не притежаваха силни парапсихични таланти.

Енергията около тъмнокосата жена блестеше много ярко. Тя се открояваше сред множеството като пеперуда с ярки крила сред ято незабележими молци.

Тя имаше някакъв силен талант. Сигурно на това реагираха сетивата му. Дори и с обикновените възприятия той беше доловил вълнуващата сила на психичната ѝ енергия. А на паранормално ниво нейната беше изключително въздействаща. Той искаше да се приближи до нея.

Малоун стисна дръжката на бастуна си и се отдели от стената, на която се подпираше. Имаше няколко минути до пристигането на възрастната дама.

Направи една крачка напред и спря внезапно. Какво си мислеше, че прави? Той беше тук по работа. *Остави я да си върви, идиот такъв!* Просто двама души, които се разминават в нощта. Случваше се дори и на хората с паранормални способности.

Но с него никога не се беше случвало. И преди беше срещал жени със силни парапсихични таланти. Преди два месеца такава жена се беше опитала да го убие. Никога не бе откликвал с подобна първична реакция.

Сега тя бе на метър и половина от него. Преди Лутър да успее да помръдне, за да я заобиколи, тя спря точно пред него и го изгаряше, едва не подпали сетивата му. В този момент той разбра, че го е разпознала като друг човек с парапсихични способности, точно както той беше разпознал нея.

По дяволите. Защо това привличане се случи точно сега?

— Господин Малоун? — попита тя тихо.

Той бързо се върна към естественото си състояние. Ослепителният огън около жената изчезна, но не и очарованието ѝ. Изведнъж Лутър си спомни смеха на Фалън Джоунс по телефона. Възрастна сивокоса библиотекарка, как ли не!

— Аз съм Малоун. Грейс Ренкуист?

— Да.

— Хм. Каква изненада! Значи Фалън Джоунс все пак има чувство за хумор.

Тя се усмихна леко.

— Необикновено чувство за хумор.

— Как иначе. Все пак той е Фалън Джоунс. — Посрещачът протегна ръка. — Приятно ми е, госпожице Ренкуист. Госпожица сте, нали? Или и това не съм разбрал правилно?

— Госпожица съм, да. — Тя кимна учтиво. — Вие кого очаквахте всъщност?

Той сведе поглед и видя, че тя продължава да стиска дръжката на куфара си с една ръка в ръкавица. Свободната беше пъхната дълбоко в джоба на тренчката. Той отдръпна своята.

— Бях останал с впечатлението, че ще изглеждате в доста по-напреднала възраст.

Тя свали тъмните си очила. Зелените ѝ очи изглеждаха искрено развеселени.

— Сивокоса старица, може би? Със слухово апаратче?

— Фалън ме насърчи да си направя някои заключения.

— Ако смятате, че аз не съм изненада, изчакайте да научите новата си самоличност.

Тя извади ръка от джоба си за пръв път. Носеше ръкавица от фина кожа.

— Тук е малко топло за палто и ръкавици — отбеляза той.

Тя не се впечатли от коментара, точно както не бе реагирала и на опита му за ръкостискане. Вместо това свали кожената си чанта от рамото, отвори я и извади един плик. Когато му го подаде, го направи така, че пръстите ѝ да не докоснат неговите.

Ужасен късмет имаше. Най-вълнуващата жена, която срещаше в живота си, имаше сериозна фобия от докосване до други хора. *Добре де, и аз не съм съвсем нормален, нали?*

Той отвори плика и извади шофьорска книжка, две кредитни карти и резервация за хотел. Прегледа ги набързо и разбра, че новото му име е Андрю Карстеърс и че живее в Ел Ей. Освен това научи, че е женен. Погледна я.

— Приятно ми е, госпожо Карстеърс — каза той и сгъна резервацията.

Тя изненадващо се изчерви и бързо пхна ръката си обратно в джоба.

— Господин Джоунс не ми каза точно какво ще бъде прикритието ми.

— Джоунс умее да кара агентите си да правят това, което си е наумил. — Той погледна часовника си. — Имаме време до полета за Мауи. Искате ли да хапнете нещо?

— Не съм гладна, но бих пила едно кафе.

— Чудесно.

Двамата тръгнаха към близкото кафене. Лутър забеляза, че Грейс си поръча чисто кафе. И той пиеше кафето без захар и мляко. *Ето, имаме нещо общо. Мисли позитивно!*

Седнаха на една от миниатюрните масички.

Той се вгледа в ръката на Грейс, която сега обгръщаше чашата.

— Ще трябва да се отървем от ръкавиците, преди да се качим на самолета за Мауи — каза ѝ тихо.

Тя застина неподвижно с чаша в ръка.

— Защо?

— Защото, ако настояваш да ги носиш, ще се забелязваш.

Тя примигна и погледна пръстите си.

— Страхувах се, че ще кажеш това.

— Колко сериозен е проблемът? — попита той.

— Имам си причини — каза тя спокойно.

Той посочи към бастуна си, който бе закачен на ръба на масата.

— Аз също. Моите са физически, а твоите?

— И моите. Но проблемът е свързан с усещането ми за допир, което доста усложнява нещата.

— Консултирала ли си се с някой от психоаналитиците на Обществото?

Тя присви очи. Той усети как се отдръпна.

— Не — каза хладно.

— Разбери, при други обстоятелства това изобщо не би ме интересувало, но трябва да свършим мисията си в Мауи, трябва да знам с какво се захващам.

Тя остана съвсем неподвижна.

— Не се тревожи. Уверявам те, че фобията ми не пречи на таланта ми да разчитам аурата на някого.

— Чудесно. Ще трябва да снемеш ръкавиците. Ще можеш ли?

За няколко секунди му се стори, че ще му каже да върви по дяволите. После съвсем бавно тя свали едната си ръкавица, а след това и другата. Пъхна ги в чантата си и взе чашата с кафето.

— Доволен ли си?

Ръцете ѝ бяха изненадващо крехки, ноктите — къси и без лак. Не носеше пръстени.

— Да. — Той въздъхна бавно. — Съжалявам за това.

— Аха. — Тя не се впечатли от извинението му.

— Ще издържиш ли? — попита той.

— Не се тревожи за мен — каза тя студено. — Мога да се грижа за себе си.

— От доста време го правиш, а?

— Да — кимна тя. — Правя го.

6.

Наетата кола, която бе запазена за Андрю Карстеърс, ги чакаше след краткия полет до Мауи. „Джоунс и Джоунс“ определено се бяха погрижили за всичко, помисли си Грейс.

— Да пусна ли климатика? — попита Лутър, като се настани зад волана.

— Не, благодаря. Не обичам климатиците, освен в краен случай. Предпочитам да отворим прозорците.

— Аз също. — Той включи на скорост и излезе от паркинга.

Тя се замисли за впечатленията си от Лутър Малоун. Можеха да се обобщят съвсем накратко: силен, овладян, привлекателен. Можеше да се добави и вълнуващ. В атмосферата имаше някакво осезаемо напрежение. В различни моменти от живота си тя бе срещала мъже, които я привличаха, но никога не бе изпитвала такъв прилив на вълнение, което въздействаше на сетивата ѝ по необикновен и опияняващ начин.

Силата, която Лутър владееше с изключителен контрол, беше особено интригуваща, поне за нея. Едно вглеждане към аурата му ѝ подсказваше, че той не е осма степен, а по-скоро десета или дори повече. Очевидно той бе успял да направи така, че този факт да не бъде документиран. Не го упрекуваше. И тя беше занижила степента на дарбата си. В Обществото често причисляваха силните таланти към „екзотични“, без да имаше възхищение или уважение. В най-добрия случай другите членове на Обществото се отнасяха към талантите с висока степен с известна предпазливост. В най-лошия случай направо ги избягваха. Силата можеше да бъде интригуваща, но можеше да бъде и опасна.

Фотографията върху новата шофьорска книжка на Лутър не беше излъгала очакванията ѝ. Видът му бе суров, също като на снимката. Очите му също бяха кафяви, според данните. Наподобяваха кехлибар. Те я караха да си мисли за тъмни джунгли и забранени страсти. Не че тя имаше опит, с което и да е от тези неща.

— Въздухът тук е фантастичен — каза тя и вдиша дълбоко. — Направо опияняващ. Иска ми се да проवेशа глава през прозореца.

— Хаваите въздействат така на много хора. — Той я погледна за момент. Очите му оставаха скрити и непроницаеми зад тъмните очила. — Как се чувстваш без ръкавиците?

Въпросът я подразни. Тя погледна ръцете си, свити в скута, и после вдигна брадичката си.

— Казах ти, мога да се справя с това.

— Сигурна ли си? Забелязах, че държа ръцете си под шлифера през по-голямата част от пътуването.

— Не бих поела тази задача, ако не можех да се справя.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. — Тя се намръщи. — Нервничаш. А това изнервя и мен.

— А може би съм любопитен.

— Нервничаш — настоя тя. — Аз не те виня за липсата на увереност, но погледни тази ситуация от моя гледна точка.

— Която е?

Тя повдигна вежди.

— Имам бодигард, който предпочита да не използва оръжия, а се нуждае от бастун, за да ходи.

— Фалън ти е казал за оръжията?

— Да.

Той се замисли за момент, после кимна веднъж.

— Знаеш ли, права си. От твоя гледна точка на пръв поглед тези факти не са успокоителни.

— За мой късмет — каза тя хладно. — Вгледах се още веднъж.

— Към аурата ми — поясни Лутър. Това не беше въпрос.

— Това е талантът ми, да чета аурата на хората.

За нейна изненада той се усмихна.

— И какво успокояващо видя?

Тя се облегна на седалката си и се съсредоточи върху това да се наслаждава на свежия въздух.

— Видях непоколебима решителност — каза тя.

— А непоколебимостта добро качество ли е?

— Това означава, че ще направиш всичко необходимо, за да завършиш тази мисия. Нещо повече — ти добре познаваш

възможностите си и умееш да се контролираш. Ти си уверен в своя талант, а аз — в моя.

Тя беше видяла много повече, но не желаше да навлиза в подробности. За някои неща просто не се говори на първа среща. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Лутър мълча известно време, мислейки върху чутото. Ръцете му здраво държаха кормилото.

— Можеш да видиш тези неща в нечия аура? — попита той с любопитство и недоверие.

Тя се обърна и го погледна.

— Господин Джоунс не ти ли обясни какви са особеностите на таланта ми?

— Каза ми, че можеш да разчетеш психичния профил на човек. Сигурно не съм разбрал точно какво е имал предвид. Изненадан съм, че не работиш като психолог.

— Не съм учила психология.

— Как се озова в Генеалогията?

— Кандидатствах за работа в бюрото. Генеалогията ми е интересна. Отдава ми се. А ти как се озова като барман в Уайкики?

— Случайно.

Тя разбра, че той иска да прекрати разговора.

— Добре. Като става дума за таланта ти, как смяташ да открием престъпника? — попита тя. Колко време ще ни е необходимо?

Той се усмихна.

— Ще опитаме да бъдем малко по-съобразителни.

— Дори и да сме находчиви, сигурно ще трябва време да открием Юбанкс. Силните таланти се срещат рядко. Каква е възможността в курорта да има повече от един човек с девета степен?

— И Фалън Джоунс каза това.

— Ако някой разбира от вероятности, това е господин Джоунс.

— Ще ти кажа една тайна за него.

— Каква?

— В повечето случаи той е прав, но от време на време се проваля и когато това стане, никога не е безобидно.

Тя се замисли.

— Случва се така, защото той е толкова сигурен в себе си и таланта си, че не търси други възможности. Или защото е преуморен.

Останала съм с впечатлението, че напоследък е под огромно напрежение.

— Нали си даваш сметка, че той е специалист по теории на конспирациите, който има висок процент на успешни прогнози?

— Разбира се. — Тя се изкашля. — Но признавам, че е малко обезпокоително да възприемам господин Джоунс по този начин.

— Обаче заплащането е добро — намеси се Лутър.

Тя се усмихна.

7.

Минаваше четири часът, когато се регистрираха в хотела в курорта Уейлеа. Апартаментът им беше на четвъртия етаж, с изглед към басейна, градините и океана. И пред спалнята, и пред дневната имаше големи тераси със сенници. Идеално място за меден месец, помрачиха се мислите на Лутър. Не че имаше опит в тези неща. Предишните два пъти той беше ходил във Вегас.

Той влезе в свободната баня и сложи малкия кожен несесер на плота до мивката. Чуваше, че Грейс разопакова багажа си в спалнята. За момент се отдаде на приятна еротична фантазия, в която наистина беше господин Карстеърс, който е на меден месец със съпругата си.

Не се отдавай на такива фантазии. Тя не ти е съпруга, тя е партньорът, когото ти изобщо не искаше, партньорът без никакъв оперативен опит. Това не е добре.

Но тя беше единствената жена от месеци, която разгорещаваше сетивата му и го възбуждаше. Не мислеше, че е лошо, но го разсейваше. Трябваше да се концентрира.

Кракът го болеше. Комбинацията от полета и шофирането от летището оказваше влияние. Подразнен, извади шишенцето с успокоителни хапчета и изтръска четири в дланта си. Устоя на силното изкушение да запрати шишенцето към срещуположната стена. Проклетият крак никога нямаше да бъде същият. Трябваше да се примири.

Той прибра шишенцето в несесера си, стисна бастуна и излезе от банята. Грейс го чакаше. Беше се преоблякла в лек панталон и друга риза с дълъг ръкав. Поне не носеше тренчката.

Помисли си, че тя не изглежда особено впечатлена от апартаментата. А той беше. Лутър бе служил в армията, после бе работил няколко години в полицията, а сега беше барман и изпълняваше задачи на хонорар за „Джоунс и Джоунс“. Никое от тези занимания не бе така добре платено, че да отсяда в скъпи хотели.

Грейс сякаш не забелязваше луксозната обстановка. Може би и той трябваше да си потърси работа в Бюрото по генеалогия.

— Къде отиваш? — попита той.

— Мислех да се разходя по плажа — каза тя. — Прекарах почти цял ден в пътуване. Искам да се освежа преди вечеря.

„Трябва да й обясня някои неща“, каза си той.

— В тази работа има едно правило. Наричаме го Правило номер едно.

Тя се намръщи.

— И какво е то?

— Аз издавам заповедите, а първата заповед е, че не излизаш от тази стая сама. Никакви разходки, ако аз не разреша.

Тя сведе глава.

— Предполагам тогава, че ще дойдеш на плажа с мен.

— Разбира се. Трябва да огледам терена. — Той отвори вратата и й направи път. — Но заповедта си остава. Не излизаш от тази стая сама. Ясно?

Тя мина покрай него, като избегна всякакъв допир.

— Фалън Джоунс каза, че ти отговаряш за тази мисия.

— Приемам.

Той я последва в коридора и затвори вратата, после изчака секунда да чуе щракването на ключалката. Доволен, тръгна с Грейс към асансьора, като устояваше на изкушението да навлезе в невидимата зона, която я обграждаше като друг вид аура и чието предназначение бе да не допусне допир. Забеляза, че тя е скръстила ръце под гърдите си съвсем небрежно. Ако човек се вгледаше обаче, щеше да забележи, че пръстите й са свити така, че изобщо не се виждаха.

Искаше му се да знае какво се е случило на тази жена, за да се ужасява от докосването до друго живо същество. Беше обезпокоително, че допирът на неговата кожа до нейната може да й причини физическа болка. Просто му се струваше нередно тя да не може да понася докосването му дори и когато беше сигурен, че докосването до нея ще му донесе единствено удоволствие.

— Започвам да се чувствам виновен, че упорствах за ръкавиците — каза той.

— И би трябвало.

— По дяволите...

— Не се тревожи, разбирам — каза тя с мрачна усмивка. — Щеше да бъде много непрофесионално да ги нося на тази мисия.

Лутър потърси друг начин към нейната неприкосновеност.

— От колко време работиш в Генеалогията?

— От една година.

— Толкова малко? Фалън сподели, че си много ценен служител на бюрото.

Лицето ѝ засия в усмивка.

— Много се радвам да го чуя. Господин Джоунс не е човек, който раздава щедри похвали.

— Със сигурност никога няма да спечели отличието „Началник на годината“. Но повярвай ми, не би използвал професионалните ти услуги повече от веднъж, ако не беше доволен от работата ти.

— Полезно е да науча това.

— С какво се занимаваше, преди да започнеш работа в Обществото?

— Господин Джоунс не ти ли каза?

— Фалън никога не коментира подробности, които не са важни.

— Работех в една голяма фирма, „Крокър Уърлд“.

Той спря пред асансьорите и натисна бутона.

— Компанията на Мартин Крокър?

— Да. — Тя изглеждаше приятно изненадана. — Чувал ли си за тази компания?

— Смъртта на Крокър беше разтърсваща новина. Вдигна се доста шум и в Обществото. Той беше член. Финансираше много изследователски проекти.

— Да, знам.

— Какво работеше в „Крокър Уърлд“?

— Бях в отдела за корпоративни проучвания. След смъртта на господин Крокър стана ясно, че фирмата има проблеми. Всички разбраха, че компанията ще се разпадне без ръководителя си. Видях какво ще се случи и веднага си потърсих друга работа.

Тя каза всичко съвсем спокойно и небрежно, но в думите ѝ имаше нещо, което беше нередно. Лутър напрегна сетивата си, докато не видя добре аурата ѝ. Не беше в състояние да види подробности по начина, по който го правеше тя, но можеше да различи силни емоции.

Имаше някакво напрежение в енергийното поле, което искреше около нея, напрежение, което Малоун като опитен полицай свързваше с внимателно обмислена лъжа.

— От колко време си член на Обществото? — попита той.

— Майка ми ме е регистрирала при раждането ми. — Тя замълча за миг. — А ти?

— Родителите ми бяха членове. Вписали са ме, като съм се родил.

Вратата на асансьора се отвори. Беше пълен с хора. Лутър прецени ситуацията. Ако влезеха в асансьора, Грейс рискуваше някой да се докосне до нея. Веднага усети напрежението ѝ.

Лутър се усмихна дружелюбно на хората вътре.

— Ще изчакаме следващия асансьор — каза той. Вратата на асансьора се затвори.

— Благодаря — каза Грейс тихо.

— Няма проблем — отвърна той. — Бих предложил да слезем пеша, но... — Той замълча и изгледа с отвращение бастуна си. Не ѝ каза, че кракът го боли и че слизането от четвъртия етаж би влошило положението. — Мога да сляза, но няма да съм най-приятната гледка — каза с неохота той.

— Няма проблем — промълви Грейс. — Не бързае за никъде.

Двамата чакаха мълчаливо, загледани в светещите цифри над трите асансьора. Изражението на Грейс беше спокойно и овладяно. Лутър не можеше да отгатне мислите ѝ. Но използва времето, за да помисли защо тя бе излъгала за работата си в „Крокър Уърлд“.

8.

Поръчаха си по едно питие в бара на открито и след това хапнаха риба с джинджифил и сос мисо в ресторанта. На масите горяха свещи, лунната пътека блестеше над морето и звучеше тиха музика. Грейс си помисли, че ако затвори очи и се отдаде на вълшебната атмосфера, ще си представи, че е на истинска среща. Разбира се, ако се пренебрегнаше фактът, че не смееше да докосне ръката на мъжа, с когото вечеряше. Не че Лутър правеше никакви опити за интимен контакт, напомни си тя. Точно обратното. Той се стараеше да оставя достатъчно разстояние помежду им и се страхуваше, че ако я докосне леко, тя ще изпадне в истерия и ще провали прикритието им.

Грейс се изненада много, когато той предложи да се разходят по крайбрежната алея след вечерята. Първата ѝ реакция бе да откаже. Винаги се чувстваше по-уязвима след залез-слънце. Страхът, че някой ще се промъкне тайно до нея, беше най-силен нощем, може би защото през нощта Чудовището беше посетило стаята ѝ. Но тази вечер тя нямаше да бъде сама. Въпреки тайните си тя се чувстваше спокойна и в безопасност, когато беше с Лутър.

Той стоеше на минимално разстояние от нея, докато вървяха по слабо осветената пътека, която свързваше хотелите на крайбрежната ивица. Бастунът му тропаше тихо по паважа. Грейс усети едва лекото му раздразнение.

— Боли ли те кракът? — попита тя.

— Малко се е схванал — измърмори той.

Тя си помисли, че той я лъже. Но и тя го беше излъгала по-рано, а той не се и опита да я разпитва допълнително. Грейс знаеше, че той не е заблуден от отговорите ѝ. Разговорът в коридора на хотела, след като се настаниха, я тревожеше най-много. Тя се връщаше отново и отново към него и осъзнаваше, че се е провалила. Интуицията на бивш полицаи може и да се е пробудила у Лутър, но щом Фалън Джоунс не бе успял да разгадае внимателно изпитаното ѝ минало, малко вероятно бе Лутър да открие истината.

— Отскоро ли живееш на Хаваите? — попита тя, загледана в осветените от луната вълни, които се разбиваха в скалите под пътеката.

— Почти две години. Преместих се тук след втория си развод. Тогава напуснах и полицията. Реших, че се нуждая от промяна на обстановката.

— Съжалявам за развода ти — промълви тя.

— Ами, не беше голяма изненада.

— Много ли беше влюбен?

— Всичко, което изпитвах към Трейси, умря в деня, когато ми изневери с колега от полицията.

— Да, когато откриеш, че те е предал някой, на когото си се доверявал, това слага край на връзката ви.

— И ти ли си го преживяла? — попита той.

— Да.

— Бивш съпруг?

— Не. Така и не се оженихме.

Мили Боже, какво правеше тя? Всеки опит да обясни сложните си отношения с Мартин Крокър щеше да бъде не само труден, а и изключително опасен. Тя пазеше тайни през целия си живот. Беше професионалист в това отношение. Но тази нощна разходка с Лутър я караше да нехае за предпазливостта си.

— Талантът ти да виждаш аурата наследствен ли е? — попита тя.

— Невинаги. Дядо ми го притежаваше в много висока степен. Той ми разказваше, че баща ми имал талант на стратег, а майка ми — не толкова впечатляващ талант за цветове и дизайн.

— Наследствената психична енергия обикновено има силен генетичен аспект, но формата, в която се проявява, често е трудна за предсказване. А защо дядо ти е разказвал за родителите ти?

— Те са загинали при катастрофа, причинена от пиян шофьор, когато съм бил бебе. Изобщо не ги помня. Дядо ми ме отгледа.

— Той жив ли е още?

— Не. Почина в годината, когато завърших гимназия и постъпих в армията.

Опита се да спре с въпросите дотук. Но не издържа.

— Имаш ли други роднини?

— Може би имам някакви далечни братовчеди някъде. — Не му беше интересна тази тема. — Дори и да съществуват, не са се появили

след смъртта на родителите ми.

— С други думи, нямаш никого.

— Имам двама добри приятели в Оаху. Те са собственици на ресторанта, в който работя като барман. Ами ти?

— Майка ми умря, когато бях на тринайсет. Някаква рядка инфекция.

— Много съжалявам.

— Да.

— А баща ти?

— Никога не съм го познавала. — Гласът ѝ бе напълно спокоен.
— Когато майка ми решила да има дете, свързала се с банка за сперма и клиника за изкуствено осеменяване.

— Много неприятна история — каза тихо той.

Тя почти се усмихна. Лутър ѝ беше показал, че я разбира.

— Да — кимна тя. — Неприятно наистина.

— А аз си мислех, че има психична празнина в живота ми. — Той се обърна към нея. — Ти си генеалог. Опитвала ли си да откриеш баща си?

— Разбира се. Много деца, произлезли от банки за сперма, откриват бащите си. Аз научих името на клиниката, чиито услуги беше ползвала майка ми. Клиника „Бърнсайд“, създадена от член на Обществото. Д-р Бърнсайд се грижел за клиентите, които били и членове на Обществото. Той гарантирал, че всички донори са хора с висока степен на парапсихичен талант. Освен това дал обещание за абсолютна конфиденциалност както на донорите, така и на клиентите.

— Откри ли информация за баща си?

— Не. Клиниката изгоряла до основи преди няколко години. Целият им архив бил унищожен. Подозирали умишлен палеж, но така и не арестували никого.

— Може би някой от донорите, който не е искал да бъде открит?

— Мислиш ли? И аз съм изумена.

— Има и други възможности — каза той замислено. — Може някоя от майките да не е искала някой донор да открие детето си. Или едно от децата не е открило баща си и е подпалило клиниката в пристъп на ярост. А може да е бил и някой, който не е одобрявал услугите, предлагани от тази клиника.

— С други думи, списъкът на заподозрените е твърде дълъг.

— Така изглежда.

Тя замълча за момент.

— Не разбрах кой е бил баща ми, но след като постъпих в Бюрото по генеалогия, открих информация за него, която майка ми е предоставила, когато ме е регистрирала в Обществото. Отнасяше се до здравословното му състояние и паранормалните му способности.

— И?

Тя сви рамене.

— Какво искаш да знаеш? Баща ми е бил с надежден генетичен материал и силен талант. Но всъщност д-р Бърнсайд е твърдял, че всички донори притежават такива качества.

— Разбира се.

— Наследила съм неговите очи — прошепна тя след известно време. — Май само това. Не е имал моя талант. Майка ми е отбелязала, че е бил стратег.

— Да, това, че имаш зелени очи и разчиташ аурите на хората и че баща ти е имал същите на цвят очи и е бил стратег, не ти дава основание за разследване.

— За съжаление в Обществото стратегите са доста многобройни. Буквално хиляди регистрирани. Като се изключат онези, които не отговарят по възраст, пол и цвят на очите, остават прекалено много. В крайна сметка се отказах.

Мъж и жена вървяха насреща им, хванати за ръка, вгълбени един в друг, заели почти цялата пътека. Лутър тропна шумно с бастуна си няколко пъти. Двойката се дръпна бързо настрана.

Грейс имаше навика да се отърсва от съпътстващата меланхолия, която я връхлиташе винаги когато мислеше за неразгаданата си история.

— Добре си служиш с бастуна — каза тя.

— Е, има си и предимства. Хората ми правят път. Никой не желае да спъне човек с бастун. Ами ако реша да го съдя?

— Всъщност как се озова с него? Фалън спомена за някакъв инцидент.

— Проявих небрежност.

Грейс разбра, че това беше краят на разговора. Поне засега. Тя си служеше с хитрост, за да научи нещо повече, когато усети как

призрачни пръсти докосват шала ѝ. Инстинктивно се напегна и скръсти ръце под гърдите си, като скри дланите си.

По пътеката вървяха няколко души, но мъжът, който се появи насреща им изпод сенките, се движеше малко по-различно от останалите. Той още беше на известно разстояние от тях. Беше прекалено тъмно, за да различат образа му, но в походката му имаше нещо, което смути сетивата ѝ. Той не се разхождаше, не тичаше и не вървеше естествено. Придвижваше се плавно като хищна котка, тръгнала на лов.

Грейс смътно долови, че Лутър е усетил тревогата ѝ и че е забелязал мъжа насреща им.

Грейс напегна максимално сетивата си. Едно взирание към силната аура, която обгръщаше мъжа, ѝ беше достатъчно, за да го разпознае. Той беше ловец.

Всичките ѝ инстинкти предупреждаваха за основателна заплаха. Искаше ѝ се да се обърне и да побегне, но рационалната страна на съзнанието ѝ знаеше, че е безполезно. Ако мъжът бе тръгнал да търси нея, лесно щеше да я догони. Хората, надарени с талант на ловци, не бяха супермени, но имаха способности, които далеч превъзхождаха тези на останалите. Те виждаха много добре на тъмно. Рефлексите им бяха подобни на див хищник. Можеха да подушат следите на жертвата си, а любимата им жертва бяха хората.

Много ловци се озоваваха в армията или работеха в охранителни фирми. Но Грейс знаеше, че заради естествените им склонности някои от тях се превръщаха в опасни хищници.

Аурата на Лутър също реагираше на срещата с ловеца, но той не даваше външна проява на напрежението си. Походката му не се промени, но се озова по-близо до Грейс, така че ловецът да мине от другата им страна, възможно най-далече от нея.

Спокойно! Който и да е този човек, той не търси теб. Ако те бяха открили, щяха да изпратят някого да те премахне в Еклипс Бей. Нямахте да чакат, докато заминеш за Хаваите. Обаче...

Ловецът вече беше на два метра и ги приближаваше. Грейс продължи да се движи редом с Лутър, приспособявайки се към неговата скорост. Бастунът продължаваше да трака с неизменен ритъм.

Беше се поуспокоила. Логиката и здравият разум се пробуждаха и изместваха примитивните ѝ инстинкти.

Не, не логика и здрав разум, нещо друго неутрализираше страха ѝ. Би трябвало вече да е изпаднала в паника. Какво не беше наред тук? Тази мисъл беше не по-малко шокираща от приближаващия ловец.

Инстинктивно се опита да отблъсне успокояващото влияние. Сигурно беше изплашена. Това бе адекватната реакция при тези обстоятелства. По дяволите, щеше да бъде изплашена.

Неестественото спокойствие се поколеба и разсея. Ужасът, че е преследвана, се завърна заедно с усещането, че така е редно. Така би трябвало да се чувства.

Преди да успее да се пребори със завърналия се страх, тя забеляза аурата на Лутър. Тя пулсираше в необичайни точки на спектъра. Силата ѝ отекваше в нощта.

Сега двамата мъже бяха близо, можеха да се докоснат с ръце. Изведнъж някакъв ключ затвори психичната енергия и аурата на ловеца избледня и отслабна. Все още беше аурата на параловец, но не и ловец, тръгнал на лов. Вместо това енергийното му поле придоби цветовете и вълните на човек, който е спокоен, почти сънен. Който и да беше, ловецът не се интересуваше от нея или Лутър.

Той мина край тях, без да проявява интерес към двойката вляво от себе си. Грейс едва потисна желанието си да погледне през рамо.

— Всичко е наред — каза Лутър. — Той си отиде.

— Ловец — прошепна тя.

— Да.

Тя го погледна, изплашена какво ще се случи. Но аурата му отново бе спокойна. Може би се беше объркала преди малко. Може би близостта до разгорещената аура на ловеца беше повлияла на сетивата ѝ.

— Ти как разбра, че той е ловец? — попита тя.

— Нямам твоите способности да чета нечия аура, но не е трудно да се разпознае този тип енергия, особено когато другият е с напрегнати сетива. Не забеляза ли как всички останали по пътеката инстинктивно се дръпваха настрани и му правеха път? Дори обикновените хора могат да доловят присъствието на хищник в непосредствена близост. Ти какво видя?

— Е, не си водех бележки. Беше много силен и, както каза ти, беше оживил сетивата си.

— На лов ли беше тръгнал?

Тя се замисли.

— Не. Не долових това в аурата му. Не смятам, че преследваше някого конкретно. Може би е излязъл на вечерна разходка и е изпитал необходимост да отвори сетивата си. Нали знаеш как става понякога. Използваш паранормалните си способности просто защото ги имаш.

— Възможно е да е проучвал терена — каза Лутър. — Рутинна работа.

— Възможно е. Но каква е целта му?

— Добър въпрос. Нещо друго, което забеляза?

— Едно нещо — каза тя. — Който и да беше този човек, той е свикнал с насилието.

— Убиец ли е?

Тя се поколеба.

— Мисля, че е убивал, да, но не е психопат или маниак. Не беше обезумял или човек, загубил контрол. Не беше и социопат. Те са лесно различими. Това, което видях, беше, че е хладнокръвен, с делови подход към насилието.

— Мислиш ли, че може да е военен или полицай?

— Възможно е. Или професионален гангстер. Който и да е, има подход към нещата.

— Това какво значение има, по дяволите?

Тя се намръщи.

— Означават, че с каквото и да се занимава, той е в състояние да има жена и семейство, които обича.

— Водихме разговор предишния път — каза Лутър спокойно. — Онзи, в който обсъждахме теорията за вероятностите на Фалън Джоунс и как се отнася към практиката.

Грейс едва преглътна.

— Неговата теория, според която нямаше вероятност в курорта да се появи още някой талант с висока степен?

— Да, тази теория — кимна Лутър. — Може да е грешна.

— Съгласна съм. Но смятам, че теоретично е възможно онзи човек, с когото се разминахме току-що, да е невинен турист, който случайно е отседнал в някой изискан хотел. Достатъчно са.

— И все пак...

— Точно така. И все пак. Ловци с толкова силни способности не се срещат често.

— Наистина. Нито хора с нашите таланти. — Лутър неочаквано спря. — Каква е вероятността трима души с много силни парапсихични способности да се озоват на една и съща алея край плажа в една и съща вечер?

— Чудиш се дали това съвпадение не е свързано с нашата мисия ли?

— Ще се наложи да се обадя на Фалън. Възможно е да си провалим вечерта.

Тя усети момента, когато Малоун посегна да извади мобилния си телефон, защото пусна ръката ѝ.

9.

Той не виждаше ясно изражението ѝ на лунната светлина, но не се и налагаше, за да разбере, че тя е по-различна. Той също, защото току-що я беше докоснал.

И двамата погледнаха към мястото, където пръстите му стискаха здраво ръката ѝ над лакътя.

— По дяволите — каза той. — Съжалявам. Не мислех. Просто исках да те дръпна настрани от пътеката. Добре ли си?

— Добре съм — каза тя. Учудена, докосна ръката му с върховете на пръстите си. — Нямам болка. Никаква. Добре съм. Толкова време мина. Повече от година. Нямах представа какво облекчение е да разбере, че отново съм обикновена жена.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да. — Прозвуча възторжено, почти приповдигнато. — Да, добре съм — тя спря и погледна дланите си, — когато съм с теб.

Това му харесваше, приятно му беше, че е специален за нея. Грейс дори не предполагаше, че току-що беше разтърсила неговия малко странен свят. Никой не би усетил, че той манипулира аурата му, или активно да се противопостави на това въздействие.

Ловецът беше отминал, без дори да забележи, че сетивата му са били временно приспани. Но Грейс беше реагирала бързо на опита му да успокои паниката ѝ с такава лекота, сякаш бе затръшнала врата, отворена от полъха на вятъра. Защо му се струваше толкова забавно?

— Признай си, че Хаваите са виновни за това. Хайде да отидем някъде, където на спокойствие мога да говоря с Фалън.

Отдалечиха се от пътеката и плажа и навлязоха в пицната градина на най-близкия хотел. Лутър спря под надвисналите клони на едно голямо дърво. Грейс беше наблизо. Лутър отново напрегна сетивата си, за да се увери, че наоколо няма никой. Не долови ничие присъствие. Успокои се, че са сами, и набра номера на Фалън.

Докато чакаше да се свърже с него, наблюдаваше тъмния силует на Грейс. Тя стоеше притихнала, отново скръстила ръце под гърдите

си. Той се запита за какво мисли.

Радваше се, че тя не бе осъзнала какво беше направил с аурата ѝ. Струваше му се, че тя сама не беше осъзнала какво е направила. Вниманието ѝ бе приковано върху ловеца.

Фалън вдигна на второто позвъняване. Това беше необичайно за него.

— Какво става, Малоун? — с недоволство каза той.

— Мислех си, че не си вкъщи. Обикновено вдигаш телефона веднага след първото позвъняване.

— Правех си кафе. Тежка нощ ме чака. Какво се е случило?

Лутър накратко му разказа за срещата и изчака търпеливо, докато Фалън обмисляше новия фактор в уравнението.

— Съгласен съм, че е възможно вие с госпожица Ренкуист да попаднете на ловец с изключително силен талант, и то съвсем близо до хотела ви — каза Фалън накрая. — Това е сигнал, но не е повод за паника. Хората с паранормални способности също ходят на Хаваите, както и всички останали. По дяволите, може дори да е бил някой Джоунс!

— Знам, че в твоето семейство има много ловци, но каква е вероятността някой от тях да е тук, когато ние с Грейс трябва да наблюдаваме един закоравял убиец?

— Вероятно някъде около дванайсет процента. Много хора от фамилията ни живеят на Западния бряг и доста от тях ходят за ваканциите си на Хаваите. Аз също съм ходил.

— Ти си имал ваканция?

— Беше много отдавна. Преди да поема тази работа. Сигурен ли си, че онзи беше ловец? Би ли могъл да е друг талант? Възможно ли е Юбанкс да е пристигнал по-рано?

— Разбрах, че Юбанкс е стратег девета степен. Този определено беше ловец. И двамата го определихме като такъв.

— Добре. В момента съм малко уморен — каза Фалън. — Не съм във форма. Нека обмисля всичко още малко. Междувременно вие се придържайте към първоначалния план. Ако Юбанкс се появи утре, както се очаква, можем да предположим, че присъствието на ловеца в курорта е съвпадение.

Умората в гласа на Фалън беше необичайна. За двете години, откакто Лутър работеше с него, никога не бе чувал шефът на „Джоунс

и Джоунс“ да звучи толкова изтощително.

— Мислех, че не вярваш на съвпадения, Фалън.

— Не вярвам — каза Фалън. — Така е. Не изпускайте онзи ловец. Ако се появи пак, ще искам да го идентифицирате.

— Очаквах да кажеш това. Ще се заема с него, след като Грейс се качи на самолета за Орегон.

Грейс се бе прикрила в сянката на дървото. Тя упорстваше.

— Тя ще ти трябва, за да разчете аурата му — каза Фалън.

— Не, няма. Току-що ти казах, аз веднага го разпознах, че е ловец.

— Само защото е бил с напрегнати сетива. Ако е бил в спокойно състояние, отпочиващ край някой басейн, мислиш ли, че щеше да го познаеш?

И двамата знаеха отговора на този въпрос.

— Вероятно не — призна той. — Но не искам Грейс да пострада.

— Тя е агент на „Джоунс и Джоунс“, също като теб. Има право сама да взема решения в подобни ситуации.

— Тя е специалист, не е обучен оперативен агент.

— По дяволите, Малоун...

— Ще ти се обадя по-късно.

Връзката прекъсна. Лутър затвори телефона и го сложи на колана си.

— Е? — попита Грейс. — Сега какво ще правим?

— Придържаме се към плана. Ще изчакаме нашият обект да пристигне и ще го идентифицираме.

— А после ще се опитаме да идентифицираме и ловеца — добави тя бързо.

— Фалън би искал да научи кой е той, при удобен случай аз мога да се справя с него и сам.

— По-лесно ще бъде, ако съм с теб, за да помагам.

— Грейс...

— Мога да се справя. Следващия път ще бъде подготвена. Обещавам ти, че няма да изпадам в паника.

— Забрави!

— Дочух част от разговора ти с Фалън — продължи тя. — Аз мога да остана и това е мое решение, нали?

— Има моменти, когато не обръщам внимание на казаното от Фалън Джоунс.

— Имаш нужда от мен — упорстваше тя. — Признай го.

— Искам да проявиш здрав разум. Не си подготвена за преследване на ловци, нали?

— Мислиш го, защото тази вечер се изплаших, когато се разминавахме с ловеца, нали? Не е справедливо!

Лутър беше нетърпелив.

— Изобщо не става въпрос кое е честно и кое — не. Ти не си обучена за агент. Ти си специалист по генеалогия, ангажирана за специфична консултация. Когато приключим тук, ти си заминаваш веднага щом успея да направя резервация за полет.

Тя не отстъпи.

— Господин Джоунс очевидно има други идеи. Аз работя за него, не за теб.

— Трябва да знаеш, че когато получаваш заповеди, ги изпълняваш.

— О, за Бога — прекъсна го тя. — Стига с тези глупости за това кой командва тук.

— Това не са глупости. Мисля, че е най-добре да обсъдим това сутринта, когато си по-спокойна.

— Сега пък ме покровителстваш.

— Така ли го наричаш? Според мен просто си върша работата. Да се връщаме в хотела! Имаше тежък ден.

Той машинално посегна към ръката ѝ с намерението да я изведе от градината. Тя се оттегли назад, за да не я докосне. Лутър отпусна своята и опита да потисне мрачното си настроение.

— Само още нещо, преди да тръгнем — каза тя тихо.

— Какво е то?

— Имаш ли нещо против, ако отново те докосна?

Мрачното му настроение се изпари за секунда, изместено от тръпка, която разгорещи сетивата му. В следващия момент той се досети. Първоначалното му въодушевление намаля.

— Искаш да си направиш експеримент? — попита той. — Да видиш дали ще има разлика сега, когато мислите ти не са ангажирани с ловеца?

— Ами да — кимна тя. — Виж, ако предпочиташ да не те докосвам, ще те разбера. Дори по-добре от повечето хора. Наистина мога да разбера, когато някой не иска да го докосват.

— Не, нямам нищо против — възрази той. — Всичко е наред. Няма проблем да опиташ.

Той протегна ръката си с дланта нагоре. Няма що. Бяха го принизили до нивото на лабораторен плъх.

Тя предпазливо пристъпи напред, изплашена като дива птица, на която подхвърлят храна, и бавно протегна ръката си.

Пръстите ѝ потрепериха над неговите само няколко секунди, после тя ги придвижи леко върху дланта му, задържа ги така за миг и ги докосна. Той устоя на желанието да стисне ръката ѝ и да я придърпа към себе си.

Тя бавно спусна дланта си върху неговата. Този път не я издърпа. Той усети, че цялото ѝ тяло трепери.

— Добре ли си? — попита я.

— Да. Добре съм. — Гласът и прозвуча унесено. — Това е невероятно. Миналата седмица случайно докоснах ръката на една продавачка в магазина и усетих пареща болка, като от изгаряне. Мислех, че този път няма да се възстановя.

Искаше му се да знае колко пъти е изпитвала това в миналото, но усети, че сега не е моментът за такива въпроси.

— Усети ли нещо? — попита вместо това.

— Да, приятно беше.

— Знаеш ли, подобен комплимент може да главозамае някой мъж.

— Извинявай. През последната година не бях в състояние да докосна никого, без да изпитам силен шок. Дори ходенето на зъболекар беше непоносимо изпитание. Трябваше да пия успокоителни, преди да отида да ми почистят зъбния камък. Не можеш да си представиш как се чувствам сега, когато сетивата ми се връщат към нормалното си състояние.

Той леко докосна ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха тънки и невероятно чувствени. Кожата ѝ беше топла и мека. Тя не отмести ръката си.

— Възможно ли е да се случва, когато съм с теб — каза тя замислено. — Може би е така, защото и двамата имаме талант да виждаме аурите на хората. Може и да не съм излекувана.

Той стисна ръката ѝ малко по-силно. Тя не чувстваше болка.

— Ако смяташ да хващаш за ръката всеки мъж, когото срещнем, възразявам — каза той.

Тя се засмя тихо, гърлено, изключително женствено и сетивата му се възбудиха от този звук. Той се наведе към нея, наслаждавайки се на горещата енергия, която я обгръщаше.

— Може би не всеки мъж — каза тя. — Но можем да опитаме.

— Ако имаш настроение за още експерименти, предлагам ти моите услуги.

— Много си щедър.

— Да, това ми е второто име — Щедър.

Тя докосна лицето му с пръстите на другата ръка.

— Пламнал си, усещам топлината ти.

— Имам седмо чувство, че така ще бъде по-забавно.

— Кое ще бъде по-забавно?

— Да те целуна, както съм пламнал.

Тя разбра за какво мислеше.

— Опитвал ли си някога? — попита тя. Е, поне не беше отказала веднага.

— Два-три пъти — призна той.

— И?

— Не се получи много добре. Най-вече защото изплаших жената. Като навлезеш със силната си аура в енергийното поле на друг човек, е изнервящо, дори и за хора без паранормална чувствителност.

— Значи тази целувка е експеримент и за теб?

— Разбира се.

Той се облегна на дънера с леко разкрячени крака и подпря бастуна отстрани. Протегна и двете си ръце към нея и я доближи към себе си. Тя не се съпротивляваше.

— Ти не ме плашиш — прошепна тя.

Това не беше предизвикателство, помисли си той. Грейс му казваше истината.

— Знам — отвърна ѝ той. — И ти не ме плашиш.

— Сигурен ли си? — усмихна се закачливо тя.

Той докосна с пръст устните ѝ.

— Изглеждам ли изплашен?

— Не.

Той я целуна — бавно, уверено, с мисълта, че каквото и да се случи, ще помни този миг до края на живота си. Грейс обви ръце около врата му и го прегърна силно. Тя отвърщаше на целувката му, притискаше се към него, отдаваше му се.

Светлината около нея засия като искряща зора. Вълни от неназовани цветове заприиждаха, заливаха и се смесваха с неговата енергия. Невероятно — интимното усещане беше като да запалиш огън в суха гора през август. Изведнъж нощта заблестя в пламъци.

Той беше възбуден. Дори повече от възбуден. Сетивата му бяха озарени от ослепителна светлина. Това беше толкова дезориентиращо. Единственото нещо, което го крепеше на крака, беше дървото, на което бе подпрян. Като се замислеше, той всъщност и не искаше да бъде на краката си. Предпочиташе да бъде легнал на земята, върху Грейс.

Искаше първата целувка да бъде нежна, безопасна. В края на краищата жената не беше докосвала никого цяла година, без да изпита шок от това. Истинският джентълмен не би прибързвал в такава ситуация. Вместо това той се бореше със себе си да запази самоконтрол. Завладяваше го усещането, че не можеше да чака повече.

Грейс беше завладяна от същите усещания. Ръцете ѝ го прегръщаха неудържимо. Устните ѝ бяха меки и отзивчиви. Може би нейното желание беше дошло като облекчение след цяла година нещастие. Той щеше да се тревожи за това по-късно. Точно сега единственото, което имаше значение, беше, че тя го желае също толкова силно, колкото той нея.

Изгарящата целувка прониза сетивата му, по-гореща от всеки друг път, когато беше правил секс през живота си.

— Мога да свърша още сега — прошепна ѝ той. — Дори само да те целувам.

— Това е невероятно — каза тя, като се отдръпна леко назад, за да го погледне. — Никога не съм се чувствала така, дори и преди да се разбунтуват сетивата ми. Има нещо общо с това, че талантите ни са сродни. Нямам друго обяснение.

— Направи ми услуга, спри да анализираш това, което става.

— Извинявай. Просто е толкова странно...

Той притисна устни към нейните, за да замълчи. В отговор тя обви десния си крак около прасеца му, сякаш смяташе да се покатери върху него.

Той насочи пръсти към ципа ѝ и го отвори. Тя издаде тих сподавен звук, когато ръката му се озова в бикините ѝ, между бедрата ѝ. Беше гореща и влажна. Той намери с палец напрегнатото топче от нервни окончания. Тя ахна от вълнение.

Пръстът му се плъзна в нея. Тя реагира така, сякаш винаги го беше чакала.

— Да — ръцете ѝ обвиха раменете му. — Да.

Той я галеше, изучаваше я. Беше почти невъзможно да се концентрира, но наблюдаваше аурата ѝ, вглеждаше се в горещите искри, които му подсказваха, че докосва, където трябва и както трябва.

— Лутър!

Беше замаяна. Нямаше подходяща дума, с която да се опише възбуденото ѝ задъхано дишане. За един ужасяващ миг той си помисли, че сетивата ѝ отново са възроптали. Вероятността да ѝ причинява болка, а не удоволствие, беше прекалено неприятна.

Но тя не се отдръпна. Вместо това зарови лице във врата му и се вкопчи в него. Той усети контракциите на нейния оргазъм, усети как заливат на вълни аурата ѝ.

Когато всичко свърши, той бе почти толкова облекчен, колкото и тя.

— Хей! Друг път не ме плаши така. За миг си помислих, че ти причинявам болка.

Тя издаде тих, приглушен звук, заровила лице в ризата му. Отне му малко време да осъзнае, че тя се смее. Тялото ѝ си почиваше. Дишането ѝ бе на плувец, който е излязъл на повърхността, след като за малко не се е удавил.

Той я прегръщаше силно, като се опитваше да овладее собственото си накъсано дишане и бушуващия в тялото му копнеж.

След известно време той разбра, че тя вече не се смее. Ризата му отпред бе измокрена от сълзи.

— Грейс?

— Не се тревожи. — Тя остана притисната до гърдите му. — Добре съм. Никога преди не съм изпитвала подобно нещо.

Той се усмихна доволен.

— Нито пък аз.

Тя застина неподвижна, после го погледна.

— Но ти не...

— Няма нищо. — Той приглади косата ѝ зад ушите. — Мисля, че ти е нужно време, за да осмислиш това.

— Май си прав. Чувствам се, сякаш цял ден съм се возила на скоростно влакче.

— Не си единствената...

— Съжалявам — каза тя смутено. — Изобщо не очаквах това да се случи. Смятам, че не е професионално.

Той покри устните ѝ с пръсти и я накара да замълчи.

— Каквото и да правиш — каза с дрезгав глас той, — не ми казвай, че съжаляваш за това, което се случи току-що. Това е единственото, което не искам да чувам. Ясно ли е?

Тя се поколеба, после кимна веднъж.

Той отмести ръката си от устните ѝ, пусна я да се отдръпне леко от него и взе бастуна си. Тръгнаха към хотела по пътеката, осветена от лунната светлина. Мълчаха и не се докосваха.

10.

Хари Суитуотър усети слабата вибрация на мобилния си телефон, когато се отби от крайбрежната алея и тръгна по стъпалата към хотела. Провери номера, от който го търсеха, и се шмугна в сянката на една голяма палма, за да приеме обаждането.

— Здравей, красавице — каза той.

— Здравей, хубавецо — отвърна Алисън.

Това ритуално поздравяване беше старо колкото връзката им. Беше започнало в деня на първата им среща преди трийсет и четири години.

— На позиция ли си? — попита Алисън.

В представите му жена му стоеше зад безупречно подредено бюро — телефоните и компютърът на удобно разстояние пред нея. Бюрото беше в безименен офис в голям бизнес център на сигурно място, където важеше офшорното данъчно законодателство. Повечето от фирмите предлагаха финансови услуги за хора, които се нуждаеха от изпиране на парите си, преди да ги вложат в някое законно начинание. Сред такава група от дискретно работещи компании една малка семейна фирма предлагаше специални услуги за подбрани клиенти и оставаше напълно незабелязана.

— Всичко е готово. Стаята ми е точно до тази, в която ще бъде настанен обектът утре.

— Мисля, че имаме проблем с клиента, Хари.

Той не се съмняваше. Алисън имаше изключително силна интуиция.

— Много работа свършихме за Номер две — каза той. Те имаха само двама клиенти. Така обслужването им беше съвсем ясно и прегледно.

— Всичко е наред — каза Алисън. — Две използва необходимите кодове за прикритие. Нещо ме тревожи. Може би начинът, по който клиентът се опитва да държи всичко под контрол.

— Пак ли получи имейл?

— Да, пристигна преди няколко минути. Иска да го информирам как вървят нещата. Това е необичайно. В миналото комуникацията с него приключваше с възлагане на съответната задача. Търсел е контакт само ако нещо се промени. След като работата бъде приключена, парите се появяват в банковата ни сметка и с това всичко приключва.

Това беше вярно. От опит знаеше, че двамата им клиенти никога не искаха да знаят нещо повече от необходимото за това как ще бъде изпълнена възложената работа. Незнанието беше полезно и помагаше на клиентите да спят по-спокойно.

— Ти провери ли всичко за по-сигурно? — попита той.

— Да. Получих верния отговор, но нещо ме смущава.

— Може ли да е станал пробив в компютрите ни?

— Възложих на Джон да провери това. Той не вярва някой да има достъп, но има вероятност някой да е пробил компютрите на Номер две.

Той изпита прилив на бащинска гордост. Най-малкият му син беше компютърен гений, това бе негова дарба. Джон имаше талант на стратег със способността да открива модели и сложни начини в новото измерение на киберпространството. Той не беше истински ловец като повечето мъже в семейство Суитуотър, но притежаваше важни инстинкти. Ако някой можеше да проследи хакера до скривалището му, това беше той.

— Кажу ми Джон да търси — каза той на Алисън. Имаме време. Не бива да допускаме грешки.

— Ще ти се обадя веднага щом науча нещо ново.

— Ще чакам.

— Как е в Мауи?

— Топло. Приятен бриз. Палми. Плаж. Какво друго, тук е остров?

Алисън се засмя.

— Личи си, когато работиш. Никога не спиращ, да поразгледаш наоколо.

— Не и когато имам работа за вършене.

Още докато говореше с нея, той усети някакво безпокойство. Преди няколко минути, докато тичаше край брега с отворени сетива, за да възприеме новата обстановка, той изведнъж почувства, че се отпуска несъзнателно, че е изключил паранормалната си

чувствителност. Това не беше типично за него. Когато работеше, никога не затваряше сетивата си напълно. От малък го бяха научили, че е жизненоважно да бъде винаги предпазлив за заобикалящата го среда. И най-малката подробност можеше да доведе до поражение. А неуспехите не говореха добре за бизнеса.

Така че какво, по дяволите, беше станало с него, докато тичаше по пътеката? Мислеше, че е започнал да губи силата на възприятията си на петдесет и девет годишна възраст, и това го потискаше. Баща му и дядо му работиха и след като навършиха седемдесет. Вярно, с напредването на годините забавиха темпото, но опитът компенсираше загубената отчасти скорост или психична чувствителност. В крайна сметка не отслабналият талант ги застави да се оттеглят. И двамата бяха принудени да го направят против волята си, по настояване на съпругите си.

— Как е Тереза? — попита той.

— Добре е, малко е нетърпелива. Тя е по-загрижена за Ник. Той е раздразнителен. Тези девет месеца му се сториха необикновено дълги.

Той се усмихна. Най-големият му син беше хладнокръвен ловец, когато работеше, но по отношение на любимата си жена и очакваното първородно дете беше съвсем различен. Ник беше наредил графика си така, че да посещава заедно с Тереза подготвителни курсове. Беше изчел всички книги за бременността, раждането и родителството, които беше успял да открие в интернет. Дори настояваше да наемат интериорен дизайнер, който да обзаведе бебешката стая така, че да осигурява една, както пишеше по книгите, „стимулираща среда“. Сега беше твърдо решен да присъства на раждането и да помага с всичко възможно.

— Ще оцелее — каза Хари. — Щом аз издържах...

— Ха! Всеки път, когато влезеше в родилната зала с мен, имах чувството, че ще припаднеш.

— Добре де, може и да съм пребледнявал, но не съм се разтрепервал.

Двамата бърбиха още малко, после се разделиха с обичайния си ритуал.

— Лека нощ, красавице!

— Лека нощ, хубавецо!

Телефонът замлъкна в ръката му. Той го пусна в джоба си и се загледа в тъмната огледална повърхност на океана. Там, на пътеката, със сигурност се беше случило нещо. Опитваше да си спомни точно кога изключиха сетивата му. Беше подминал двойка старци, които вървяха хванати за ръце. После беше забелязал мъж с бастун и жена, които вървяха заедно, без да се докосват. Нещо в мъжа беше привлякло вниманието му. Инстинктът му на ловец го беше разпознал като друг потенциален хищник. Но след секунда беше загубил интерес към него.

Поредното нещо, което помнеше, беше, че се е отдалечил по пътеката и паранормалните му сетива са изключили. Отпочиващ и спокоен, когато изобщо не би трябвало да бъде.

11.

Сънят беше същият — един от кошмарите, когато беше убила Мартин Крокър. Но този път беше различно. Първо — знаеше, че сънува. А най-поразителното беше, че не изпитваше страх.

... Мартин се приближаваше към нея, беше само на един-два метра. Беше изпуснал багажа от ръцете си.

Един хляб, пакет кафе на зърна, пликче с маруля лежаха пръснати на кея. Тя искаше да побегне, но не можеше. Скоро болката щеше да пронизе сетивата ѝ. Мартин щеше да посегне, за да я сграбчи.

Но нещо не беше наред. Тя не бе вцепенена от страх. Вместо това се чувстваше спокойна. А не трябваше да е така. Трябваше да бъде изплашена до смърт не само от Мартин, но и, от това, което щеше да направи след малко...

Не!

Тя се блъскаше в булото на необичайното спокойствие, търсеше искреното чувство...

Събуди се внезапно, но сърцето ѝ не биеше така силно, както обикновено, след като е сънувала кошмар. Дори не беше задъхана, нощницата не беше залепнала за кожата ѝ, плувнала в ледена пот.

Тя отвори очи и погледна през плъзгащите се стъклени врати. Виждаха се очертанието на парапета, терасата и част от шезлонга, които изпъкваха на фона на бледосивата светлина на зората. *Не си в Еклипс Бей!*

Точно така. Беше в Мауи, на мисия, беше изпратена от „Джоунс и Джоунс“ и се опитваше да живее в настоящето.

— Добре ли си? — попита Лутър от прага на стаята.

Тя се изненада, седна в леглото и го погледна. Той беше обул панталона си, но и така доста от тялото му се виждаше. Тя беше като хипнотизирана от босите му крака и широките силни рамене и мускулести гърди. Макар че се придвижваше с бастун, това не му пречеше да тренира.

Спомни си как беше докосвала с пръстите си тези рамене и гърди предната вечер.

Секс. Беше правила секс с този мъж. Най-интимния човешки контакт. Вярно, той не беше проникнал в нея, поне не по обичайния начин. Правилното определение навярно беше разгорещена любовна игра. Но телата им бяха толкова плътно притиснати едно до друго... И беше последвал такъв зашеметяващ екстаз. Поне за нея. Чувстваше се малко виновна за това.

Истината беше, че тя бе прекалено смутена от случилото се, за да има сили да отвърне със същото. Беше мобилизирала цялата си воля, за да издържи. Преживяването я бе объркало, колебаеща се между облекчението и разтревоженото удивление. Беше ли излекувана от фобията си, или предната нощ бе някаква странна пауза, предизвикана от близката среща с ловеца?

Лутър явно беше разбрал за състоянието ѝ. Или просто бе загубил интерес към нея, когато се бе отпуснала на гърдите му и беше заплакала. Мъжете не харесваха жени, които плачат. Още повече жени, които плачеха, след като са получили оргазъм. Не го винеше за това.

Каквото и да мислеше, Лутър се беше погрижил да се върнат незабавно в хотела. Слава Богу, асансьорът беше празен. Тя нямаше сили да се изкачи по стълбите. Когато стигнаха до апартамента си, той я побутна към спалнята и после решително затвори вратата.

Очевидно посред нощ той беше отворил вратата. Е, Малоун ѝ беше бодигард все пак.

— Добре съм — каза тя. Сви коленете си под завивката и обви ръце около тях. — Просто сънувах лош сън. — Грейс усети притеснението си. Щом го беше събудила, явно беше викала на сън. — Казах ли нещо?

— Не.

— Добре. — Тя се отпусна леко.

— Ти каза „не“ — обясни той. — Мяташе се в леглото и каза „не“ няколко пъти. Явно е бил кошмар.

— Е, не беше приятен сън. — Тя се отпусна на възглавницата си. Поне не беше изрекла името на Мартин в съня си. Но не можеше да пренебрегне факта, че за малко не се е издала.

— Сигурно заради срещата с ловеца снощи — предположи Лутър. — Подобно събитие може да повлияе на сънищата на хора като

нас.

— Хора като нас?

— Екстрасенси.

— Аха.

Но не ловецът беше нахлул в съня ѝ. Тя неочаквано си спомни как беше стихнало безпокойството ѝ, когато се разминаваха с непознатия на пътеката. След това мислеше за много неща, включително и за първия си оргазъм, без да помнеше кога го бе изпитала, за да се замисли за случката на пътеката. Хрумна ѝ, че тогава беше изпитала същото странно, неестествено спокойствие, което беше направило съня ѝ толкова неузнаваем. И в двата случая потискането на паниката беше неестествено. И тя инстинктивно се съпротивляваше на изчезналия страх.

— Ако си по-добре, ще отида да се облека — каза Лутър. Той тръгна към другата стая.

— Чакай малко. Той спря послушно.

— Нещо не е наред ли?

— Да, така мисля. — Тя отметна завивките, стана и се обърна с лице към него. — Искам обяснение.

— За какво по-точно?

— Използва енергията на аурата си, за да въздействаш на моята аура там, на пътеката, снощи, нали? Признай го. Обзалагам се, че си го направил и преди няколко минути, докато сънувах кошмарния сън. Как смееш?

Той остана на мястото си.

— Успокой се, вчера имаше дълъг ден, а днес току-що се събуди от кошмар. Нервите ти явно са малко опнати.

— Не се тревожи за нервите ми, много благодаря. Какво направи с мен?

— Усети ли го? — попита той леко начумерен, сякаш не беше сигурен, че я е чул правилно.

— Разбира се, че го усетих. Снощи нямах време да помисля, защото бях съсредоточена върху ловеца и факта, че той не ни обърна никакво внимание и... — Тя млъкна, схванала истината. — Мили Боже, ти си го направил и с него, нали? Разсеял си го или... или нещо подобно. Той беше с отворени сетива и ти си го накарал да се отпусне. Използвал си аурата си, за да му въздействаш.

— Изглежда си разгадала всичко много бързо. — Той я гледаше потресен и се колебаеше как да реагира. — Никой никога не е откривал тази тайна, с изключение на Фалън Джоунс може би.

— Той знае какво можеш да правиш?

— Никой не знае какво точно знае Фалън.

— Е, това със сигурност обяснява успеха ти като бодигард. — Тя размишляваше над това. — И като полицай, като барман също, предполагам. Нищо чудно, че не обичаш оръжия. Нямах нужда от тях. Само трябва да се съсредоточиш върху лошия и да го изключиш.

Ръката му стисна дръжката на бастуна.

— Съжалявам, но не е толкова лесно. Ефектът отминава много бързо, когато човекът се отдалечи от мен. Ако злодеят е на голямо разстояние, не мога да му въздействам. Не мога да потисна аурата на снайперист на покрива на някоя сграда.

Лека усмивка озари лицето ѝ.

— Колко от клиентите ти имат нужда от защита от професионални снайперисти?

— Не ми се е случвало често — призна той. — Заплахата обикновено е много по-близо.

— Със сигурност способността трябва да ти е била от полза, докато си работел като полицай.

— Талантът ми беше поводът да напусна полицията — каза той равнодушно.

— Не разбирам. Как е могъл да ти попречи?

— Това е дълга история.

— И ти не желает да я разкажеш?

— Не.

Той имаше право да пази тайните си, помисли си тя. В същото време и тя не споделяше своите. Грейс отвори паранормалните си сетива, за да изучи аурата му. В нея имаше много напрежение, голяма част от което беше сексуално. Почувства, че се изчервява.

Той се усмихна.

— Какво те заинтригува?

Шокирана, тя не можа да отговори.

— Усещаш ли, когато разглеждам аурата ти?

— Разбира се, ти не усещаш ли, когато аз изучавам твоята?

Тя го изгледа недоволна.

— Не знам.

— Не знаеш ли? — повтори той. Очевидно не вярваше на думите й.

Трудно й беше да отговори.

— Ами понякога, когато съм близо до теб, усещам някаква непозната енергия, но мислех, че това е свързано с... — Тя млъкна, ужасена от това, което искаше да каже.

— От това, че сме привлечени един от друг? — Той сви рамене. — Може би е така. Трябва да си усетила, че те гледах вчера на летището. Не те познавах, но не можех да откъсна поглед от теб. Спомням си само, че изглеждаше като невероятно красива пеперуда.

— О, Боже, изобщо не предполагах това усещане.

Тя се замисли за силните чувства, които бе изпитала предния ден, когато го забеляза за пръв път в залата на терминала. Страните й пламнаха. Какво ли беше видял? Нямаше значение след случилото се снощи. Очевидно беше разбрал от самото начало, че я привлича.

Никой никога досега не бе успявал да я разучи по този начин. Винаги тя бе тази, която разпознаваше околните, която знаеше какво възнамеряват да направят, преди още да са го направили. Така успяваше да съхрани тайните си в безопасност.

— Много неловка ситуация — каза тя смутена.

Той я гледаше развеселен.

— Трябва малко време, за да свикне човек, но на мен не ми пречи, надявам се и с теб да е така.

Това беше опасна територия. Тя трябваше да внимава. Не можеше да изложи на опасност живота си, който бе изградила така внимателно и предпазливо.

— Трябва да си помисля — промълви тя.

— Добре. Междувременно защо не ми кажеш истината за твоята степен по скалата на Джоунс?

— Господин Джоунс не ти ли съобщи?

— Спомена само, че си била седма степен с необикновена способност да разчиташ профила на аурата. Обаче това е абсолютна лъжа, нали? Обзалагам се, че си десета степен, дори и повече. Няма да се изненадам, ако след степената ти има звездичка. Ти си от екзотичните таланти.

Грейс си спомни, че не трябва да изпада в паника. Много по-безопасна реакция беше да се отдаде на гнева си.

— Не знам откъде ти е хрумнала тази идея — каза тя недружелюбно. — Моята седма степен е също толкова официално потвърдена, колкото и твоята осма.

Той кимна доволен.

— Точно както и подозирах — лъжа.

— Признаваш ли си?

— Какво рискувам? Ти вероятно си усетила, с твоя невероятен талант. Съмнявам се, че ще започнеш да разказваш за това на всеки срещнат.

— Няма. Просто господин Джоунс ме увери, че ти си осма степен.

— Колкото по-скоро научиш, че Фалън Джоунс лъже, без да се притеснява, толкова по-добре.

Тя седна на ръба на леглото, свила ръце в скута си, с гръб към Лутър. Погледна към терасата.

— Не мисля, че е излъгал заради самата лъжа. Мисля, че се е опитвал да опази тайната ти.

— Не бързай да приписваш подобни намерения на Фалън Джоунс. Единственият му приоритет е опазването на тайните на Обществото. Готов е да направи всичко възможно в негово име.

— Предполагам, че си прав — каза тя. Замисли се, разтревожена какво точно знае или подозира Фалън за нейната степен по скалата на Джоунс.

— Фалън фалшифицира досието ми, за да не бъде установена степената ми — каза Лутър. — Искаше моите способности да не се оповестяват. Но как, по дяволите, си успяла да регистрираш по-ниска степен на таланта си?

— Защо мислиш, че съм го направила?

— Защото виждам обхвата на енергийните ти вълни — каза той тихо. — Усещам ги. Уверен съм, че ти не си седма степен.

Не беше толкова лесно да му обясни това.

— Разказах ти, че майка ми почина, когато бях на тринайсет, малко преди да бъда подложена на тестовете в Обществото. Бях сирак и попаднах в системата на социалните грижи, където никой не беше чувал за Обществото „Аркейн“. Истината е, че не бях тествана, докато

не кандидатствах за работа в Бюрото по генеалогия. Тогава вече знаех как да контролирам таланта си. Не беше сложно да ги заблудя и да се окажа седма степен. Нали знаеш каква е реакцията на хората в Обществото, когато някой е девета или десета?

— Определено. Смятат, че сме неестествени творения на природата. А всеки от нас заставя обикновените хора да нервничат. Е, каква степен си всъщност? Десет?

Тя се изкашля.

— Девет.

— Не говори глупости. Би трябвало да видиш аурата си. Пулсира невероятно силно. Ти си повече от десет, нали?

Това беше вярно.

— Да.

— Също като мен.

Тя въздъхна.

— Скалата на Джоунс достига десета степен.

— Само защото не са открили начин да измерват психичната енергия, превишаваща тази точка. Затова слагат проклетата звездичка. Мислиш ли, че Фалън Джоунс се е досетил за достоверността на степента ти?

— Не предполагам до тази сутрин. — Тя отпусна ръцете си. — Сега не съм толкова сигурна. Като имам предвид природата на неговия талант, навярно е отгатнал, че съм с по-висока степен, отколкото е записано в досието ми.

— Ти си екзотичен талант — каза той убедено. — Също като мен.

Една тайна, заменена от друга. Както беше казал той, какво лошо имаше да признае тази истина пред друг силен талант, и то сходен с нейния. Беше облекчение да сподели с човек, който наистина разбираше за какво става дума.

— Да — каза тя и направи гримаса. — Но не харесвам тази дума.

— Екзотичен?

— Това е като някакъв евфемизъм за психично болен.

— Ти не си психично болна. — Той се доближи до нея. Бастунът му издаваше приглушен звук върху килима. — Според мен ти си необикновена жена, Грейс.

Тя се изправи и се обърна към него.

— Така ли?

Нова гореща вълна я обля. Той отново бе възбуден и наблюдаваше аурата ѝ. Тя усети пулсациите на енергийното му поле. Сега знаеше какво означава това. Усещането бе невероятно интимно. Той вижда истинското ми аз — помисли си тя. — Единственият мъж, който някога го е виждал.

Лутър спря точно пред нея и се усмихна.

— Изглеждаш чудесно.

Тя се засмя. Изпитваше някаква лекота, но и много силно сексуално напрежение. Беше готова да поеме риска. Да живее за момента.

— И харесва ли ти това, което виждаш? — Боже, тя флиртуваше с него!

— Много. — Той докосна бузата ѝ. — Никой досега не е разбрал, че манипулирам аурата му, камо ли да ме спре.

Тя затаи дъх, но не се страхуваше. Предпазливо докосна с върховете на пръстите си голите му гърди. Не усети нищо, освен топлата му кожа и гладките силни мускули. Предишната вечер случилото се не беше случайност. Тя наистина можеше да го докосва без болка. Притисна дланта си към тялото му.

Усещаше силната, насочена енергия на неговото желание, което я обгръщаше като мощна, а може би и опасна вълна. Но вече не се тревожеше.

— Не ми казвай, че те привличам само защото не можеш да ме манипулираш — каза тя.

Усмивката му беше дяволита и секси.

— Също и защото си много страстна.

Тя примигна.

— Наистина ли?

Той премести бастуна си зад гърба ѝ и хвана другия му край с дясната си ръка, затваряйки Грейс като в капан. Придърпа я към себе си и потърси устните ѝ.

— Много, много страстна — каза той и я целуна.

От тези думи всичките ѝ сетива пламнаха. Той я желаше. Какво толкова, ако тя го привличаше, защото за него беше предизвикателство? Поне тя не го плашеше, така както плашеше

другите мъже досега. Това беше голямо предимство. А и можеше да го докосва. Живей за мига!

— Приятно ми е да слушам гласа ти.

— А какво ще кажеш за действията? Те не са ли от значение?

— О, да. — Усещаше се ритмичното ѝ дишане. — Действията са много важни.

— Добре, защото съм в настроение да продължа.

Устните му се притиснаха към нейните. Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката му, като се отдаде на прегръдката изцяло. Лутър загуби равновесие от това поривисто движение, изгърва бастуна си и направи крачка назад. Дватамата се прекатуриха на разтуреното легло.

Тя се озова върху него. Замаяна и възбудена, започна да целува шията му. Той прокара ръце по тялото ѝ, повдигна нощницата ѝ. След малко тя усети как пръстите му галят гладката ѝ топла кожа.

— Определено си много страстна — каза той с дрезгав глас.

Той повдигна едното си коляно, намести я между бедрата си и се притисна към нея. Като омагьосана тя плъзна ръце по гърдите му, по плоския му корем и откри ципа на панталона му. Опита се да го отвори. Не успя заради издутината, която опъваше плата.

Лутър въздъхна на пресекулки от възбуда.

— Аз ще го сваля.

— Добре. Побързай!

Той седна на леглото.

— Повярвай ми, опитвам се.

Тя отстъпи настрани, за да се наслади на силното му тяло, докато той събуваше панталона си. После тя забеляза очертания пресен белег на бедрото му. Видът му я изплаши.

— О, Лутър — прошепна тя.

Той погледна надолу и направи гримаса.

— Грозна гледка е, нали? Един от лекарите ме убеждаваше за пластична операция, но точно тогава нямах търпение да си тръгна от болницата.

— Няма значение как изглежда. — Тя седна до него и внимателно докосна белега с пръсти. — Трябва да си загубил много кръв. Можело е да загинеш.

— Казах ти, сам си бях виновен. — Той се вгледа внимателно в лицето ѝ. — Това притеснява ли те?

— Разбира се, че ме притеснява. Бил си тежко ранен.

— Нямах това предвид. Отблъсква ли те белегът?

— Не говори глупости. Просто се тревожа за теб. Катастрофа ли беше?

— Не. — Той отвори портфейла си и извади пакетче с кондом.

— Боли ли те още?

— Понякога наболява. — Той си сложи презерватива. — Не е подходящият момент да го обсъждаме. Губя вдъхновение.

Тя се изчерви.

— Не бихме искали това да стане.

Той закачливо се усмихна, настани я на леглото и се надвеси над нея.

— Съвпадение на мнения.

Постави ръка върху гърдата ѝ. Тя усещаше горещата му длан през нощницата. Обви ръце около врата му. Лутър усети как тялото му потрепери. Аурата му блесна ослепително. По някакъв начин аурата му се сливаше с нейната. Завладя я великолепно триумфиращо чувство.

Той решително плъзна ръка по бедрото ѝ към горещото място между бедрата ѝ. Започна да я гали като предната нощ, сякаш знаеше точно какво желае. Тя усети познатото пулсиране на енергията.

По дяволите! Той наистина знаеше какво иска тя. Наблюдаваше аурата ѝ, за да разбере кое ѝ въздейства най-добре.

— Чакай малко — каза тя. — Това е измама.

— В любовта и войната всичко е позволено.

Той правеше нещо с пръстите си, което въздействаше на сетивата ѝ по невероятно приятен начин. По нейна инициатива краката ѝ се разтвориха, за да го посрещнат.

Импулсивно тя се протегна и обви ръце около него. Той си пое дълбоко въздух и изстена. И без да поглежда аурата му, тя знаеше, че действа правилно.

— Прав си — каза тя, доволна от реакцията му. — Всичко е позволено.

Тя го наблюдаваше по различен начин, докато изучаваше тялото му и откриваше точно къде и как да го докосва. Сексуалната възбуда и пламналата му енергия резонираха все по-силно и бързо и Грейс

ставаше все по-дръзка. Никога преди не беше опитвала нещо подобно. Играта беше вълнуваща, разгорещена и Грейс ставаше все по-добра, защото аурата на Лутър я напътстваше.

Тя дочу тихия му дрезгав смях и разбра, че е усетил, че и тя го наблюдава по същия интимен начин, по който я гледаше той.

— Ставаш все по-добра — с гърлен глас ѝ отвърна той. Стисна китката ѝ и я вдигна над главата ѝ. — Но няма да те оставя да приключиш нещата толкова бързо.

Тя се усмихна със задоволство и повдигна ханша си към него. Разсеян за момент, той протегна ръка и рамото му се озова пред устата ѝ. Тя го захапа леко.

— Трябваше да се досетя, че ще го направиш. Добре, разбрах намека.

Той освободи китката ѝ и тя продължи да проучва тялото му. Той също. Битката ставаше все по-неудържима и вълнуваща, всеки от тях опитваше да доведе другия по-бързо до оргазъм.

И тогава Лутър се озова върху нея и проникна дълбоко в тялото ѝ. Тя стисна раменете му, повдигна колене, обгърна го. Невидима светлина и огън нажежиха атмосферата в стаята. Тя го прегръщаше все по-силно и ненаситно, така, както никога не бе прегръщала друг мъж в живота си.

Тялото на Лутър стана твърдо като камък, мускулите му бяха сякаш излети от стомана. С усилие тя отвори очи. Утринната светлина разкриваше суровите черти на лицето му. Това беше изражението на мъж, който бе на ръба на сладострастен екстаз или на смъртоносно безсилие.

Лутър отвори очи и видя, че тя го гледа. Той не каза нищо. Тя знаеше, че не са в състояние да говорят. И двамата бяха пометени от развихрилия се огън. За един миг, между ударите на сърцето си, тя осъзна, че двамата са свързани и че усещането отеква помежду им.

Преди Грейс да успее да анализира това, оргазмът я разтърси с необикновена енергия и я остави без дъх. Само след миг Лутър я последва до върха.

Безкрайно дълго аурите ми останаха слети в едно общо енергийно поле, което ги обгръщаше.

Което, разбира се, беше напълно невъзможно по законите на парафизиката.

12.

В асансьора имаше само една жена, облечена в един от пухкавите бели халати на SPA центъра. Лутър едва потисна усмивката си, когато долови разочарованието на Грейс. Тя се надяваше да провери дали ще може да понесе докосването до други хора, за да разбере доколко се е „излекувала“.

Стигнаха до терасата, на която се намираще ресторантът, Грейс мина първа. Той я следваше и не помнеше откога не се е чувствал толкова добре, толкова освежен.

— Можеш ли да манипулираш нечия аура, за да предизвикаш някоя жена за миг и да ѝ привлечеш вниманието? — попита тя с нотка на любопитство.

Усмивката му веднага изчезна. Той разбра за капана, който тя му залагаше.

— По дяволите, Грейс, говори по-тихо.

Той бързо се огледа дали някой не е подслушвал. Но никой от малцината в просторната колонада, която водеше към ресторанта, не беше ги чул. Дотук с извиненията. Той понижи глас и нотка на твърдост прозвуча в отговора му.

— Не може да продължаваш по този начин.

— Не ме обвинявай, че съм любопитна. Не съм откривала талант като теб при генеалогичните си проучвания.

Той сложи слънчевите си очила и я погледна. След разгорещения секс тя си беше взела душ. Косата ѝ бе още мокра и сега беше сресана назад. Тя беше с друг панталон и поредната риза с дълъг ръкав. Този път обаче ръкавите ѝ бяха навити почти до лакътя. Много смело.

— Не съм електроуред, който може да се включва и изключва — каза тихо той.

— Разбира се — съгласи се тя. — Безспорно не си. Е? Какво ще отговориш?

— Сега ще закусваме. Обикновено чета вестник на закуска. Може ли да довършим този разговор по друго време?

— Просто „да“ или „не“ ще е достатъчно.

— В секса няма просто „да“ или „не“ — отвърна той. Добре казано — помисли си той. — *Умен отговор, Малоун. Всъщност направо гениален.*

Тя наведе глава, за да го погледне иззад слънчевите си очила.

Той въздъхна бавно и се направи на дълбоко засегнат.

— Питаш ме дали мога да използвам таланта си, за да съблазня някоя жена, която желая.

— Не. — Тя спря и се обърна изненадана към него. — Знам, че не би постъпил неетично.

Той също спря.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Мога да разчета в подробности аурата ти, забрави ли?

Той се намръщи.

— Разчела си в подробности аурата ми?

— Разбира се — без възмущение. Мислиш ли, че ще легна с мъж, когото не съм проверила? Особено с моите проблеми?

— Със сигурност не съм разсъждавал от тази гледна точка. — Той замълча. — Е, издържах ли теста?

— О, да. — Усмивката ѝ беше по-чиста от тропическо утро. — Безспорно го издържа.

— А аз се чудех дали ти си привлечена от мен, защото можеш да ме докосваш, без да изпитваш изгаряща болка.

— Какво? — Сега беше неин ред да бъде възмутена. — Как може да ти хрумне, че ще легна с някого само защото мога да го докосвам?

— Помниш ли, че не си могла да се доближиш до мъж повече от година.

— Моите фобии нямат нищо общо със случилото се снощи или тази сутрин — сопна се тя. — Поне не по начина, по който ти го описваш. Обиждаш ме.

— Не се ядосвай.

— Не мога. Наистина съм обидена. Току-що ме подразни ужасно. Ужасно.

— Знам. Разбирам — каза той, като видя как енергията се нагорещява около нея.

— Хайде да си изясним нещо — каза тя спокойно. — Никога не бих легнала с някой мъж само защото мога да го докосвам.

Пламъците на женския ѝ гняв отекваха в синхрон с горещите, завладяващи вълни на желанието. Тя беше изпълнена с гняв, но го желаше. Изведнъж той се почувства развеселен.

— Не можеш да виниш един мъж, че е направил най-логичното заключение — изтъкна той.

— Напротив, мога.

— Някога чувала ли си фразата „Много си сладка, когато си ядосана“?

За няколко секунди му се струваше, че тя ще се разгневи. Но вместо това тя направи гримаса.

— Чудесно. Така да бъде. Гладна съм. Хайде да хапнем.

Тя се обърна и забърза към входа на ресторанта.

Той демонстративно куцаше след нея. Стигна до мястото, където ги очакваше сервитьорката, която го посрещна с искрено съжаление.

Грейс го изгледа навъсено. Той ѝ отвърна с усмивка на задоволство, сякаш си отмъщаваше.

— Подобно поведение се нарича пасивно агресивно — каза тя, когато седнаха.

— Знам. — Той взе менюто. — Но е приятно. Виж, ще опитам да отговоря на въпроса ти, но не ме обвинявай, ако нещата не са ясни. Темата е доста обширна.

Тя повдигна вежди.

— Слушам те.

— Манипулирането на сексуалната енергия е много сложно — започна той, като се надяваше, че звучи като научен авторитет.

— По-сложно от манипулирането на други елементи на аурата?

— Да.

— Защо?

— Откъде да знам. Сигурно заради биологията. — Дотук с научния авторитет.

— Няма да се измъкнеш така лесно.

— Като начало нека поясня, не мога да създам нещо, което не съществува — каза той.

— Моля?

— Ако една жена не е привлечена от мен, няма енергия, на която да въздействам. Не мога да я създам от нищото.

— Ами естественото ѝ желание за секс? Не можеш ли просто да... — Тя направи движение с ръката си. — Да го засилиш? Така че тя да бъде в определено настроение?

Де да беше толкова просто!

— Може би. Ако тя не се е концентрирала върху нещо друго, например върху рисуване, готвене, преподаване на физика или музика.

— Защо това да е проблем?

— Защото сексуалната енергия е естествено гориво, което може да се налее в различни двигатели или — в този случай, страсти. При подходящи обстоятелства мога да засиля усещането за физическа възбуда у някоя жена, но за съжаление няма гаранция, че тя ще я насочи към мен. Може спокойно да прецени, че мъжът със сърфа, когото е видяла на плажа през деня, я привлича.

Грейс остана замислена и нацупи устни.

— Но ако тя се интересува съвсем малко от теб, можеш ли да засилиш този интерес?

— Теоретично — може би. Но дори и да успея да я вкарам в леглото, като съм въздействал на аурата ѝ, какво значение има? На следващата сутрин тя ще се чуди какво изобщо е харесала в мен. А това не би се отразило добре на егото ми.

— Има мъже, за които е без значение какво си мисли жената на следващата сутрин.

— Да, има, но аз не съм от тях.

— Не си — съгласи се тя и остана сериозна.

Той се намръщи, защото не беше сигурен как да си обясни това.

— Дори и да не става въпрос за егото ми, има една съществена причина подобна манипулация да не е успешна, поне за кратко време.

— Каква е тя?

— За да виждаш аурата на някого, ти трябва само малко енергия и усилие. Но повярвай ми, въздействието върху аурата изисква огромна концентрация и сила. Вечерта ми би се провалила, ако трябва непрекъснато да съм под напрежение, за да поддържам интереса на жената на психично ниво. Нямам сили да се концентрирам върху физическите аспекти на ситуацията.

Тя потупа леко с менюто по ръба на масата.

— Не бях се сетила за това отслабване на енергията.

— Човек не може да пренебрегне законите на физиката. — Той взе менюто си. — Енергията си е енергия. За всяко действие има равно по сила противодействие. Ако загубиш много сили, ти трябва повече време да се възстановиш.

Сервитьорът се появи с кафето, взе поръчките им и се отдалечи. Лутър видя Грейс да поглежда към една от съседните маси. Тъжно изражение премина за миг през лицето ѝ. После тя взе чашата си с кафе и отпи.

Лутър погледна към масата, която беше привлякла вниманието ѝ, и видя четиричленно семейство. Майката — привлекателна, елегантно облечена блондинка, беше с години по-млада от съпруга си, който имаше посивяла коса. Децата им бяха пъргаво момченце на около пет години и малка руса принцеса, която вероятно беше на седем.

И Лутър взе чашата с кафето си.

— Не знам за какво мислиш — каза той тихо, — но когато аз бях дете, с дядо ми не ходехме на почивка в скъпи хотели в Мауи. Най-доброто, което получавах, беше къмпинг в някой от националните паркове.

Пръстите ѝ стиснаха дръжката на чашата, но изражението на лицето ѝ си остана замислено.

— Ситуацията не е толкова идеална, колкото изглежда. За него това е втори брак. Има деца и от бившата си съпруга, които вече са пораснали и не са въодушевени от доведените си брат и сестра.

— Особено като трябва да делят с тях парите и наследството му.

— Битката за наследството ще бъде още по-ожесточена, защото първото му семейство не е получавало това, което получава второто.

Той повдигна едната си вежда.

— Много внимателен любящ баща, който изживява втора младост?

— Да.

— Ами тя?

Грейс махна небрежно с ръка.

— Обичайната история, когато млада жена се омъжва за по-възрастен мъж. Тя го върши заради пари и обществено положение. Засега е доволна от сделката, която е сключила, но някой ден ще си намери любовник.

— Правиш предположения или наистина виждаш тези неща в аурата им?

— Не виждам подробностите. Разбира се, че в действителност не мога да чета мисли. Но мога да видя модели, теми, тоналности. Талантът ми позволява да тълкувам тези елементи и да правя някои изводи. Това е интуиция.

— Нищо чудно, че Фалън има нужда от теб. — Той се загледа в двете деца. — Но не мисля, че човек трябва да бъде екстрасенс, за да разгадае динамиката в това семейство. По-възрастен мъж, красива млада жена и много малки деца. Често срещан сценарий.

— Така е — съгласи се тя. — Но аз просто имам опит в тази игра. Да опитаме ли с друга маса? Някоя, където разликата не е толкова очевидна?

— Като игра ли го възприемаш?

— Измислих я още като дете. Нарича се „Съвършени семейства не съществуват“. Имам опит през годините. Покажи ми някое семейство, което и да е, и ще разбере какви са проблемите му.

Той закачливо каза:

— Изключителна си!

Руменина заля лицето й.

— Сигурно така звучи. Разбира се, това е реакция на самозащита. Когато бях малка, тази игра ми помагаше да не се чувствам толкова самотна от това, че нямам свое семейство. Взирах се и виждах напрежението и проблемите в семействата на хората. В един момент играта се превърна в навик за мен.

— По дяволите! Ти май си по-цинична и от мен.

— Не беше трудно. — Очите й проблясваха. — Ти си истински романтик.

— Как можа да го кажеш? — Сега той се почувства засегнат. — Липсва ми романтичен елемент, ако попиташ някоя от бившите ми съпруги.

Тя го погледна — отначало с изненада, а после със загриженост.

— Бившите ти съпруги не са те опознали добре, нали?

Със сигурност не ме познаваха толкова добре, колкото ти само след една нощ — помисли си той. Но прецени, че не е подходящ момент да говори за това.

— Според тях аз не ги разбирах — допълни Лутър. — Имаха право. И двата развода бяха по моя вина.

— Защо го казваш?

Той сви рамене.

— Защото е вярно. Като се връщам към миналото, мисля, че съм плашел и двете. Просто ми трябваше известно време, докато осъзная, че те се страхуваха от мен. И в двата случая около година.

— Съпругите ти бяха ли с паранормални способности?

— Не.

Тя кимна с разбиране.

— И ти си споделил тайната си след сватбата, нали?

Той усети, че го обливат топли вълни.

— Мислех, че ще ми е по-лесно да им обясня, след като са ме опознали по-добре. Но и в двата случая нещата се развиха по един и същи начин. В началото беше невероятно и после всичко се провали. Вярвах на слухове, разнасяни за мен от съпругите на колегите ми. Задавах въпроси. Всеки път се опитвах да им обясня какво представлява парапсихичният талант, но това само влошаваше нещата. В крайна сметка решиха, че не съм странен, а съм психично болен. Че вероятно съм опасен за околните. И подадох молба за развод.

— Сигурно нещата са се усложнили.

— Какво имаш предвид?

— Силата, каквато и да е тя, отначало ги привлича. Със сигурност са усещали твоята сила и са я намирали за възбуждаща, макар да не са разбирали какво точно е заинтригувало вниманието им. Но след известно време са се чувствали неловко, защото интуицията им е усещала, че си прекалено силен за тях. Чувствали са се заплашени, може би и малко стресирани, без да могат да обяснят защо. Помежду ви никога не е имало баланс на силите. А в неравностойните връзки винаги единият се оказва предаден.

— Така ли? А убедена ли си, че съм романтик?

— Видях го в аурата ти — каза простичко тя. — И в кариерата, която си избрал, разбира се.

— Разбира се?

— Не си станал полицай случайно и не е съвпадение, че сега работиш за „Джоунс и Джоунс“. Роден си да защитаваш и браниш.

— Истината е, че работя и като барман — опита да я предизвика той. Не му харесваше да бъде подлаган на детайлен анализ. Всъщност беше сигурен, че не му харесва. — Това как се вписва в твоята теория?

— Още не знам, но съм сигурна, че се вмести по някакъв начин. Кажете ми, мислил ли си някога да използваш услугите на агенцията за запознанства на „Аркейн“?

— Не. Много пъти съм чувал, че тези сватовници не се справят добре, когато трябва да намерят подходящ партньор за човек с екзотичен талант, който лъже за степента си по скалата на Джоунс. Прекалено много неизвестни и непредсказуеми неща има. А ти мислила ли си?

— Не — каза тя кратко.

— А била ли си омъжена някога?

Тя поклати глава.

— Не.

— Защо не?

Тя отвърна със закачлива усмивка:

— За разлика от теб аз не съм романтична.

— Лъжкиня. Мисля, че причината да не се омъжиш е защото си чакала Единствения.

— Да кажем, че съм била придирчива.

13.

Новопристигналите започнаха да се настаняват в ранния следобед. Лутър седеше до Грейс на широката сенчеста веранда на хотела. Вляво се виждаха басейнът и плажът в далечината. Вдясно бяха фойето и рецепцията. На малката кръгла масичка между ратановите им столове имаше две чаши студен чай. Лутър четеше брой на „Уолстрийт Джърнъл“, а Грейс изглеждаше погълната от някакъв роман с меки корици, който си беше донесла. И двамата носеха слънчеви очила.

Мислено Лутър фантазираше, като в същото време наблюдаваше как пиколото разтоварваше комплект скъпи стикове за голф от багажника на една лимузина. Най-новият вариант на бленуването му бе, че двамата бяха на меден месец в Мауи и той, а не „Джоунс и Джоунс“, плащаше за хотела. Освен това фантазията изключваше наблюдение на заподозрян в убийство психопат.

Мъж и жена слязоха от лимузината. Веднага ги закичиха с хавайски огърлици от орхидеи и един младеж от персонала ги заведе до рецепцията. Лутър машинално ги погледна с другото си зрение. Мъжът изпращаше бързи зелени вибрации, подсказващи скрито раздразнение, което можеше да изригне, ако нещо го провокира.

— Тя е талант с ниска степен, свързан с интуицията ѝ — каза Грейс, без да вдига глава от книгата. — Може би с трета степен. Достатъчно, за да си избере подходящ съпруг, който да е не по-малко амбициозен от нея. Ако трябва да обобщя, тя го е превърнала в това, което е днес.

— Мислиш ли, че тя подозира, че притежава парапсихични способности?

— Съмнявам се. Не на нужното ниво. Сигурно като повечето жени възприема интуицията си за даденост.

— Ами съпругът ѝ?

Грейс продължи да чете.

— Той е подражен.

— Да, това и аз го долових. Сигурно заради дългия полет и свързаните с него неудобства. Нещо друго?

— Съпругата държи юздите в тази връзка. Той знае, че тя е поумна от него и че има нужда от нея, за да продължи да се издига в кариерата. Но това го принуждава да се чувства изпълнен с гняв и негодувание. Бих предположила, че той има любовница, която знае как да му въздейства и да го накара да се чувства силен.

— Много добре се справяш!

— Да. — Тя отгърна на следващата страницата. — Затова господин Джоунс ме изпрати на тази мисия.

— Не искам да развалям представата си за теб като вариант на Джеймс Бонд от женски пол, но не мисля, че това пътуване до Мауи може да се определи като мисия.

— Ти как би го нарекъл?

— Работа.

— Аз предпочитам мисия. По-вълнуващо е.

Той кимна.

— Нещата със сигурност бяха интересни през изминалите двайсет и четири часа. Няма спор.

Нова лимузина пристигна пред хотела. Разтовариха се още куфари и стикове за голф и нещо, което наподобяваше принадлежности за гмуркане. Лутър гледаше как пиколото бърза. Мъж с изискан вид, към четирийсетте, слезе от лимузината. Придружаваше го привлекателна червенокоса жена, приблизително на същата възраст, която изглеждаше, че прекарва голяма част от времето си по SPA курорти и в скъпи фризьорски салони.

— Давам шест месеца на брака им — каза Грейс спокойно. — Той е на средна възраст, на границата на кризата, и се нуждае от красива млада жена, с която да се хвали на приятелите си.

— Имат ли деца?

Грейс ги проучва няколко минути.

— Да. Сигурна съм, че той ще обясни на децата, че така е най-добре за всички.

— Права си — каза той. — Чудесно се справяш с тази игра. Обаче сигурно понякога е доста депресиращо.

— Предпочитам да не мисля за това. Аз съм реалист.

Той погледна корицата на книгата ѝ. Илюстрацията показваше тъмния профил на жена с пистолет в ръка. Заглавието беше също толкова зловещо.

— Криминале ли е?

— Жанрът по-точно е романтичен съспенс — поправи го тя.

— Какво означава?

— Означава, че има романтика, а също и убийства.

— Харесваш ли такива книги?

— Да.

Той се усмихна.

— Нали каза, че не си романтичка.

— Не съм. — Тя премина на следващата страница. — Това не означава, че не обичам да чета романтични истории.

— Ами убийствата?

— Разкриват ги, защото главните герои са много умни детективи. Накрая винаги побеждават добрите.

— Знаеш ли, в действителност мотивът за убийство е много по-обикновен, отколкото в художествената литература — каза той. — Някой се ядосва, докопча се до пистолета и застрелва човека, който го е ядосал.

— Наистина ли? — Думите му не ѝ въздействаха особено.

— Нещо повече — болшинството от случаите биват разкривани, защото някой решава, че не може да пази тайна, а не благодарение на криминолозите или детективите.

— Ако се интересувах от истинската работа на полицията, щях да чета вестници, не книги — не отстъпи тя.

— Това е добра идея. После ми разкажи как завършва книгата.

Тя обърна на следващата страница.

— Вече знам финала.

— Прочела си края предварително?

— Винаги го чета, преди да започна цялата книга.

Той я погледна изумен.

— Щом знаеш какъв е финалът, защо изобщо я четеш?

— Не я чета заради него, а заради самата история.

Тя погледна към входа и видя едно такси, което спря.

— Животът е прекалено кратък, за да го прахосвам за книги, които свършват с покъртителна картина.

— Имаш предвид, когато липсва хепиенд ли?

— За мен те са синоними.

— Добре, и как свършва тази книга? Чакай. — Той вдигна длан.
— Нека отгатна: убиецът е икономът.

Тя видимо се изненада, устните ѝ се разтвориха, сякаш беше шокирана. Той можеше да се закълне, че книгата потрепери в ръката ѝ. Лутър веднага напрегна сетивата си.

Нормалните цветове и нюанси избледняха. Пъстрите оттенъци на паранормалния спектър изплуваха пред очите му. Беше изненадан, когато видя безпогрешните стрелички на страха в аурата на Грейс. Разбра, че нещо не е наред, и осъзна, че тя наблюдава входа и фоайето.

Следеше погледа ѝ и видя мъж, който тъкмо слизаше от шофьорското място на една от новопристигналите коли. Той имаше тежкото, масивно и прекалено мускулесто тяло на щангист, който взема много стероиди. Главата му беше обръсната. Носеше слънчеви очила с огледални стъкла.

Вниманието на Лутър беше привлечено от аурата на мъжа. Тя не само беше силна, но в нея имаше и нещо нередно. Искри тъмна енергия просветваха и когато те преминаваха като вълна през аурата му, създаваха смущаващи пулсации.

— Какво става? — попита той тихо.

— Ловец — отвърна тя. — Нещо такова.

— По дяволите! Достатъчно с теорията на Фалън за вероятностите!

— Тук не става въпрос само за лош късмет. — Гласът ѝ потрепери. Тя изглеждаше като вцепенена. — Профилът му не е на обикновен ловец.

— По какво се различава?

— Първо, не е системно развит. Няма набор от способности, които правилно да отговарят на този тип талант. Има цели сектори от спектъра, които липсват или са някак неясни.

— Например?

— За начало бих казала, че той не притежава способността да открива психичните признаци на насилието, която се среща у всеки ловец от средна степен. Може да вижда на тъмно обаче и има силата и скоростта, присъщи на ловците.

— Има ли друго, което да липсва? — попита той. Лутър не отделяше вниманието си от непознатия.

— Да, обикновено всеки силен талант, независимо от вида му, се съчетава с висока интелигентност. Един ловец осма или девета степен би трябвало да притежава и над средната интелигентност.

— А при него липсва, така ли?

— Не. Не е глупав, но със сигурност няма оригинално мислене. Това е човек, който лесно може да бъде манипулиран от някого, който знае как да се справи с него. Той изпълнява заповеди, без да се съмнява.

— Явно не е голям умник.

— Не е.

— Възможно ли е това да е Юбанкс?

Тя поклати глава в знак на несъгласие.

— Не, освен ако профилът, който ми дадох, е бил неточен, в което се съмнявам.

Лутър гледеше как шофьорът отвори задната врата на колата. Друг мъж слезе. Той изглеждаше към трийсет и седем-осем годишен, висок, с квадратна челюст и съвършен тен, който можеше да се постигне само по неестествен начин.

Грейс въздъхна и се напрегна отново.

— Това е Юбанкс — прошепна тя. — Стратег, висока степен. Всичко друго също отговаря на профила.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— А има ли несиметрични вълни?

Тя бързо се обърна към него, изненадана от въпроса.

— Виждаш ли ги?

— Не се заблуждавай, няма как да останат незабелязани. И аз съм виждала доста луди хора. Повечето от тях имат неравномерни пулсации в аурата си. Но не такива.

Юбанкс остави шофьора и пиколото да се погрижат за багажа, отказа венеца от хавайски цветя, който му предложиха в знак на добре дошъл, и бързо се отправи към рецепцията.

— И при наркоманите се получават подобни хаотични пулсации — каза Грейс, без да е напълно убедена.

Лутър се вгледа в Юбанкс, за да направи преценката си.

— Ако е силно пристрастен към някакъв наркотик, ще излъчва много голямо количество необичайни трептения. Но като съдя по това, което съм виждал, аурата на наркоманите прилича на аурата на хората с психични заболявания. Виждат се много искри, които приличат на късо съединение. Моделът е вътрешно непредсказуем и естествените дължини на вълните не могат да резонират, поне не толкова продължително.

— Тук имаме стабилен, повтарящ се модел — каза тя тихо и озадачено. — Като някаква вълна без уравнивесена посока.

— Пълна противоположност.

— Защо според теб Юбанкс е довел ловец със себе си? — попита Грейс.

— Сигурно поради същата причина, поради която аз съм тук с теб. Ловецът му е бодигард.

Лутър видя как мъжът с бръснатата глава огледа цялото фоайе с търсец поглед. Той мина през тях, без да се задържи. Нямаше знак за тревога.

Грейс се отпусна леко.

— Той не ни обърна никакво внимание.

— Както сама забеляза, той не е особено умен. Както и да е, ти си свърши работата. Време е да напуснеш острова.

Лутър не желаше да я изпрати обратно в затънтеното градче в Орегон, но още по-малко искаше тя да остане в близост до Юбанкс.

— Още не сме приключили мисията — напомни му тя. — Ти се нуждаеш от помощта ми, за да направим профил на ловеца, на когото попаднахме снощи, забрави ли?

— Обстановката прекалено се усложни.

— Мога да се справя с подобна ситуация.

— Обаче не и тук — настоя той.

— Имаш нужда от партньор — не отстъпваше тя. — А аз съм единствената, която може да ти помогне. Юбанкс е много, много опасен човек, онзи ловец — също.

— Знам, че бастунът подронва авторитета ми, но мога да се справя с подобна ситуация.

— Много добре знам на какво си способен — каза тя. — Снощи те видях да действаш. Но ти не си безразсъден.

Това беше интересно.

— Според теб Юбанкс е безумен?

— Мисля, и с основание — каза тя предпазливо, — че в него има нещо нередно както психически, така и физиологически, също и в бодигарда му.

— Неуравновесените вълни?

— Да. Мисля, че трябва да стоиш настрана от тези мъже.

Първата му реакция бе да анализира липсващата ѝ увереност. В момента той не беше в най-добрата си форма. После му хрумна, че Грейс беше искрено загрижена за безопасността му. Не беше сигурен как да тълкува това. „*Мисли позитивно*, каза си той. *Проявява интерес към теб достатъчно, за да бъде загрижена*“.

— Ще се справя — каза той. — Знаеш ли, вместо да се прибереш в Еклипс Бей, би могла да вземеш самолет до Хонолулу и да ме изчакаш там. Няма да се бавя много. Веднага щом се обадя на Фалън, той ще се погрижи Юбанкс да е под постоянно наблюдение. Аз ще остана още малко, за да видя дали ще открия ловеца, и после...

Той замълча, защото усети, че тя не го чуваше. Вниманието ѝ не беше насочено към Юбанкс, който беше получил ключа за стаята си и вече приближаваше нетърпеливо към асансьорите, плътно следван от ловеца. Вместо това Грейс гледаше друг новодошъл — една жена, която току-що беше слязла от бяла лимузина.

„Шеф на някоя корпорация“, помисли си Лутър. Видя я как властно нарежда на пиколото какво да прави с багажа ѝ. Придружаваше я мускулест мъж, облечен в сако, което не му беше по мярка.

Жената отказа огърлицата от цветя, също като Юбанкс, и бързо се отправи към рецепцията.

— Погледни ги — каза Грейс настойчиво.

— Гледам ги и какво?

— Погледни ги!

— Добре. — Той я послуша и отново отвори сетивата си.

Аурата на жената блестеше със студена палитра от леденосини и светлозелени нюанси.

— Не е разумно човек да застава срещу интереса ѝ — отбеляза той. — Веднъж имах един такъв капитан. Мислеше само за това как да се издигне. Беше готов да стъпче всеки, изпречил се на пътя му.

— Съмнявам се аурата на твоя капитан да е приличала на нейната.

И тогава той видя пулсациите — кратки и изпълнени с тъмни мисли, които контрастираха между зеленото и синьото, променяйки за миг цялостния модел. Тези вълни не бяха същите като в аурата на Юбанкс или ловеца, но по нещо приличаха на тях.

Лутър насочи вниманието си към спътника на жената и видя същата лоша енергия.

— Ловец — каза Грейс, — с липсващи елементи от спектъра, също като предишния.

— Още един бодигард. Личи по сакото. То трябва да закрива.

— Какво според теб?

— Пистолета му.

— А, да — тя кимна с разбиране. — Определено.

Поредната кола спря пред входа. Този път слязоха двама мъже. Единият се разпореждаше с разтоварването на стиковете за голф. Другият влезе във фоайето.

— Талант с висока степен — притежава умения за анализиране на вероятности, и бодигардът му — отбеляза Грейс. — Същата тъмна енергия и у двамата.

— Какво, по дяволите, става тук? Никога не съм виждал нещо подобно като тези странни блуждаещи вълни.

— Аз съм виждала — промълви Грейс.

— И на мен така ми се стори. — Той посегна към бастуна си. — Двамата с теб трябва да си поговорим.

14.

— Какво, по дяволите, става и какво знаеш ти? — попита Лутър. Той говореше с отмерен и лишен от емоции глас на полицай.

Натоварването ѝ беше достатъчно за един ден. Не издържа и се разкрещя:

— Не ми говори по този начин!

— По кой начин?

— Сякаш съм заподозряна в нещо нередно.

Той я погледна. Очите му бяха скрити зад тъмните очила. Чакаше — така, както чакат понякога полицаите и психиатрите — с надеждата човекът срещу тях да се изнерви и да започне да говори.

Стояха в сянката на дървото, което ги беше скрило миналата вечер, когато той я докосна за пръв път. Но в момента тя не беше се отдала на приятните спомени и емоции. Беше си припомнила кошмара с Мартин Крокър, който я събуди сутринта.

Загледа се в океана, докато подреждаше мислите си. Лутър имаше право да знае всичко, което можеше да му каже за аурите на странната група новодошли. Но тя не беше длъжна да го посвети във всичките си тайни. Нямахме да ѝ е за пръв път да излъже полицай. Имаше опит.

— Преди познавах човек, чиято аура постепенно придоби същия дисбаланс — каза тихо тя.

— Продължавай.

— Знаеш ли, ще е много по-лесно, ако се държиш като добър, а не като лош детектив.

— Разкажи ми, Грейс.

— Човекът, когото познавах, имаше лутащи се вълни, за които спомена. Започваха да се появяват, след като вземеше някакво лекарство.

— Какво лекарство? — Лутър беше неподвижен до нея, но Грейс го усети как застана нащрек. Той използваше свръхестествените си възможности, търсеше признаци на напрежение, страх, гняв или други

силни емоции, които да му подсказват, че тя лъже. Нека си гледа. И какво, ако съм изплашена? И той би трябвало да е изплашен.

— Не знам веществото, което вземаше, но съм сигурна, че беше забранено. То имаше странен ефект върху него. Даде му нов талант, какъвто той със сигурност нямаше, преди да започне да го използва. Трудно е да се обясни, но...

— По дяволите — прекъсна я Лутър тихо, — „Нощните сенки“.

Тя го погледна озадачена. И нейните сетива се напрегнаха. Аурата му беше изпълнена от контролирана нервност, която не се забелязваше по лицето му. Тя знаеше, че той се разгорещява не само физически, но и психически. Адреналинът му се повиши.

— Какви нощни сенки? — попита предпазливо. — Това име на дрога ли е?

— Не. Това е кодовото име, което Фалън даде на нова престъпна организация от хора с паранормални таланти, които са успели да пресъздадат формулата на основателя.

— Формулата? — Сега беше повече от учудена, беше направо слисана. — Но това е просто един стар мит в Обществото — опита се да възрази.

— Вече не. Откриването на членовете на „Нощните сенки“ и идентифицирането на лидерите на организацията е задача номер едно за „Джоунс и Джоунс“ напоследък. Всички в агенцията го знаят.

— Никой не ме е информирал за „Нощните сенки“.

— Сигурно защото Фалън те възприема като временен сътрудник. Но имам предчувствие, че положението ти във фирмата току-що се промени в положителна посока. Какво знаеш за „Нощните сенки“?

Внимавай! Не е нужно да му разказваш всичко.

Кого заблуждаваше? Кутията на Пандора току-що беше отворена. Нямаше как да натика злите сили вътре. Грейс бързо прецени възможностите си и реши, че има две. Можеше отново да изчезне, като рискуваше, тъй като без съмнение „Джоунс и Джоунс“ щяха да обиколят света, за да я намерят. Втората възможност беше да им сътрудничи за издирването на „Нощните сенки“. Това също беше опасен ход, но ако внимаваше, щеше да се справи, без да разкрие тайните си.

Беше взела решението си. Щеше да даде на Лутър информацията, която можеше да помогне на „Джоунс и Джоунс“. Но нямаше да го посвети в тайните си.

На нейна страна имаше един важен фактор, прецени тя. „Джоунс и Джоунс“ се нуждаеха от сведенията, която тя можеше да им предостави. Това ѝ даваше основание да преговаря. Дори и да станеше най-лошото, можеше да се справи.

— Казах ти, че преди да постъпя в Бюрото по генеалогия, работех като библиотекарка в една голяма корпорация.

— „Крокър Уърлд“.

— Да. Голяма част от времето ми беше ангажирано с проучвания в интернет, които ми бяха възлагани от различни особи, включително и господин Крокър. Няколко пъти ме викаше в кабинета си, за да представя резултатите от проучванията си.

— Мартин Крокър е викал библиотекарката в кабинета си?

В гласа на Лутър имаше раздражение и нетърпение. Той не ѝ вярваше.

— Господин Крокър имаше талант на стратег. Хора като него много ценят подобни проучвания и предварителната подготовка. С колкото повече факти и подробности разполагат, преди да вземат решението си, толкова по-добре. Вършех съвестно работата си.

Беше доволна от начина, по който съобщи това. Нека я гледа с подозрение! Всяка дума беше вярна.

— Продължавай.

— Докато работех в главния офис в Маями, виждах господин Крокър много често. — Това бе истина.

— Когато си посещавала кабинета му — кимна Лутър спокойно.

Дали ѝ вярваше, или не?

— Имах възможност да огледам аурата му — каза тя. И това беше истина.

— Защо си го правила?

Въпросът я изненада в първия момент. Защо ѝ е на библиотекарката да изучава аурата на шефа си?

— Предполагам, защото той беше Мартин Крокър. В неговите среди той беше като рок звезда. И освен това беше мой работодател.

— Предполагам, че си му направила пълен профил.

Тя кимна и се загледа в хоризонта.

— Той беше сложна личност. Много амбициозен.

— Привличаше ли те?

— Не по начина, за който си мислиш. — И това беше истина. — Но му се възхищавах. Всички в компанията уважаваха таланта му да прави бизнес. Той беше Мартин Крокър, в края на краищата. Човекът, изградил империя.

— Продължавай.

— През последните няколко месеца от живота си Крокър работеше по много важен проект. Възложи ми няколко много подробни проучвания.

— И ти лично си му занесла всяко от тях?

— Да. Много пъти ходих до кабинета му и в повечето случаи лично се срещах с Крокър. Нещо се беше променило в аурата му. Забелязах вълните тъмна енергия. Отначало бяха малки и почти незабележими. Но с всяка следваща седмица ставаха все по-силни.

— Ти как мислиш? Какво е ставало?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Хрумна ми, че може да има някакво психично заболяване, свързано с паранормалната му природа. Но нещо от тъмната енергия в аурата му ме плашеше до смърт.

Той се замисли над чутото.

— Зловещо изглежда, разбирам тревогите ти.

— Един ден ме извика в кабинета си. Видях двама мъже, които тъкмо влизаха при него. И двамата имаха лоши мисли. Нямахме как да не ги усетя с моя талант.

— Огледа ли аурите им?

— Разбира се.

— И? — подкани я той.

— И видях същите тъмни блуждаещи вълни в техните енергийни полета.

— И какво направи?

— Започнах да си търся нова работа. Какво друго? Достатъчно съм препатила и знам кога е време за спасение. Но преди да напусна, се разчу новината, че Крокър е изчезнал, докато бил на частния си остров. Имаше достатъчно теории и догадки. Ако си следил тази история, знаеш, че всеки си имаше собствена версия за станалото. Имаше различни слухове. Някои от тях стигнаха и до вестниците.

— Какви по-точно?

— Че Крокър се е замесил с наркобарони и че е станала някаква грешка. Тогава си помислих, че е възможно самият Крокър да е употребявал наркотици. — Добре де, това беше леко изопачаване на истината.

— Според теорията наркобароните ли са го премахнали?

— Напълно е възможно — каза тя. — Все пак главният офис на „Крокър Уърлд“ се намираше в Маями.

Лутър мълчеше и изглеждаше безрадостен. Грейс набързо премисли историята, която му беше разказала. Звучеше убедително. Тя беше доволна от себе си, при положение че разполагаше само с няколко минути, за да я сглоби. Разбира се, помагаше ѝ и това, че повечето от фактите бяха достоверни, включително и слуховете за замесването на Мартин в трафика на наркотици.

Погледна за момент аурата на Лутър. Сърцето ѝ се сви. Той вярваше на някои части от историята ѝ, но не на всички. Може би беше време тя да прибегне до една от избраните самоличности, които си беше открила от генеалогичната база данни, и да изчезне. Добре че не си беше взела куче. Изненада се колко много я потиска тази мисъл. Една нощ с Лутър, и беше започнала да си въобразява, че той е заинтригуван от нея. Точно тя, която знаеше какви изненади поднася животът.

— Ще се обадя на Фалън — каза Лутър и извади телефона си.

15.

— Трима агенти на „Нощните сенки“ са под твое наблюдение, нали? — попита Фалън. Въодушевлението в гласа му отекна осезаемо. — И Юбанкс е един от тях?

— Трима агенти на „Нощните сенки“ — каза Лутър, като опитваше да овладее прилива си на адреналин. — Също и техните бодигардове. Освен това има и един неидентифициран ловец някъде наблизо, този, на когото попаднахме снощи. Не го забравяй. Изглежда сме попаднали на някакъв конгрес на паранормални таланти.

— Сигурен ли си, че двамата можете да разпознаете хората от „Нощните сенки“ по определени модели в аурите им?

— Успокой се, Фалън. Сблъскваме се с необичайна енергия в техните полета и Грейс твърди, че психичният аспект на профилите им не е естествен. Смятаме, че ефектът се дължи на използвано от тях вещество. Това е всичко, което знаем със сигурност за момента.

— Всяко лекарство, което има толкова последователен ефект върху психичния талант на различни хора, трябва да е сходно с формулата на основателя.

— Добре, съгласен съм, че е логично. Но ако има и друго лекарство, което предизвиква такъв ефект?

— Това е прекалено голямо съвпадение — каза Фалън. — Не, трябва да са от „Нощните сенки“. Не забравяй, че Юбанкс е уважаван член на Обществото. Всички доказателства сочат, че организацията има свои влиятелни хора на високи позиции в Обществото „Аркейн“. Вероятно така са се сдобили с формулата първи и успяват винаги да ни изпреварват.

— Чакай малко. Да не би да ми казваш, че според теб „Нощните сенки“ все още имат доверени хора в Обществото?

— Да. Нещо повече — Зак Джоунс е на същото мнение. Обсъждаме този проблем редовно, откакто поема магистърския пост преди няколко седмици.

Фалън беше известен с това, че от време на време се отклоняваше прекалено в теориите си. Но Зак Джоунс, новият Магистър на Обществото, беше съвсем хладнокръвен, здравомислещ и с изключителна интуиция. Ако и той споделяше мнението на Фалън по този въпрос, значи имаше голяма вероятност Фалън да е прав в заключенията си.

— Добре — съгласи се Лутър. — Ето ти още нещо, върху което да помислиш. Грейс е наблюдавала подобни вълни и по-рано.

— По дяволите. Къде?

— В аурата на бившия си работодател, Мартин Крокър, и в аурите на двама мъже, с които той се е срещал по работа.

— Кучият син! — изруга тихо Фалън. — Значи Крокър е бил от „Нощните сенки“!

— Пак правиш прибързани заключения.

— Така е. По дяволите! Знаеш ли, че бях започнал да подозирам Крокър. Той беше много известен и беше от Обществото, така че от време на време попадеше в моя обсег. Чудех се дали не е замесен в долнопробен страничен бизнес. Обаче смятах, че е свързан с оръжия или наркотици. Никога не съм го свързвал с „Нощните сенки“.

— Какво се случи?

— Той изчезна, преди да реша дали да разпоредя разследване. Даваш ли си сметка какво означава това? Ако имаме начин да идентифицираме с поглед хората от „Нощните сенки“, значи разполагаме с огромно предимство. В Обществото има много таланти, които виждат аурите на хората. Трябва да започна да ги подбирам и обучавам.

— Няма да бъде толкова лесно — предупреди го Лутър. — Грейс твърди, че само хора с талант с много висока степен ще могат да разпознават тъмната енергия. Повечето от тях, които виждат аури, долавят само неясни неща, като например дали човек е болен или душевно нестабилен.

— Кое означава, че се нуждая от вас двамата. Вие трябва да наблюдавате какво става в Мауи, докато успея да изпратя още хора.

— Аз ти стигам — настоя Лутър. — Искам Грейс да напусне острова незабавно.

— Искам да говоря с нея.

— Не.

— Предположих, че ще се противопоставиш.

Лутър чу, че мобилният телефон на Грейс иззвъня.

Тя се изненада и отвори чантата си.

— Наистина си кучи син, Фалън — каза му Лутър.

Грейс отговори на обаждането.

— Ало?

— Почакай — каза Фалън на Лутър. — След малко ще ти се обадя пак.

Лутър затвори.

— О, здравейте, господин Джоунс — каза Грейс. — Мислех, че разговаряте с Лутър. Да. Съвсем близо до хотела. Просто се усамотихме, за да обсъдим ситуацията. Моля? Не, ловецът, на когото попаднахме снощи, нямаше тези блуждаещи вълни в аурата си. Да, сигурна съм, че господин Крокър ги имаше. Кога съм го видяла за последно? Ами момент да си спомня. Мисля, че малко преди да изчезне. Получих от секретарката му искане за едно проучване. Занесох му доклада малко преди да замине за частния си остров.

Лутър се подпря на дървото и се загледа в аурата на Грейс, докато тя говореше с Фалън.

— Темата на проучването ли? — Тя остана замислена. — Мина повече от година, но доколкото си спомням, имаше нещо общо със заявки за селскостопанско оборудване от една благотворителна фондация, която работеше в развиващите се страни. Двамата мъже, които видях и имаха подобни блуждаещи вълни, бяха представители на онази фондация.

Последва пауза, докато тя слушаше съсредоточено.

— Да, сър, разбира се. Радвам се, че мога да помогна. Разбира се, обадете се отново, ако имате още въпроси. Да, сър, ще кажа на Лутър.

Тя затвори телефона си, пхна го в чантата си и погледна Лутър.

— Няма да заминеш за Еклипс Бей днес, нали? — попита той.

— Господин Джоунс ми нареди да остана тук с теб. Трябва веднага да се върнем в хотела и да видим дали ще забележим още хора от „Нощните сенки“.

— И ти се съгласи.

Тя вирна глава:

— Точно така.

— Това не ми харесва.

— Знам, но такава е моето решение.

— Той защо мисли, че има още хора, освен тримата и техните бодигардове, които вече видяхме.

— Господин Джоунс твърди, че където има няколко змии, сигурно има и гнездо.

— Каква е вероятността група хора от „Нощните сенки“ да се окаже на Мауи?

— Всъщност вероятността е много голяма. Господин Джоунс изтъкна, че „Нощните сенки“ е организация. Това означава, че тя има формална структура и строга йерархия. Никоя организирана група не може да оцелее без срещи лице в лице, поне от време на време. Какво е странното да проведат тук конференция на ръководството на организацията? Фармацевтичните и застрахователните компании го правят постоянно.

Възбудата беше изместила напрежението в гласа ѝ. Той знаеше, че е победен, и си го призна.

— Наистина ти харесва ролята на таен агент, а?

— Нямахте нищо интересно за една година в Еклипс Бей.

Той се подпря на бастуна си и се отдалечи от дървото.

— Добре. Ще наблюдаваме гостите на хотела ден-два. Да видим какво ще стане. Но помни Правило номер едно в тази мисия!

— Опасявам се, че от вълнение съм го забравила.

— Правило номер едно е, че аз издавам заповедите.

— Аз съм твой партньор и освен това съм специален консултант на „Джоунс и Джоунс“, единственият, с когото агенцията разполага в момента.

— Ще правиш каквото ти казвам или ще се озовеш в самолета още преди да си събрала багажа си, партньоре.

— Но господин Джоунс каза...

— Фалън Джоунс не е тук. А аз съм.

16.

Дамарис Кембъл сви ръцете си в юмруци върху клавиатурата, докато четеше имейла от непознатия изпълнител. Сякаш нещо бе заседнало в гърлото ѝ, тя се бореше с гнева и отчаянието, които заплашваха да я сломят.

„Изпълнението на задачата е отказано. Няма да има връщане на аванса, тъй като до нас достигна информацията, че сте представили фалшиви референции“.

По дяволите, по дяволите, по дяволите!

По някакъв начин изпълнителят беше открил, че тя не е Уинтърп. Тя не беше оправдала доверието на баща си.

Планът беше гениално замислен, прост и дързък. Но не се беше осъществил. За нещастие, нямаше много време. Юбанкс и останалите щяха да бъдат заедно в Мауи само няколко дни. Тя остави компютъра и взе телефона.

Отговориха ѝ на първото позвъняване.

— Изпълнителят се отказа от работата — каза тя.

— Какво се провали?

Гласът отсреща беше спокоен и овладян. Гласът на баща ѝ. Като го чу, тя се отпусна малко.

— Изпълнителят по свой начин е открил, че доказателствата за самоличността ми са фалшиви.

— Нали използва правилните кодове?

— Разбира се. Току-що ги проверих още веднъж. Ти ми ги даде. Но по някакъв начин изпълнителят е открил, че не съм Уинтърп.

— Интересно. Кодовете трябва да са били сменени съвсем скоро. — Последва пауза. — Важното е, че няма начин ние да бъдем открити по обратния път. Изпълнителят ще реши, че някой е проникнал незаконно в компютрите на агенцията и е откраднал кодовете. Той вероятно ще уведоми агенцията, че имат пробив в защитата. Но няма никаква причина изпълнителят или агенцията да се усъмнят в „Джоунс и Джоунс“ или да заподозрат, че е замесен някой от Обществото.

— Сигурен ли си, че сме в безопасност, татко?

— Скъпа, от дълго време съм в тази игра. Знам какво правя. Сега трябва да се концентрираме върху следващия си ход. Разполагаме само с три дни. Нямаме време да изпратим друг изпълнител. Нямаме избор, трябва да използваме резервния план.

Тя се отпусна на стола си.

— Очаквах да го кажеш. Знаех, че ще бъде рисковано.

— Ти си в безопасност. Аз ще се грижа за теб.

— Аз се тревожа за теб, не за себе си. Ако това се провали...

— Няма да се провали.

Той със сигурност умееше да я успокоява. Напоследък тя беше неспокойна, лесно се стряскаше и постоянно беше нащрек. Не можеше да спи добре, откакто започна да взема лекарството. Когато все пак успяваше, често се будеше от кошмари. Баща ѝ беше обяснил, че проблемите са само краткотрайни поради странични ефекти на лекарството. Той я уверяваше, че след като формулата успее да създаде новия ѝ талант за генериране на кристали, ще се успокои.

— Обади ѝ се — каза баща ѝ.

— Добре. — Тя замълча и понижи глас. — Кога ще мога да те видя пак?

— Разбрахме се, че ще бъде най-добре, ако не се срещаме повече, докато това не приключи.

— Знам, но вече минаха седмици. След всички тези години, в които не знаех, че съществуващ, искам да прекарвам повече време с теб.

— Скоро, скъпа. Целта ми е да те защита. Ти си моята наследница, но трябва време, за да подейства лекарството и ти да се сдобиеш със силите си. Искам да съм сигурен, че си напълно подготвена, преди да поемаш рискове. Ти си бъдещето на организацията. Трябва да те пазя от опасности.

— Разбирам, татко. — Така постъпваха бащите, помисли си тя. Те се грижеха за дъщерите си.

— Не се тревожи. След смъртта на Юбанк всичко бързо ще си дойде на мястото. До няколко месеца ще бъдем готови за втората фаза от операцията. Сега върви да се обадиш.

— Добре. Татко?

— Да, скъпа?

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя затвори. Чувстваше се по-добре. Винаги ставаше така, след като е говорила с баща си. Но не очакваше толкова скоро План Б. Според него трябваше да се справи с убиец, който не само беше професионалист, но и психично нестабилна личност. Сестра ѝ.

17.

Тя не се нуждаеше от акомпанимент, за да намери вярната нота. Тя беше Сирената. Изпя съвършено тона, сякаш го извлече от въздуха, и уверено запя втората ария от „Кралицата на нощта“.

Еlegantната акустична зала за репетиции беше проектирана и построена от сегашния ѝ любовник. Нюлин Гътри беше милиардер, натрупал състоянието си, като бе изобретил цяла камара скучни компютърни приспособления и сложен софтуер за сигурност. Той не беше пестил пари за този проект. Стаята беше на втория етаж на вилата в средиземноморски стил, която ѝ беше купил малко след като тя го привлече с таланта си на сирена. Очарователният малък замък беше над залива в Сосалито и осигуряваше великолепна гледка към Сан Франциско.

Беше избрала сложната ария „Кралицата на нощта“ за частно представление в Мауи поради две причини. Първо — защото се упражняваше за ролята си в предстоящата постановка на „Вълшебната флейта“, и второ — тя пасваше идеално на нейния уникален талант. Заради предизвикателно високото „фа“ от четвърта октава — тона, който почти никое сопрано в света не можеше да изпълни — беше едно от малкото произведения, позволяващи ѝ да фокусира специфичните дължини на вълните на психичната енергия, които използваше, за да попречи на критични неврологични функции на човешкия мозък. Случваше се, когато пее тази нота, край нея да се чупи стъкло, да умират хора.

Освен това, когато трябва да убиеш някого, не можеш да сбъркаш с песен, чието заглавие се превежда като „Отмъщението на готвачите от ада в сърцето ми“. Беше научила, че музиката, избрана за дадено представление — за някое от нейните уникални изпълнения — трябва да бъде подходяща. Изкуството е комуникацията между изпълнителя и публиката.

Не възнамеряваше да ходи в Мауи. След седмица ѝ предстоеше да пее „Кралицата на нощта“ на откриването на новата опера в Акейша

Бей. Ангажиментът, осигурен от скъпия Нюлин, беше от особено значение за съживяването на кариерата ѝ. Нещата не бяха се развили добре след онази кошмарна нощ преди две години в „Ла Скала“, когато клакьорите бяха дръзнали да я освиркат.

Но когато сестра ѝ се обади и я помоли за услуга, тя не можа да ѝ откаже. Дамарис беше нейното семейство, единственото семейство, което имаше. Бащата не се броеше.

Въпреки това се дразнеше, че трябва да се приготви за пътуване до Мауи за толкова кратко време. Не можеше да се каже, че няма какво да прави до деня на премиерата. Още повече че единствената причина Дамарис да я помоли за това конкретно изпълнение беше баща им.

Лично тя презираше баща си, който се беше появил от нищото с твърдението, че те са негови дъщери. Изобщо не проумяваше как, за Бога, Дамарис можеше да се привърже към човек, чийто единствен принос беше, че е еякулирал в стъклена чашка и я е депозирал в банка за сперма. Не я беше грижа, каквото и да се случеше. Всъщност тя често си въобразяваше как прави едно от представленията си в негова чест. Проблемът с този коварен план беше, че Дамарис вероятно щеше да отгатне причината за смъртта му и да се ядоса. Имаше и още един проблем. Баща ѝ имаше своя психичен талант и той беше смъртоносен.

Въпреки че пътуването до Мауи ѝ създаваше неудобство, тя започваше да го очаква с нетърпение. Успешните изпълнения винаги я изпълваха с еуфория, което не можеше да постигне по никакъв друг начин.

В продължение на часове след това тя се чувстваше всемогъща. Но нямаше ослепителен прилив на еуфория, който идваше след някое от специалните ѝ представления. След тези ангажменти тя знаеше какво е да си истинска богиня. Усещането за безсмъртие траеше с дни.

Тя беше на двайсет и три години, в начало на кариерата си, когато за пръв път откри висшата сила на таланта си. Пеенето винаги ѝ беше слабост, разбира се. Майка ѝ беше планирала кариерата ѝ още преди раждането, избирайки много внимателно донора на сперма не заради конкретния му психичен талант, а заради силата на естествената му енергия.

Произхождаща от множество хора с парапсихични способности, майка ѝ беше изучила сложните закони на психичната наследственост, обръщайки внимание на всяка подробност. Всички бяха надарени с

някакъв талант, но в долния край на скалата — така наречената нормална степен — талантът обикновено се проявяваше под формата на някаква неосъзната интуиция, която изумително голям брой хора приемаха за даденост или пренебрегваха съзнателно.

Имаше и други хора, надарени със значителна психична сила, за да бъде потисната или пренебрегната. Когато този талант беше достатъчно силен, за да бъде регистриран като пета или по-висока степен по скалата на Джоунс, той се диференцираше в някакъв по-специфичен тип способности. Беше известно, че когато някой имаше много силен талант, той винаги беше само един. Майка ѝ беше обяснила, че това е законът на еволюцията, че така природата със сигурност няма да създаде суперхищници.

Майка ѝ беше разбрала и че определени таланти, включително почти митичният талант на сирените, доминират, обусловени от пола. Исторически погледнато всички сирени са били жени, вероятно защото само жени — и то жени с музикална подготовка — можеха да достигнат така наречените ноти на парите, невероятно високите „ре“, „ми“, „фа“ и дори „сол“ от четвърта октава — единствените, в които се фокусираше особеният тип психична енергия на сирените. Не всички колоратурни сопрани бяха сирени, разбира се, но истинските сирени, ако бяха с музикално образование, можеха да изпеят колоратурния репертоар.

Майка ѝ беше разгадала и още един от сложните закони на психичната генетика: когато една доминантна характеристика, като например талантът на сирена, е допълнена от силата на друг талант, резултатът е една още по-силна сирена. Затова и майка ѝ беше избрала точно по този начин донора на сперма.

Уроците по музика бяха започнали още преди Сирената да проходи.

— Ти ще бъдеш по-известна от Съдърланд, Силс или Калас — уверяваше я майка ѝ. — Имаш силата да станеш най-великото сопрано на века, може би и на всички времена. Талантът е в кръвта ти.

Разбира се, тя беше избрала пътя към славата и величието, но не и без да преодолее някои препятствия. Първото сериозно препятствие беше една амбициозна млада конкурентка, която се беше появила на важно прослушване, когато Сирената беше на двайсет и три години. Проклетото създание получи главната роля в „Лучия ди Ламермур“.

Беше очевидно, че тя едва успяваше да изпее „ми“-то в сцената с лудостта, камо ли да достигне „фа“ от четвърта октава, което Сирената пееше брилянтно. Слуховете, че бездарната кучка спи с най-богатия и влиятелен спонсор на операта, бързо се разпространиха. Това със сигурност обясняваше всичко.

Сирената знаеше от известно време, че теоретично е възможно да убие с гласа си. От майка си беше научила, че някои от жените в рода им можели да го правят. Въпреки това тя не го вярваше до онази нощ, когато остана насаме с нея в залата за репетиции и изпя сцената с лудостта така, както само тя можеше да го направи.

Аутопсията показа, че причината за смъртта е аневризъм. Каква трагедия — обещаваща млада певица, прекършена на прага на толкова блестяща кариера, дрън, дрън, дрън. Но шоуто трябваше да продължи. И то продължи, като ролята на Лучия беше изпълнена от великолепно колоратурно сопрано, известно като Сирената.

Тя си даваше сметка, че може би ангажиментът в Мауи не беше чак толкова осуетяване на плановете в крайна сметка. Тя винаги пееше най-добре в дните и седмиците след някое от частните си представления. Гласът трябваше от време на време да се упражнява, за да остане безупречен.

Представлението в Акейша Бей трябваше да бъде съвършено.

18.

До десет и петнайсет вечерта бяха идентифицирали общо десет души с блуждаещи вълни в аурата, петима, от които приличаха на шефове. Другите петима бяха бодигардове с незавършени профили на ловци.

Грейс и Лутър седяха в дъното на неосветената открита тераса на хотела. Тя пиеше газирана вода, слушаше изпълнението на китариста в бара и наблюдаваше набелязаните обекти.

Петимата мъже с ръководни функции седяха заедно, пиеха и си говореха по начин, който Грейс беше виждала много пъти през годините. Техните бодигардове заемаха една от съседните маси и изглеждаха напрегнати и нещастни на фона на спокойната атмосфера на острова.

— Знаеш ли, ако се пренебрегнат промените, причинени от лекарството, в аурите им, както и фактът, че всички те са силни таланти и че се охраняват от бодигардове, профилите им са присъщи за хора на високи ръководни постове — отбеляза тя. — Мисля, че господин Джоунс е прав. Попаднали сме вероятно на делова среща на хора на високи позиции в „Нощните сенки“.

— Все още нямаме доказателства, че те са от организацията — изтъкна Лутър. — Но съм съгласен, че които да са те, изглеждат като ръководители на корпорации. Искан ми се да знам какво е мястото на Юбанкс в йерархията им.

Тя отново проучваше аурите им.

— Бих казала, че те се възприемат почти като равни, което означава, че са на едно ниво в организацията. Адресните етикети на куфарите им го показват — всички са от Западния бряг плюс един от Аризона.

— Според Фалън „Нощните сенки“ са концентрирани точно на Западния бряг и в Аризона — обясни Лутър. — Може би тези са някакви регионални шефове.

— Определено всички са много приятелски настроени помежду си — каза тя, — но в истинската им същност има много агресия.

— Това и аз го забелязвам — каза Лутър. — Обзалагам се, че всеки от петимата с удоволствие би прерязал гърлото на всекиго от останалите, ако прецени, че това ще му бъде от полза. „Нощните сенки“ е Дарвинов тип организация. Само най-силните и безмилостните се издигат на върха.

Грейс потрепери.

— Нивото на потенциално насилие около тях е много силно, но най-тревожното е, че двама-трима от тях изглежда са започнали да се сдобиват с допълнителни таланти.

— Мислех, че това е невъзможно от генетична гледна точка.

— Не съвсем. Като генеалог знам, че множествените таланти са изключително редки. Но през вековете е имало доста изключения. Работата е там, че те винаги са загубвали ума си и са умирали млади. Получава се прекалена стимулация на мозъка.

— Значи тези таланти имат изкуствен интелект благодарение на лекарството.

— Да. Виждала съм подобно нещо в аурата на господин Крокър, след като се отдаде на тъмната енергия, макар да не знаех какво означава.

— Трябва ни повече информация за Юбанкс. Искам да разбера каква е връзката му с „Нощните сенки“.

— Какво предлагаш?

Той остави чашата с газирана вода на масата.

— Ще направя оглед на стаята му, докато е зает в ресторанта.

Тя потрепери.

— Тази идея не ми харесва.

— Какъв е проблемът? Знаем къде се намира той. Ти ще го наглеждаш, докато аз проверявам апартамента му.

— Как да те предупредя, ако реши да си тръгне от бара?

— Обади се на мобилния ми телефон. От тук ще му трябват пет, може би дори осем минути да прекоси фоайето, да вземе асансьора и после да се придвижи до стая номер шестстотин и четири. Достатъчно време, за да се измъкна, преди той да ме забележи.

— Лутър, знам, че това ще ти прозвучи истерично, но имам лошо предчувствие.

— Права си, наистина звучи истерично. — Той се изправи, без да бърза. — Обади ми се, ако той се отправи към фоайето.

Тя не сподели следващия си аргумент, който не беше убедителен от първия. Наблюдаваше внимателно, но никой от петимата опасни мъже, нито бодигардовете им, не обърна внимание на Лутър, който излезе от бара.

Тя остана в очакване, стиснала телефона си в ръка.

19.

Той отключи вратата с ценния инструмент на „Джоунс и Джоунс“, с който Фалън беше снабдил всичките си агенти. Машинално напрегна сетивата си и влезе вътре.

Веднага усети, че не е единственият човек в стаята. Видя горещия пламък на изострени до крайност сетива. Ловец.

Обърна се с лице към заплахата. Бастунът изхвърча от ръката му. Строполи се на пода. Падането беше спасение за него.

Ловецът реагира на сблъсъка, залитна назад и се озова в леглото. Опомни се благодарение на бързите рефлексии, присъщи на таланта му, отскочи от матрака и се изправи на крака.

Лутър дори и не опита да се изправи. Някой, който не притежава подобен талант, не може да победи ловец в директен сблъсък. Вместо това той се съсредоточи бързо и насочи цялата си енергия към аурата на нападателя, за да укроти разгорещената му сила с вълна от успокояващо въздействие.

Ловецът се олюля и отстъпи назад объркан. Отпусна се на леглото.

— По дяволите! — каза той. — Как успя да го направиш?

— Кой си ти? — Лутър продължаваше да изпраща потискащата енергия към ловеца. Изправи се. — Какво правиш тук?

В стаята беше пълен мрак, но това не пречеше на ловеца, той имаше отлично зрение в тъмнината. Лутър не виждаше нищо, освен аурата на мъжа. Това беше достатъчно.

— Можем да се обзаложим, че и двамата сме тук поради една и съща причина — каза ловецът. — Да се сдобием с някаква информация за Юбанкс.

— Сигурен ли си, че не си тук, за да го премахнеш?

— Плановете се промениха.

Ловецът опита да се изправи от леглото. Той остана безмълвен, но аурата му се раздвижи за част от секундата преди тялото му.

— Не мърдай — каза Лутър. Предупреждението му бе придружено с нова вълна на енергия, вдъхваща спокойствие.

Ловецът се отпусна на леглото. Буквално беше прекалено изтощен, за да се държи на краката си.

— Това е невероятен номер — каза той. — Колко можеш да издържиш? Сигурно отнема цялата ти енергия.

Истина беше, че използваше огромно количество енергия, за да държи ловеца неподвижен. Нямаше причина да признае това. Но небрежният начин, по който другият мъж беше загатнал за изчерпването на енергията, беше много любопитен. Малко хора извън Обществото, дори и тези, които бяха приели странната си природа, биха се изразили по този начин.

— Ти от „Аркейн“ ли си? — попита Лутър.

— Чистокръвен, така да се каже. А ти?

— „Джоунс и Джоунс“.

— Има си хас! Нищо чудно, че тя имаше лошо предчувствие за тази задача.

— Коя тя?

— Жената, която съставя графика ми. Снощи ме информира, че се съмнява по отношение на клиента и цялата ситуация. Сутринта прекрати договора и ми нареди да се прибирам вкъщи. Но аз просто трябваше да огледам стаята на Юбанкс. След всичките тези години би трябвало да обръщам повече внимание на нейната интуиция.

— Кой е клиентът?

— Жена, която се представи за Уинтърп. Това е кодовото име на нашия клиент Номер две. Историята ѝ изглеждаше правдоподобна.

— Тя се представи като жена?

— Не, Уинтърп е мъж. Както казах, моята сътрудничка има много силна интуиция. Този път беше убедена, че човекът, който ни е наел, не е този, за когото се представя.

— Някаква идея защо този Уинтърп би искал премахването на Юбанкс?

— Имахме информация, че той е убил двете си съпруги и една млада жена, но не е това причината да ни възложат да го убием. Според Уинтърп основното му прегрешение е, че се занимава с пране на пари за една група финансови терористи.

— Ти за правителството ли работиш?

— На свободна практика. Имаме съвсем кратък списък с клиенти. Една държавна агенция е в този списък. Там работи истинският Уинтърп.

Мобилният телефон в джоба на Лутър завибрира. Той го извади бързо и видя номера. Беше Грейс.

— Юбанкс е тръгнал към стаята си — каза той. — Придружава го бодигард.

— Ловецът ще долови, че сме били тук.

— Не мисля. Моят партньор ме увери, че бодигардът му не е завършен ловец. Изглежда му липсват някои от обичайните умения, включително и способността да долавя спорите на насилието.

— Значи не е истински ловец. Е, аз приключих. Това е добре. Първото ми внуче би трябвало да се роди всеки момент. Семейството се събира да отбележи радостното събитие. Може ли да ме пуснеш да си ходя?

— Само още нещо — каза Лутър. — Имаш ли убедително доказателство за версията, която ми представи?

— Какво ще кажеш, ако изрека вълшебните думички?

— Какви са?

— Кажу ми на Фалън Джоунс много поздравува от Хари Суитутър.

— Познаваш ли Фалън?

— Ние имаме само двама клиенти. „Джоунс и Джоунс“ е клиент
Номер едно.

20.

— Попаднал си на Хари Суитуотър в стаята на Юбанкс? — Фалън звучеше напълно изумен, много рядко достигаше подобни състояния. — По дяволите! Невероятен е шансът това да се случи.

— Престани да повтаряш това. — Лутър стигна до плъзгащите се врати, обърна се и продължи да се придвижва към другия край на стаята. Бастунът му топуркаше тежко върху мокета. — Ето какво, Фалън. Ти би трябвало да знаеш какъв е шансът. Това ти е работата, забрави ли? Да преценяваш шансовете. Да навързваш точките. Да обмисляш вероятностите. Това беше голям провал. Какво, по дяволите, става? Забрави да ни предупредиш, че си изпратил професионален убиец да премахне Юбанкс?

Лутър знаеше, че Грейс седи на канапето и го гледа угрижена. Последниците от голямата загуба на енергия, която бе понесъл, за да задържи Суитуотър неподвижен на леглото, сега се стоварваха тежко отгоре му. Адреналинът и другите биохимични вещества в кръвта му бяха се изчерпали и сега беше изнервен и трепереше от студ. Ненавиждаше този момент. Чувстваше се ужасно зле заради това, че Грейс го вижда толкова изтощен. Не стигаше проклетият бастун, ами и това.

— Не съм изпратил Суитуотър по петите на Юбанкс — каза Фалън.

— Кой друг, освен „Джоунс и Джоунс“ би желал смъртта на Юбанкс?

Грейс вдигна ръка.

— Някой, който желае да заеме мястото му?

— Чух това — каза Фалън. — Тази идея е доста добра. Логично е, предвид това, което знаем за „Нощните сенки“. Безмилостна битка за това кой ще заеме ръководния пост.

Лутър спря и погледна към Грейс.

— Суитуотър каза, че според човека, който му изготвя графика, някаква жена се е представила за Уинтърп. Очевидно истинският

Уинтърп е мъж.

— Човекът, който изготвя графика на Суитуотър, е жена му — каза Фалън. — Вероятно тя не греша. Тя е с висока степен на интуиция.

— Не мога да повярвам. Жена му съставя графика за убийствата?

— Суитуотър създадох семейна фирма — обясни Фалън. — Основана е малко след създаването на „Джоунс и Джоунс“. Оттогава винаги е имало връзки между двете фирми. Скоро ще се появи още едно поколение Суитуотър. Най-големият син на Хари се ожени преди известно време.

— Той спомена нещо, че трябва да се прибере вкъщи, за да отбележат събитието.

— Те са много сплотено семейство.

— Сплотено семейство поръчкови убийци?

Грейс повдигна вежди въпросително.

— Явно това засилва връзките помежду им.

— Любопитен съм колко често „Джоунс и Джоунс“ използва услугите на клана Суитуотър?

— При необходимост и само когато няма друг вариант. Винаги се стараем да съберат нужните доказателства, така че случаят да се представи пред правоохранителните органи и съда. Знаеш това. И ти си помагал за някои такива случаи. Понякога имаме работа с талант с много висока степен, който е преминал на страната на злодеите, който използва хитрост и мощ. Сесил Фъргюсън например.

— Какъв е бил той?

— Хипнотизатор, десета степен, също така и сериен убиец. Убил дванайсет души, преди да привлече вниманието ни. Нужно ни бе време да разберем, че той е един от нас, човек с паранормални способности. Хипнотизатори с толкова висока степен са рядкост, задавал съм си въпроса дали способностите му не са били подсилени от формулата.

— „Нощните сенки“?

— Може би. Не можахме да докажем нищо. Беше съвсем в началото, когато открихме съществуването на „Нощните сенки“. Тъкмо разбрахме, че си имаме работа с криминална организация, а не просто с някакъв учен ренегат, който е решил да се прави на алхимик. Във всеки случай знаехме, че не можем да предадем Фъргюсън на ченгетата дори и с множество доказателства. Всеки, попаднал на

няколко крачки от него, рискуваше да изпадне в транс. Фъргюсън просто би си тръгнал необезпокояван от полицаите, отишли да го арестуват.

— И си изпратил Суитуотър.

— Който го ликвидира от безопасно разстояние. За протокола: използвам Суитуотър само в краен случай, и то с позволение от Съвета и Магистъра. Напълно съм сигурен, че не сме го изпратили в Мауи.

— Тази, която го е изпратила, е знаела как да се представи като клиент Номер две. Суитуотър каза, че използвала точните кодове.

— Интересно — каза Фалън замислено.

— Добре. Да се върнем към нашия проблем тук. Напредваш ли с осигуряването на хора за продължително наблюдение на петимата мъже? Те могат да си тръгнат всеки момент.

Седейки на канапето, Грейс отново вдигна ръка:

— Аз мога да проследя един от тях.

Лутър я изгледа със застрашителен поглед. Тя се престори, че не го забелязва.

— Чух я — каза Фалън. — За нещастие Грейс не е обучена още за работа.

Лутър ѝ се усмихна.

— Той каза, че ти не си обучена за такава работа.

Тя се намръщи и се облегна ядосано назад.

— Работя по въпроса относно проследяването — продължи Фалън. — До двайсет и четири часа ще изпратя петима агенти на острова. Дотогава вие ще трябва да ги наблюдавате.

— Грейс не ни е необходима тук повече. Искам тя да напусне острова.

— Може да пристигнат още хора на „Нощните сенки“.

— Аз мога да ги идентифицирам.

— Да, но не можеш да им направиш профили. Щях да забравя: предай на Грейс, че получих профилите, които тя е изготвила този следобед. Изглеждат много задълбочени.

Телефонът рязко замлъкна. Лутър погледна към нея.

— Харесал е профилите ти.

Тя сияеше.

— Много се радвам. Това означава ли, че сме още партньори?

— Да.

— Искреният ти ентусиазъм ме радва. — Тя се изправи, хвана го за ръцете и го поведе към спалнята. — Ела с мен. Имаш нужда от почивка. Вече си на предела на енергията си.

— Да, изразходвах я за Суитуотър. Ще трябва да поспя малко. Ти внимавай. Заклучи всички врати. Не излизай от стаята и не пускай никого вътре, дори и момчето, което зарежда минибара. Ясно?

— Напълно.

Той се отпусна на леглото и се загледа в маратонките си. Човек с бастун сигурно не се нуждаеше от тях. Преди да прецени колко сили има, за да ги развърже и събуе, Грейс коленичи пред него със сведена глава. Меката светлина блестеше върху тъмната ѝ коса. Тя развърза маратонките му.

— Мислиш ли, че е сигнал за тревога, че пример за идеално семейство, на което попаднахме по време на това пътуване, е фамилия от наемни убийци? — попита той.

— Семейството си е семейство.

21.

Той се събуди с усещането, че тя е в стаята. Нямахше нужда да отваря очи, за да я види. Имаше начин, който не можеше да обясни, знаеше, че винаги ще усеща присъствието ѝ, когато е наблизо. Чувството, че я познава, го връхлетя още когато я видя на летището, то беше станало хиляди пъти по-силно, когато тялото ѝ потрепери за пръв път в мига на освобождение и когато му се стори, че аурите им са се слели в едно цяло, което никога не би могло да бъде разрушено.

По дяволите, тя беше права. Може би той наистина беше романтик.

— Буден си — каза Грейс. — Как се чувстваш?

Той отвори очи и се повдигна на лакти. Тя стоеше до плъзгащата се стъклена врата. Завесите бяха дръпнати леко. Навън беше безоблачно утро.

Лутър забеляза, че тя все още не се е преобличала. Долови някаква неестествена напрегнатост у нея. Веднага разпозна симптомите. И той беше изпитвал същото неведнъж след прекарана безсънна нощ.

— Аз съм добре. — Той я погледна внимателно. — Но ти имаш уморен вид, сякаш изобщо не си лягала.

— Ти спеше много дълбоко. Реших, че при тези обстоятелства е по-добре аз да остана будна.

Той се поразмърда и свали краката си от леглото.

— С други думи, страхувала си се, че няма да мога да си свърша работата, че не съм способен да опазя двама ни, ако някой влезе в стаята, докато спя.

— Нали сме един екип.

Той разтри тила си. Дори и да имаше някаква специална връзка помежду им, това не означаваше, че тя не го вбесяваше за секунди.

— За твое сведение — каза той спокойно — мога да се справя със случайните последици от работата, която върша.

— Сигурна съм, че можеш. Просто си помислих, че е най-добре да сме по-предпазливи.

— Щях да се събудя, ако някой беше опитал да влезе в стаята. Повярвай ми.

— Винаги ли си такъв мърморко, като се събудиш? — попита тя по-скоро с любопитство, отколкото с укор.

— Не, само когато открива, че клиентът, когото се предполага, че охранявам, мисли, че е необходимо да охранява мен.

— Аз не съм ти клиент, а партньор.

— Аз съм тук да си върша работата.

— И снощи го направи. За Бога, това е излишен спор. Защо не отидеш да си вземеш душ?

Той обмисли това предложение. Вероятно беше добра идея.

— Ами ти? Трябва да поспиш.

— Дремнах на креслото.

— Нямаше нужда да прекарваш цялата нощ на пост.

— Не ми е за пръв път да прекарам една безсънна нощ. Нищо ми няма. Хайде, върви да си вземеш душ.

Той стисна бастуна и се изправи. Когато се погледна, проумя, че още е с ризата и панталона. Вдигна глава и видя отражението си в огледалото. Дрехите му бяха измачкани, под очите му имаше сенки, брадата му беше набола. Определено трябваше да се избърсне. Доста неугледен вид имаше.

На всичко отгоре беше гладен, и то не само за храна. Погледна Грейс, опитвайки да отгатне колко е уморена тя.

— Знаеш ли — каза той, като опипваше наболата си брада, — човек с паранормална чувствителност сигурно не би питал жена, прекарала безсънна нощ, дали не иска да си вземе душ заедно с него...

Тя смръщи ядосано вежди.

— Прав си, човек с развита чувствителност със сигурност не би предложил това в подобен момент.

Той кимна покорно.

— Да, знам. Имам доста неугледен вид в момента.

— За Бога, това няма нищо общо с вида ти — възкликна тя.

— А с какво? — попита той в недоумение.

— Току-що се карахме. — Тя размаха ръце. — Преди минута недоволстваше насреща ми. А сега искаш да правим секс, все едно

нищо не е станало.

— Според теб преди малко карахме ли се?

— А според теб какво правихме?

Той се замисли.

— Обсъждахме. Сега разговорът приключи и аз отивам да си взема душ. Просто се чудех дали не искаш да дойдеш с мен.

— Карахме се — настоя Грейс.

— Преувеличаваш. Сигурно защото си напрегната от недоспиването.

— Карахме се и не съм напрегната.

— Знаеш ли, ако сме под душа заедно, би се освободила от напрежението.

Тя направи опит да каже нещо преди него, взе една от малките декоративни възглавнички и я запрати към главата му.

Той я отби с юмрук и тръгна към Грейс.

— Виж, бой с възглавници е нещо различно, което бих разбрал.

Той бързо скъси разстоянието помежду им. Стаята изведнъж стана по-светла от енергията им. Грейс се отдръпна към стената.

— Ако мислиш, че съм в настроение за секс след нашето малко „обсъждане“, жестоко се лъжеш.

— Виждаш ли, това е различното в отношението на мъжете към секса. — Той хвърли бастуна си на леглото и се подпря на стената, така че Грейс остана по средата. — Те не мислят.

— Това обяснява доста неща.

— Радвам се, че имаше полза от мен.

Той я целуна. Бавна целувка — такава, каквато мъжът дава на жена, която знае, че е задоволил, и която смята да задоволи отново. И също да бъде задоволен. Покоряваща целувка.

Но тя не реагира като покорена жена. Вместо това го целуна с такава страст, сякаш тя смяташе да го покори.

— Добре — каза той, като оттегли за момент устните си от нейните. — Така да бъде.

Тя се дръпна назад.

— Как да бъде?

— Забрави! Ще ти обясня друг път.

Устните ѝ се отпуснаха, аурата ѝ се изпълни с искряща светлина и се сля в синхрон с неговата. Той се наслади на усещането, че тя е

свързана с него, независимо дали го знаеше, или не.

Четирийсет и осем часа. Това беше времето, което бяха прекарвали заедно. Как можеше да е сигурен, че ще мисли за нея, ще копнее за нея, ще я желае до края на живота си, дори и ако никога вече не я видеше? Как, по дяволите, се беше стигнало дотук?

Не мислеше за това, защото Грейс разкопчаваше панталона му. Той разтвори ризата ѝ и забеляза, че през нощта тя беше свалила сутиена си. Лутър беше сигурен, че тя го носеше. Покри гърдите ѝ с дланите си. Усещането беше неопишимо.

Той спусна ръце към панталона ѝ. Докато успее да го разкопчае и избути надолу, Грейс вече трепереше и нашепваше името му. Не спираше да го докосва навсякъде. Ръцете ѝ се плъзгаха по тялото му, сякаш опипваха някакво рядко и безценно творение на изкуството.

— Толкова е хубаво — каза тя, като целуна рамото му. — Толкова е приятно, че мога да те докосвам така.

— Харесва ми, че обичаш да ме докосваш. — Той хвана лицето ѝ в дланите си и го обърна към своето, така че погледите им се срещнаха. — Но мисълта да докосваш друг мъж така ме влудява.

— Единственият мъж, когото искам да докосвам в момента, си ти.

— Не очаквах да чуя това, но можем да го обсъдим и друг път.

— Не разбирам...

— Няма значение. Не и сега.

Той грабна бастуна, стисна китката на Грейс и я поведе към блестящата, облицована с мрамор баня. Там освободи и двамата им от дрехите и я отведе под силната струя на душа.

Каквото и да станеше помежду им, мислеше си Лутър, Грейс никога нямаше да го забрави.

След известно време тя стоеше пред изпотеното огледало, увита в огромна бяла хавлия. Чувстваше се изпълнена с енергия. Освежена. Кой се нуждаеше от сън?

Лутър се бръснеше до нея, увил хавлия около кръста си. Грейс срещна погледа му в огледалото.

— Все пак се карахме — каза тя.

Той се ухили.

— Значи трябва да го правим по-често.

22.

Камериерката си тананикаше. Тя мина с количката си покрай Грейс и продължи надолу по коридора. Мелодията ѝ се стори смътно позната. Грейс се опитваше да си спомни. Колкото повече се напрягаше, толкова по-натрапчива ѝ се струваше мелодията.

Песента със сигурност не беше от съвременния популярен репертоар. Не беше и класически рок. Беше много по-сложна и изтънчена, като ария от опера може би.

Грейс се зачуди колко камериерки можеха да пеят опера. Някоя определено си беше сбъркала призванието. Но беше възможно жената да се занимава професионално с музика, а камериерството да бе само източник на допълнителни доходи.

Тананикането отекна по коридора, все по-интригуващо и илюзорно.

Музиката беше форма на енергия. Тя въздействаше директно върху сетивата и върху целия спектър на аурата. Доказателства имаше навсякъде. Музиката можеше да събуди страсти, да вълнува, да предизвика прилив на адреналин. Някои религии се бояха от силата ѝ до такава степен, че я забраняваха. Други използваха уникалната ѝ енергия да екзалтира хората и възхвалява божествата. Музиката можеше да има опияняващо въздействие върху тълпите, можеше да накара човек да стане на крака и да го принуди да излее енергията си под формата на движения — танците.

Музиката можеше да накара човек да се съсредоточи върху нещо много важно. Как се казваше тази мелодия?

Грейс усети да я пронизва странна хладина. Важно беше да се досети коя е мелодията, която камериерката пееше. Беше ходила на опера няколко пъти преди години. Безкрайно силните емоции в представените сцени ѝ харесваха най-вече защото тя винаги се стараше да контролира страстите си. Невероятната способност на певците, на прекрасните им гласове да достигат и до най-далечните краища на огромните оперни зали без помощта на микрофони винаги я

удивяваше. Грейс не беше почитател на операта. Липсваше ѝ задълбочено познание за музиката. Обаче беше сигурна, че е чувала мелодията някъде на сцена.

Необяснимо силната нужда да си спомни името на мелодията изчезна почти толкова бързо, колкото се беше появила.

Усети ледено докосване по тила си. Пулсът ѝ се ускори. Сякаш от нищото се появи тревога, близко до паника усещане, и завладя сетивата ѝ. Познат ѝ беше този синдром. Инстинктът ѝ за оцеляване се беше пробудил рязко и настойчиво. *Махни се оттук!*

Музиката е форма на енергия.

Досети се, че макар да се бе разминала толкова близко с камериерката, не бе я запомнила, дори и цвета на косата ѝ, камо ли дали е била слаба или пълна, млада или възрастна. Съвсем нищо, освен натрапчивото желание да се съсредоточи върху мелодията, която жената тананикаше.

Грейс спря и се обърна. Камериерката и количката ѝ бяха изчезнали зад ъгъла на дългия коридор.

Тя се поколеба, беше несигурна и не знаеше какво да предприеме. Тази сутрин беше сама. Преди час петимата от „Нощните сенки“ и техните бодигардове се бяха отправили към игрището за голф. Лутър ги беше последвал, след като я беше инструктирал да стои или в стаята, или в хотела, където е оживено.

Тя смяташе да поседи край басейна, но се върна към стаята, за да вземе шапката, която беше забравила. Точно тогава се размина с пеещата камериерка. За момент беше толкова разсеяна, като се опитваше да разпознае песента, че дори забрави целта на връщането си.

Нещо не беше наред...

Трябваше да види жената още веднъж.

Бързо се върна обратно, в посоката, където се бе отправила камериерката. Когато стигна до ъгъла на коридора, отново дочу тананикането, този път съвсем слабо. Отново я завладя желанието да се съсредоточи върху музиката. Но този път тя беше подготвена за него. Отблъсна го с лекота и решителност. Желанието ѝ се изпари.

Зави зад ъгъла и я видя отново. Жената чакаше товарния асансьор. Косата ѝ беше като водопад от тъмни къдрици, които отчасти прикриваха профила ѝ. Тъмни очила с дебели рамки скриваха очите ѝ.

Движеше се енергично и грациозно. Край нея витаеше особен ентузиазъм, очевидно жената обичаше работата си. Тя не се бореше с тежко натоварената количка. Бутаеше я без усилие.

Грейс използва другите си сетива. Аурата на камериерката блесна ярко. Мощни вълни на психична енергия по необикновен начин пулсираха в нея. Останалата част от профила ѝ бе сложна и объркана. В него имаше нещо нередно. Нямахше я тъмната енергия, която бе присъща на хората от „Нощните сенки“, но на места пулсиращите снопове изглеждаха неравни, а на други места бяха много хаотични.

Камериерката може и да харесваше работата си, но имаше сериозни проблеми с душевното си здраве.

Не че аз имам право да я съдя, помисли си Грейс. Тя самата беше прекарала една година, без да посмее да докосне, когото и да било.

Вратата на стаята от другата страна на коридора — точно срещу товарния асансьор, се отвори. Излязоха мъж и жена.

Камериерката спря да тананика и запя. Гласът ѝ беше тих, но се понесе по коридора. Всяка нота беше кристалночиста. Грейс имаше чувството, че не тя е публиката, за която бе предназначено това изпълнение, но дори и да беше така, трябваше да се бори с всички сили, за да устои на желанието да улови прекрасните тонове, които се носеха във въздуха.

Двойката мина покрай камериерката, без да се впечатли. Много хора бяха безразлични към персонала в хотела, помисли си Грейс, но как можеха да не я забележат, като пееше по този начин. Лицата на мъжа и жената бяха напълно безизразни.

Вратата на асансьора се отвори. Светещата стрелка сочеше нагоре, което означаваше, че асансьорът ще се изкачва. Камериерката бутна количката вътре. Вратата се затвори и песента секна. Грейс забеляза, че мъжът и жената видимо се оживиха. Жената примигна няколко пъти, после погледна спътника си.

— Часът ми за масаж е в единайсет. Кога ще се върнеш от голф игрището?

— Не ме чакай преди пет.

— В такъв случай следобед ще отида по магазините.

Двамата кимнаха учтиво на Грейс и продължиха по коридора към асансьорите за гостите на хотела.

Грейс ги изчака да се качат, после отвори вратата към стълбището и излезе. Над етажа, на който се намираше, имаше още два — пети и шести.

Тя се втурна по бетонните стъпала и се послуша напрегнато, преди да отвори вратата на петия етаж. Нищо не се чуваше. Предпазливо откряна вратата и надникна към коридора. Беше празен.

Бързо се изкачи до следващия етаж и отново спря до вратата към коридора. Долови леките пулсации на музиката, макар и слабо.

Отвори вратата точно когато камериерката влизаше в една стая в далечния край на коридора. Аурата на жената блестеше, сякаш бе нагорещена. Количката остана в коридора. Камериерката не спазва правилото да остави вратата на стаята отворена, докато почиства. Вместо това я затвори плътно след себе си.

Грейс погледна номера на вратата от мястото, където се намираше, и после пресметна къде беше влязла пеещата камериерка. Адреналинът нахлу в тялото ѝ. Ако беше преброила правилно, тя току-що бе изчезнала в номер 604, апартамента на Юбанкс.

Господин Джоунс, каква е вероятността това да се случи?

Каквото и да ставаше, то беше нещо важно. Беше сигурна. Въпросът бе как да постъпи в тази ситуация. Лутър щеше да знае, но той не беше наоколо. Един добър агент трябваше да умее да взема решения сам.

Нямаше какво толкова да се случи, ако минеше покрай стаята, в която бе влязла камериерката, за да се увери, че номерът наистина е 604. Нямаше да бъде добре за бъдещето ѝ в „Джоунс и Джоунс“, ако се издънеше за нещо толкова важно.

Тръгна по коридора престорено спокойно, с ключ в ръка, сякаш отиваше към собствената си стая. Нямаше хора наоколо.

В далечния край на коридора се появи друга камериерка, която буташе натоварена количка. Тя спря пред една стая и почука леко.

— Камериерката е — извика.

И това беше нещо важно, което предишната бе пропуснала да направи, спомни си Грейс. Тя беше влязла в стаята, без да почука и да предупреди за присъствието си, сякаш знаеше, че там няма никого.

Грейс стигна до количката на пеещата камериерка. Погледна затворената врата: беше 604. Вървеше и се чудеше как да постъпи. Предположи, че един опитен агент на „Джоунс и Джоунс“ би

наблюдавал пеещата камериерка и би я проследил, след като тя излезеше от апартамента на Юбанк. Трябваше да види какво ще стане — нали това беше целта на мисията ѝ тук!

Беше много важно да извести Лутър, че една непозната с много силен психичен талант току-що бе влязла в стаята на Юбанк — един от членовете на „Нощните сенки“.

Извади телефона си и бързо набра кратко съобщение:

Талант в ст. на Ю. Наблюдавам.

Пусна телефона в чантата си и се огледа къде да се скрие, докато чакаше певицата да се появи отново. Видя само стаи в две редици. Коридорът достигаше до място, където се пресичаше с друг коридор. Грейс можеше да избира или да се върне назад — там, откъдето беше дошла, и да се скрие на стълбището, или да се скрие зад ъгъла, в дъното на коридора, и да чака, докато вратата на 604 се отвори.

Избра стълбището. То беше по-близо. Бързо се отправи натам и почти стигна до вратата, когато долови някакво движение зад гърба си. Обърна се да погледне през рамо и видя, че втора камериерка се приближава решително към номер 604.

Грейс превключи на другите си сетива и огледа аурата на жената. Беше съвсем обикновена, без паранормална чувствителност, но ѝ личеше, че е раздразнена. Поради някаква причина видът на другата количка в коридора я смуцаваше — може би тук беше нейната територия.

Изведнъж Грейс разбра, че не е добра идея камериерката да спори с жената, която бе влязла в номер 604.

Импулсивно тръгна назад към апартамента, но камериерката вече тропаше отривисто на вратата. Без да изчака отговор, тя си отключи и отвори. Огледа стаята, тялото ѝ се напрегна, а аурата ѝ отрази нарастващата ѝ тревога.

— Коя си ти? — попита камериерката. — Това е моят етаж и не се нуждая от помощници днес. Сигурно отскоро работиш тук.

Песента в стаята продължаваше — силно и толкова завладяващо, че Грейс почувства, че я заплашва огромна тежест. Силата на злото се преплиташе в чистия хипнотизиращ глас на колоратурното сопрано.

Аурата на втората камериерка пулсираше, изпълнена с ужас. Жената направи крачка назад, обърна се леко, сякаш се канеше да побегне. Но вместо това се вцепени. Сякаш някаква невидима сила я теглеше и тя тръгна към тъмния праг на апартамент 604.

Енергията на песента трептеше в паранормалния спектър. Грейс усещаше неумолимото ѝ притегляне, макар да чувстваше, че то е насочено към камериерката, а не към нея.

Жената беше като омагьосана от музиката. Тя направи още една крачка към вратата. Скоро щеше да се озове вътре.

— Чакай! — извика Грейс, надявайки се да разсее необикновеното въздействие със силата на тази заповед. — Спри! Не влизай вътре!

Камериерката не реагира на предупреждението ѝ. Аурата ѝ вече не пулсираше нормално. Грейс виждаше ужасена как тя ставаше все по-нестабилна и объркана. Паниката продължаваше да пулсира в нея. Жената знаеше, че я теглят към стаята, но не можеше да спре.

Грейс се втурна към нея, напрягайки цялата си енергия. В коридора музиката не се чуваше силно, но властната ѝ сила го изпълваше.

Отдавна не ѝ се беше налагало да върши това, което щеше да направи сега. Но не беше забравила безвъзвратната реакция на сетивата си. Щеше да я заболи.

Напрегна се да посрещне шока от физическия контакт, сграбчи рамото на камериерката и едновременно с това отблъсна енергията на ужасяващата музика, опитвайки се да предпази като с щит омагьосаната жена със собствената си аура.

Болката я прониза. Тънката материя на униформата ѝ не я предпазваше. Грейс се напрегна и опита да не изпуска рамото на жената.

Инерцията ги отведе на няколко крачки встрани от вратата, след което двете се олюляха и паднаха на пода. Грейс трескаво се изтърколи настрана, за да се освободи от неподвижното тяло на жената.

Надигна се с мъка на колене и погледна към отворената врата.

Завесата вътре беше спусната плътно и стаята тънеше в полумрак. Певицата стоеше близо до леглото, все още с уста, отворена за последните ноти на ужасната си песен. Съчетанието от огромните ѝ слънчеви очила, тежката перука и сенките в стаята правеше

невъзможно разпознаването ѝ. Но Грейс продължаваше да е нащрек. Тя виждаше вихрецата се като спирала ярост в аурата на жената.

Певицата отправи нова огнена каскада от звуци. Всяка следваща нота поразяваше Грейс със силата на ударна вълна, сякаш от невидима експлозия. Сетивата ѝ се поддадоха на това нападение. Не можеше да диша. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Коридорът се завъртя пред очите ѝ.

Инстинктивно Грейс насочи цялата си енергия срещу мелодията. Коридорът престана да се върти. Главата ѝ се проясни.

Яростта в аурата на певицата стана още по-силна, но въздействието на музиката ѝ намаля. Кристалночистата нота, която звучеше, изведнъж се начупи.

— Коя си ти? — изпищя певицата. — Как смееш да прекъсваш представлението ми?

Грейс успя да се изправи. Застана до падналата камериерка.

— Ти щеше да я убиеш!

— Глупачката заслужаваше да умре. Тя ми пречеше.

— И аз ти преча — каза Грейс. — И мен ли ще убиеш?

— Да.

Тази единствена дума прозвуча като писък. Тя се понесе през сенките върху облак от тъмна контролирана енергия, която трябваше да привлече Грейс в стаята. Тонът беше толкова интензивен, че причиняваше болка. Грейс усети, че сърцето ѝ отново затуптя непоносимо бързо.

Устоя на въздействието с енергията си, отблъсна я, влагайки цялата си сила. Усети, че има видим ефект от усилието. Певицата запя още по-високи тонове, очевидно в стремежа си да компенсират съпротивата на Грейс. Рано или късно, щеше да привлече нечие внимание. Трябваше да има някого в съседните стаи. Не можеше всички гости да са на плажа, на SPA процедури или на игрището за голф.

Но нито една врата по дългия коридор не се отвори, никой не се появи да попита каква е тази силна музика. На Грейс ѝ хрумна ужасно предположение. Може би тези, които я чуваха, си мислеха, че тя звучи от уредбата на хотела.

Съвършенството на музиката буквално остави Грейс без дъх. Тя усети, че е спряла да диша. Гърдите и главата ѝ бяха в агония. Сякаш

се давеше в някакво бездънно море.

Дишай — заповяда си тя. — Ако не дишаш, ще умреш.

Сякаш от нищото успя да намери искрица енергия. Убийствената песен отново отслабна.

Грейс още беше замаяна, но успя да използва паузата, за да си поеме дъх, и пак, и пак. Нямаше сила да извика за помощ. Можеше само да си поема въздух. Кислородът, който навлизаше в кръвта ѝ, подхранваше волята ѝ за живот. Не беше преживяла смъртта на майка си, приемното семейство, живота на улицата и Мартин Крокър, за да умре в ръцете на някаква оперна певица.

Опита се да се концентрира. Определено имаше признаци за нестабилност в пулсациите на енергията, която блестеше в аурата на среща ѝ. Жената беше не просто ядосана, тя беше на ръба на необуздания гняв. Съпротивата на Грейс я вбесяваше.

Отблъсни я малко по-силно — помисли си Грейс. — Иначе ще умреш в този коридор.

Засилената ѝ съпротива доведе до незабавен ефект. Аурата на певица потъмня и Грейс видя пулсациите на яростта. Жената губеше контрол над емоциите си. Това със сигурност щеше да повлияе на гласа ѝ. Грейс беше чела някъде, че за професионалните оперни певци е фатално да се отдават прекалено на емоциите, когато пеят. Имаше логика. Беше трудно, ако не и невъзможно да се поддържа пълен контрол над гласа, ако гърдите и гърлото ти са изпълнени с ярост, сълзи или страх.

Грейс осъзна, че има същия проблем. Ако не се отървеше от паниката, щеше да загуби контрол над своите емоции. Трябваше да мисли за нещо друго, а не за надвисналата смърт.

Лутър!

В името се криеше сила, ако човекът, който го носеше, имаше здрава връзка с теб. Силата, която почерпи от името на Лутър, ѝ показва колко е важен той за нея.

Певицата пищеше. Нямаше друга дума, която да опише звука, но не беше писък от страх. В него беше концентрирана пулсацията на дивата ярост. Невероятно високият тон беше напълно погрешен.

Грейс откри, че отново може да се движи. Инстинктивно запуши ушите си с пръсти. Музиката и болката отслабнаха леко.

Точно тогава в коридора отекна друг звук — звънчето на асансьора.

Явно и певицата го чу и разбра, че всеки момент ще се появят други хора. Хаос изпълни аурата ѝ. Обзета от лудост и ярост, тя се хвърли към Грейс, протегнала пръсти като нокти на граблива птица.

Грейс се дръпна от нея, така че количката остана помежду им. Потърси нещо, което да ѝ послужи за самозащита. Хвана дръжката на четка за прах.

Певицата опита да заобиколи количката, но се спъна в камериерката, която лежеше в безсъзнание на пода, и се просна по очи. Грейс блъсна количката срещу нея, но не я достигна.

Певицата се изправи. Устата ѝ се отвори. Гърлото ѝ се напрегна. Но единственият звук, който излезе, беше някакво задавено ахване.

Тя погледна към асансьора. Вратата му започна да се отваря. Логиката или може би инстинктът за самосъхранение надделя над яростта ѝ. Тя побягна покрай Грейс и изчезна зад ъгъла.

Грейс изчака, стиснала четката за прах, но повече не се чу мелодия.

Тя въздъхна дълбоко и отиде при припадналата камериерка, която тъкмо се свестяваше. Нещо изхрущя под краката ѝ. Грейс се огледа и видя парчета стъкло по мокета. Една от чашите в количката се беше строшила.

Хрумна ѝ, че вратата на номер 604 още беше отворена. Тя я затвори. Нещо ѝ подсказа, че Фалън би искал този инцидент да не се разчува.

Тя се наведе до замаяната жена.

— Добре ли сте? — попита загрижено.

— Мисля, че да — Камериерката я погледна с недоумение. — Припаднах ли?

— Да. Не се опитвайте да ставате. Има сервизен телефон до асансьора, сега ще повикам помощ.

— Добре съм, наистина. Просто съм малко уморена, това е всичко. Имах тежък ден.

— Определено.

Камериерката щеше да се оправи. Аурата ѝ се връщаше към естественото си състояние. Грейс машинално протегна ръка да я успокои. В последния момент усети парене върху дланта си, когато се

опитваше да избути жената от вратата. Болката беше изчезнала, но Грейс не посмя да докосне камериерката. Щяха да ѝ трябват дни или седмици да се възстанови. Да се върне към естествения начин на живот.

— По дяволите — прошепна тя. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Тя се изправи и се отправи към телефона до асансьорите.

23.

Седеше сгушена на канапето, а лаптопът беше отворен на масичката пред нея, когато Лутър пристигна. Той нахлу в стаята, сякаш беше господарят на подземния свят — един много ядосан Господар. Отправи се към нея, като удряше с бастуна си, за да подчертава всяка своя дума.

— Какво — троп, — по дяволите — троп, — си мислеше — троп, — че правиш? — троп.

— Не ме докосвай! — предупреди го тя. Скочи от канапето и бързо се дръпна към отворената врата на терасата, като прикриваше дланите си под скръстените си ръце. — Наистина. Моля те, не ме докосвай!

Той спря като поразен от гръм.

— Мислиш, че ще те нараня ли? — попита с недоверие. На лицето му се изписа болка.

— Не — отвърна тя с огорчение. — Разбира се, че не. Просто не трябва да ме докосваш. Още не, във всеки случай. Отново имам болка при допир.

— По дяволите! — Той не изглеждаше доволен, но поне засегнатото му изражение изчезна. — Добре, кажи ми какво стана.

Тя му разказа случилото се с най-големи подробности. Когато привърши разказа си, очакваше, че той веднага ще извади телефона си, за да се обади на Фалън Джоунс. Вместо това Лутър остана неподвижен и продължаваше да я гледа втренчено, сякаш никога преди не беше виждал нещо подобно.

— Това, което си направила с камериерката... — каза той накрая. — Правила си го и преди, нали?

— Няколко пъти. — Тя отпусна ръце и погледна дланите си. — След като майка ми почина, ме изпратиха в приемно семейство. Напуснах го след няколко месеца. После известно време живях на улицата. Там имаше много извратени хора.

— Нима? — с отвращение каза той.

Тя нямаше желание да говори за това.

— Някои от тях бяха хора с паранормални способности, които използваха таланта си, за да манипулират останалите. Имаше един сутеньор със странен харизматичен талант според мен. Умееше да съблазнява млади момичета, караше ги да се влюбват в него. После те бяха готови на всичко.

— И той ги е изпращал на улицата да печелят пари, които е прибирал — каза Лутър с мрачно изражение.

— Виждам, че си попадал на този тип помийни плъхове — каза тя тихо.

— Да — каза съвсем кратко той.

— Аз излизах с момичетата вечер. Използвах таланта си да им казвам кои мъже не са коварни и кои трябва да избягват. Един ден сутеньорът откри, че момичетата отказват на някои опасни типове. Побесня. Реши да пребие една-две от тях за назидание на останалите. Аз отгатнах какви са плановете му. Дори знаех с кое момиче смята да започне — най-новото, най-малкото. Бях там, когато дойде да я вземе онази вечер. Тя беше ужасена. Около него витаеше толкова насилие, че можеше да го срежеш с нож. Когато посегна към нея, аз хванах ръката ѝ и напрегнах максимално сетивата си, за да защитя аурата ѝ с моята собствена, като някаква бариера пред него. В момента, в който той я докосна, се изпържи.

— Уточни какво означава „изпържи“ — каза Лутър. — Умря ли?

— Не — отвърна тя ужасена. — Не, не го убих, кълна се.

— Изобщо не ме интересува, дори и да си го направила.

— О! — Тя се изкашля. — Все пак не го убих. Но нещо се случи, когато той влезе в контакт с аурата ми. Сякаш собственото му енергийно поле даде късо съединение за няколко секунди. Не мога да го обясня. Само знам, че той изгуби съзнание за известно време. Момичето също. Но когато тя се събуди, беше добре, просто бе изплашена.

— А сутеньорът?

— Той беше зле. Сякаш бе претърпял някакъв психичен срив. Той просто се разпадна. Мисля, че талантът му пострада завинаги. Бяха засегнати не само психичните му сетива, а и всичко останало. Той обезумя и изчезна от квартала. След известно време чухме, че бил убит при разпра, свързана с наркотици.

— Имало ли е и други такива случаи?

— Няколко — призна тя. — Действието е същото и спрямо хора, при които липсва паранормална чувствителност. В края на краищата всеки има аура. Но всеки път дланите ми стават свръхчувствителни и после не мога да докосвам никого.

— Хм.

Тя изчака, но той не каза нищо повече, просто стоеше и я гледаше замислен.

— Какво? — попита тя.

— Просто се чудех. Мислиш ли, че днес в аурата на певицата се е получило късо съединение?

— Не. Тя беше прекалено силна. За щастие, тя загуби самоконтрол и това ѝ попречи. А после вратата на асансьора се отвори, тя се паникьоса и избяга.

Той я наблюдаваше съсредоточено.

— Какво щеше да стане, ако тя не беше избягала?

— Не знам — призна Грейс. — Предполагам, че изходът щеше да зависи от това коя от нас двете щеше да се окаже по-силна. Нямахме възможност да завършим състезанието. Предполагам, че сме приключили наравно.

— Последното нещо, което искам да видя, е пак да се случи. Ясно?

Тя потрепери.

— Повярвай ми, и аз не желая подобно нещо. Добре, сега можеш да дадеш воля на емоциите си.

Последва дълго мълчание.

— Не крещиш — изтъкна тя.

— Не преиначавай нещата, наистина ми иде да се развикам.

— Но?

— Но ти си спасила живота на камериерката. Това би трябвало да направи един агент на „Джоунс и Джоунс“ в подобна ситуация.

Изведнъж тя почувства облекчение.

— Благодаря.

— Сигурна ли си, че не мога да те докосна? — попита Лутър.

Тя се напрегна.

— Беше доста болезнено преживяване. Сигурно ще ми трябват дни, а може би и седмици, за да се възстановя. — Мигът на

професионална гордост приключи бързо. Тя едва сдържаше сълзите си. — Толкова е влудяващо, тъкмо скоро се оправих.

— Искаш ли да направим един експеримент, Грейс? Фактът, че и двамата сме със сходни таланти, може да има положителен ефект върху състоянието ти, помниш ли?

Тя се поколеба.

— Добре.

— Докосни ме. Така ще контролираш нещата.

Няколко секунди беше вцепенена.

— Ти си агент на „Джоунс и Джоунс“. Рискувай!

Грейс пристъпи бавно към Лутър и спря, когато беше само на няколко крачки. Той протегна ръка с дланта нагоре. Тя я докосна предпазливо с върховете на пръстите си. Не усети шок, нито болка, а облекчение. Тя съзнателно притисна дланта си към неговата.

— Това е удивително — каза тя, изпълнена със страхопочитание. — Никога не съм докосвала някого толкова скоро след инцидент като днешния. Явно през всичките тези години съм попадала на неподходящи мъже.

Той изстена, стисна ръката ѝ, придърпа я към себе си и я целуна енергично. Когато я пусна, тя дишаше учестено.

— Не ме дразни така — предупреди я той. — Още се възстановявам от шока, когато прочетох есемеса ти. Мислех, че сърцето ми ще спре.

— Наричат се сирени, господин Джоунс — каза Грейс по телефона. — Този талант е изключително рядък. Затова и не сте чували за тях. Появяват се през различни периоди в историята на Обществото, дори мнозина в Бюрото по генеалогия смятахме, че те са само мит.

Тя отново седеше на канапето, толкова изтощена, че не можеше да повярва и да вникне в смисъла на данните, изписани на монитора пред нея, камо ли да ги докладва на шефа си. Още усещаше в тялото си прилива на адреналин. Щеше да е необходимо известно време, за да се успокои, за да може да заспи.

Най-хубавото беше, че можеше да докосва Лутър. Това чудо ободряваше духа ѝ и нищо друго нямаше значение.

Той стоеше до прозореца, гледаше как искрят вълните на океана под лъчите на яркото следобедно слънце и слушаше разговора ѝ с

Фалън. Беше се върнал в първоначалното си състояние, което според нея беше професионалното му държане — хладно, строго, съсредоточено.

— Какво е сирена? — попита Фалън. — Някакъв талант за хипнотизиране?

— Прилича на хипнозата по това, че психичната енергия се предава чрез гласа, но изисква много високи, чисти тонове, каквито малко хора могат да изпеят. Макар че е имало известен брой сирени в историята, много малко от тях са притежавали способността наистина да възпроизвеждат убийствена енергия.

— А какво става с останалите? Защо не сме чували за сирени, които не убиват?

Тя се усмихна леко.

— Чували сте, сър, просто не сте знаели. Наричат се оперни певици.

— Оперни певици? — попита Фалън напълно объркан.

— Не всички са сирени, разбира се, а само най-великите колоратурни сопрани. Тези, които са сирени, вероятно не подозират, че имат паранормални способности. Всъщност вземам думите си назад. Оперните певици са известни с егото си. Някои от тях сигурно смятат таланта си за божествен.

— Какво означава това?

— Колко пъти сте чували да описват пеенето на някоя оперна певица като „хипнотично“? В историята са известни певици, за които се твърди, че могат да омагьосат публиката.

— Хм.

Тя се съсредоточи върху екрана на лаптопа и зачете бързо.

— Силният талант, необходим, за да се наруши неврологична система на човека, се проявява особено у жени, защото само истинско колоратурно сопрано може да достигне високите тонове, които убиват. Освен с гласовете им талантът е свързан и със сексуалността им и оттук идва названието сирени.

— Оперните певици секси ли изглеждат? — попита Фалън съвсем озадачен.

— Сър, не ми е приятно, че аз трябва да ви говоря за това, но оперните певци — както мъже, така и жени, са известни със сексуалния си апетит. Богати, влиятелни мъже са намирали сопраните

за особено привлекателни. Спомнете си Мария Калас и Аристотел Онасис.

Като чу това, Лутър се обърна и се зачуди. Грейс се престори, че не го забелязва.

— Вярно ли е, че певицата е била обезумяла? — продължи Фалън.

— Е, зависи какво имате предвид. Излъчваше нестабилност, но очевидно беше в състояние да осъществи сложен и добре обмислен план. Сигурна съм, че тя влезе в апартамент номер 604 с намерението да упражни насилие върху някого, вероятно Юбанкс.

— Смяташ, че е имало план?

— Сигурна съм в това.

— Ами бодигардът му?

— Може би не е подозирала, че Юбанкс има бодигард. Или е смятала, че може да се справи и с двамата. Във всички случаи камериерката осуети плана ѝ. Сирената побесня — Грейс потрепери, като си спомни сцената. — Кълна се, тя се държеше като истинска примадона, която са прекъснали наред представлението ѝ.

— Опитът да убие камериерката ми се струва малко пресилен при дадените обстоятелства — каза Фалън. — Би могла да излезе от ситуацията, като каже, че е нова или че са я изпратили да почисти специално този апартамент.

— Тя е оперна певица и е душевно нестабилна. Със сигурност преиграва.

— Наистина ли смяташ, че е професионална певица?

— Няма съмнение. Обзалагам се, че е пяла на сцена. Може би още пее.

— Каза, че е обвинила камериерката и теб, защото сте прекъснали изпълнението ѝ? Как мислиш?

— Знам, че това е странно. Сирената може и да е с умопомрачение, но се възприема като звезда. Повярвайте ми, видях го в профила ѝ.

— Какво стана с камериерката? — попита Фалън. — Спомняше ли си какво се е случило?

Лутър я наблюдаваше. Грейс се съсредоточи в екрана. Лъжите винаги бяха толкова коварни, а в сегашното си състояние трябваше да

бъде още по-внимателна. Както обикновено, тя се стараяше да се придържа към истината.

— Съвсем малко — каза тя. Наистина. — Както ви обясних, тя припадна, когато сирената запя. — Не е съвсем вярно. Аз я накарах да припадне, не сирената. — Когато се свести, се чувстваше добре. Проверих аурата ѝ. Всичко изглеждаше нормално. Спомняше си, че е вървяла по коридора, за да провери защо друга камериерка почиства 604-та стая, но не помнеше нищо друго.

— Ти какво ѝ каза? — попита Фалън.

— Само че е припаднала и съм отишла да проверя какво става.

— Което е било самата истина. Добре. Харесват ми такива лъжи. Имаш талант за тази работа, Грейс.

Въпреки умората похвалата отново повдигна духа и самочувствието ѝ.

— Благодаря, сър.

— Значи никой не е повикал охраната на хотела? — попита Фалън.

— Точно така. Предположиха, че е станало някакво объркване при разпределението на камериерките.

— Значи Юбанкс няма да научи нищо за случилото се — обобщи Фалън с нарастващо задоволство.

— Не, сър — потвърди Грейс. — Лутър се увери в това преди малко. Юбанкс се е върнал от голф игрището заедно с останалите от компанията и е отишъл в стаята си. Очевидно нищо не го е разтревожило, защото в момента е на масаж в SPA центъра.

— Което означава, че неговият бодигард не е доловил следи от насилие в стаята му и около нея.

— Обясних ви, че профилът на ловец е незавършен и у петимата.

— Несъмнено е заради лекарството — заключи Фалън. — По дяволите, нямам търпение да разбера какво ще последва.

Нещо в гласа му напомни на Грейс, че Фалън Джоунс произхожда от род, пълен с ловци. Вярно, че неговият талант беше особен, но приливът на адреналин, свързан с преследването, лесно изплуваше на повърхността.

— Да, сър.

— Можеш ли да опишеш певицата?

— Не, сър. Много съжалявам за това. Когато тя изтича навън, видях, че е с перука, с огромни слънчеви очила и с много тежък грим. Мисля, че е към трийсет и пет годишна, висока и слаба, и че горната част на тялото ѝ е много впечатляваща, но това е всичко.

— Слаба? Мислех, че всички оперни певици са като танкове.

— Това е много общо казано, сър. Вярно е, че има някои доста обемисти. Повечето жени, които пеят Вагнер, вероятно отговарят на вашето сравнение. Но има различни певици. Някои сопрани са слаби като вейки.

— Сигурна ли си, че тази певица беше сопрано?

Грейс си спомни за счупената чаша.

— Категорично. Тя е от типа, който определят като колоратурно сопрано. Това са певиците, които могат да изпеят най-високите тонове. Не съм експерт, но дори и аз успях да забележа, че изпълняваше невероятно високи тонове с голяма прецизност. Поне успяваше, докато яростта ѝ не надделя над всичко останало.

— Ти си видяла аурата ѝ. Искам пълния ѝ профил.

— Да, сър. Ще ви го изпратя при първа възможност. Но ако нямате нищо против, бих искала да го обмисля, без да бързам. Искам да направя и някои генеалогични проучвания. Става въпрос за много рядък талант.

— Нямаме повече време за губене! — Нетърпението на Фалън беше осезаемо.

— Разбирам, сър, но искам да бъда точна. Не съм в най-добрата си форма в момента.

— Добре. Поспи и после ми се обади отново.

— Да, сър.

— Кажете на Малоун, че новият от агентите, които ще поемат наблюдението, току-що е пристигнал на острова. Те ще се заемат с петимата от „Нощните сенки“. А вие двамата можете да си пригответе багажа.

Грейс изпита прилив на разочарование. Голямото ѝ приключение като агент на „Джоунс и Джоунс“ приключваше.

— Какво следва, сър?

— Освен че ще следим групата от „Нощните сенки“, аз ще се свържа с Хари Суитуотър.

— Защо?

— Сирената, на която си попаднала, явно се занимава професионално с това.

— С опера ли? Да, така мисля.

— Не, с убийства — обясни Фалън нетърпеливо. — Някой я е наел да премахне човек от „Нощните сенки“. Това означава, че тя поема опасни ангажименти срещу заплащане. Суитуотър познава конкуренцията си. С повече късмет той ще ме насочи към нея. Не може да има много наемни убийци с талант на сирена. По дяволите, как не съм чул за нея досега!

— Не съм толкова сигурна, сър. Мисля, че наемните убийци са, хм, хладнокръвни, поне когато им възложат работа. — Не можеше да му каже, че преди наистина се е срещала с доста убийци заради участието на Мартин в търговията с оръжие. — Сирената беше истинска примадона. Казах ви, тя направо обезумя, че някой е прекъснал представлението ѝ. Не мога да си представя, че избухливият темперамент и липсата на контрол са присъщи за човек, който е наемен убиец.

— Всякакви ги има — отбеляза Фалън. — Дай да говоря с Малоун.

Тя послушно подаде телефона на Лутър. Той го грабна от ръката ѝ като човек, готвещ се за битка.

— Какво има? — попита сърдито. Замълча една минута. — Не, тя няма да се връща в Еклипс Бей. Още не, за всеки случай. Ще я взема със себе си.

Грейс усети как ѝ става по-леко.

— Защо ли? — продължи Лутър. — Защото проклетата сирена е умопомрачена. Тя се е разгневела на Грейс днес. Кой може да бъде сигурен, че тя няма да я премахне? Не, не казвам, че ще тръгне да търси Грейс, но не възнамерявам да рискувам. Грейс ще остане с мен, докато ти не откриеш певицата и не я премахнеш.

Доброто настроение на Грейс се изпари. Лутър щеше да я вземе със себе си само защото се тревожеше за безопасността ѝ. Е, нямаше да е толкова взискателна. Съгласна бе на всичко, само да остане още време с него.

— Обади ми се веднага щом научиш нещо — каза Лутър. Той затвори и погледна Грейс.

— Знам, че трябва да поспиш — каза той. — Но ще трябва да издържиш будна още известно време. Искам да те изведа от острова по най-бързия начин.

— Добре, отивам да си събирам багажа — Тя се надигна с мъка от канапето. — Малко кафе ще ми е от полза.

— Ще поръчам на румсървиса да донесат кафе в чаши за еднократна употреба. Ще го изпиеш, докато пътуваме към летището.

— Добре.

— И докато си пиеш кафето, ще ми разкажеш какво се е случило преди година — добави той с глас, който беше привидно спокоен.

Тя застина на вратата на спалнята.

— Моля?

— Цяла година си била в състояние на висока чувствителност при докосване. Обзалагам се, че инцидентът, който е предизвикал това състояние, е бил по-драматичен от случилото се днес. Ти си мислеше, че ще ти трябват седмици, за да се възстановиш от днешното преживяване. Предполагам, че каквото и да се е случило миналата година, е било доста по-лошо от това, което е станало днес.

Тя въздъхна.

— Държиш се като ченге.

— Да, понякога го правя. Виж, нямам нищо против, че излъга Фалън. Но аз трябва да зная истината. Животът ти може да е в опасност. Ще трябва да ми се довериш.

24.

Когато се качиха в колата и потеглиха към летището, Грейс се беше съвзела от първоначалната травма и се беше примирила, че трябва да му разкаже всичко. Беше прекалено уморена, за да се съпротивлява. Не, реши тя, истината беше, че не искаше повече да лъже Лутър. Не беше сигурна какво става помежду им. Страхуваше се да използва думата „любов“. Беше прекалено рано, а тя имаше твърде малко опит с това чувство, за да го разпознае веднага. Но каквато и да бе причината, тя отчаяно искаше да му се довери.

Тя свали капака на чашата си.

— Мислиш ли, че господин Джоунс се досеща, че не съм му казала истината за това, което направих с аурата си днес?

— Кой знае? — Лутър следеше пътя. — Той умее да навързва привидно несвързани факти, така че приеми, че знае повече, отколкото показва.

— Защо не каза нищо?

— Сигурно защото това го устройва. Фалън не е човек, когото биха нарекли приказлив.

Тя се отпусна на седалката си.

— По дяволите!

— Въпросът е защо ти не му каза какво можеш да правиш с таланта си? В края на краищата нали искаш да бъдеш истински агент на „Джоунс и Джоунс“? Защо не опита да го впечатлиш?

Тя се загледа мрачно към полетата със захарна тръстика край пътя.

— Стар навик ми е да пазя тайните си. Знаеш как е. И ти не разказваш на всеки какво можеш да правиш.

— Какво се е случило преди година? Явно е било нещо много драматично. Нападнаха ли те?

— Той опита да ме убие с енергиен лъч — прошепна тя.

Лицето на Лутър се напрегна.

— Човекът, който те е нападнал, също е бил с паранормални способности?

— Да. Аз му отвърнах с моите. Когато усети, че не може да ме убие с психичната енергия, побесня и опита да ме удуши. Аз бях задействала максимално сетивата си, за да се защитя. Нещо се случи, когато той ме докосна. Сякаш енергията, която беше насочил към мен, отскочи обратно към него. В следващия момент мъжът беше мъртъв.

Лутър замълча. Тя знаеше какъв ще бъде следващият му въпрос.

— Използвал е някакво психично въздействие, нали?

— Да. Можеше да я фокусира. Беше невероятно болезнено. Усецах, че ме убива.

— Фалън ми беше разказвал, че един от хората му е попаднал на агент от „Нощните сенки“, който е можел да изпрати човек в безсъзнание с мощен заряд от енергия. Случило се е преди известно време в Стоун Кениън, Аризона. Това умение е било в резултат на лекарството. Агентът на „Нощните сенки“ си е инжектирал от формулата.

— Мъжът, който се опита да ме убие, също вземаше от него — каза тя и довърши останалата част от историята си. — Предупреди ме, че то му дава сили да убива, без да оставя следи.

Лутър подсвирна тихо.

— Дяволите да го вземат! Ти си убила Мартин Крокър, нали?

— Да.

— Нека отгатна. Ти не си била библиотекарка в компанията.

— Бях негова икономка.

— Шегуваш се.

— Това беше официалната ми длъжност — потвърди тя. — Знаеш, че никой не обръща внимание на помощния персонал. След това вестниците дори не споменаха факта, че аз съм загинала при същия инцидент. Сякаш никога не бях съществувала. Не че аз имах нещо против.

— Спомням си, че пишеше, че спасителните екипи открили лодката на Крокър да се носи в открито море. Как успя да се измъкнеш?

Тя потрепери при спомена за ужаса и решителността ѝ да оцелее, която беше ръководила действията ѝ в онази нощ.

— Спасителите не знаеха това, което само двамата знаехме — че Мартин държи надуваема лодка на острова за спешни случаи. Изчаках да се стъмни. После натоварих тялото му в моторната лодка и я отдалечих от острова. След това се качих на надуваемата лодка и се придвижих с нея.

Лутър не каза нищо, само протегна ръката си и стисна здраво нейната за няколко секунди, за да ѝ покаже, че разбира и ужаса, който бе преживяла, и волята ѝ да оцелее.

Докосването му я окуражи.

— Гумената лодка нямаше надписи. Нищо не я свързваше с Мартин или с мен. Изоставих я край брега. На следващия ден взех самолет до Маями, като използвах фалшиви документи за самоличност.

— Вече си имала такива?

— В едно кюфарче с най-необходимите ми вещи. От седмици го носех навсякъде със себе си. — Тя говореше сподавено. — Познавах Мартин по-добре, отколкото себе си. Не бях сигурна само кога, а не дали ще ми потрѣбват нови документи и един чифт дрехи.

— Не си била просто икономка на Крокър, нали? Какво всъщност работеше за него?

— Бях му личен асистент. Изготвях профили на всички хора, с които сключваше сделки, на любовниците му, на тези, с които контактуваше.

— Била си идеалният бодигард.

— Посочвах му силните и слабите страни на опонентите му. Казвах му на кого може да се довери и го предупреждавах, когато някой се опитваше да заговорничи срещу него.

— Колко дълго бяхте един екип?

— Дванайсет години.

— Бяхте ли любовници? — попита Лутър небрежно.

— Не. Никой от нас не изпитваше привличане към другия по този начин. Аз не бях негов тип. Накрая той ми каза, че винаги е намирал таланта ми за малко застрашителен. Аз знаех от самото начало, че Мартин не е способен на нищо дори смътно напомнящо на истинска любов. Ние бяхме партньори. Аз му вярвах, защото знаех, че той се нуждае от мен и че е наясно с това.

— Какво се случи?

— Всичко се промени, след като започна да взема лекарството.

— Защо се опита да те убие?

— Реши, че вече не съм му нужна. Аз знаех всичките му тайни. Той ми обясни, че това ме превръща в сериозно неудобство. — Тя поклати глава, все още изумена от предателството на Крокър. — Той наистина беше повярвал на всички лъжи, които „Нощните сенки“ му бяха разказали, включително и на мита, че лекарството ще удължи неимоверно живота му.

— Защо измисли историята, че си била библиотекарка в компанията му, когато се прикриваше? Защо не сътвори някаква различна самоличност, която изобщо не е свързана с „Крокър Уърлд“?

— Повярвах на старата теория, че най-добрите лъжи са тези, в които има известна истина. Освен това знаех всичко за „Крокър Уърлд“, включително и как да проникна в досиетата на персонала и да фалшифицирам някое, което да издържи на внимателна проверка. Получи се. Издържах на проверките на „Джоунс и Джоунс“.

Лутър се усмихна леко.

— Ако Фалън някога научи това, ще получи нервен пристъп.

Тя се обърна към него.

— Ще му кажеш ли?

— Не.

— Надявах се на това. Благодаря ти. — Тя отпи от кафето си.

— Какво се случи в онзи ден, когато Мартин Крокър и икономката му изчезнаха? — попита Лутър.

Тя му разказа всичко. Когато завърши историята си, Лутър стоеше безмълвен.

— Вярваш ли ми? — попита тя, когато вече не издържаше на напрежението.

— Да.

Тя надзърна за момент към аурата му и видя, че той ѝ казва истината.

— Още един въпрос — каза той. — Ако си се тревожила, че някой ден ще се разбере, че си убила Мартин Крокър, защо кандидатства за работа в Обществото? Трябва да си била сигурна, че ще бъдеш заобиколена от хора, надарени с най-различни психични таланти, и тайната ти ще е изложена на риск всеки ден.

— Не бях сигурна дали хората, с които се беше забъркал Мартин, нямаше да заподозрат, че има нещо съмнително в смъртта му, и да тръгнат да ме издирват. От това, което научих от Мартин, знаех, че организацията, която вие наричате „Нощните сенки“, се състои от ренегати, но с парапсихични таланти. Предположих, че те няма да искат да си имат работа с „Аркейн“.

— Значи си решила да се скриеш в сърцето на Обществото — леко се усмихна Лутър. — Това ми харесва. Смел ход.

— Имаше още една причина да кандидатствам в Бюрото по генеалогия — добави тихо тя. — Винаги съм чувала, че когато имаш големи неприятности, търсиш спасение в семейството си.

— И?

— Обществото е най-близкото нещо до семейство, с което разполагам.

25.

Това беше непоносимо.

Сирената крачеше гневна напред-назад из апартамента. Желанието на Кралицата на нощта да отмъсти на Сарастро беше нищо, една малка прищявка, в сравнение с нейната жажда да отмъсти на кучката, която бе успяла да устои на песента ѝ. Това същество трябваше да умре, както всички преди нея. Защо не беше умряла?

Заради времето, реши тя. Просто нямаше достатъчно време, за да довърши започнатото. Още една минута и песента щеше да я убие. Ако само проклетият асансьор не беше пристигнал точно в този момент...

Тя стисна ръцете си в юмруци. Още не можеше да повярва, че нещата се объркаха така. Глупавата камериерка беше под неин контрол. Великолепните могъщи звуци на арията „Аз съм жената на Мао Дзедун“ от операта на Джон Адамс „Никсън в Китай“ имаха съвършено въздействие и поведоха натрапницата към смъртта. Гласът ѝ беше безупречен. Беше вложила в него енергията, за да го превърне в смъртоносно оръжие. Камериерката не можеше да му устои. Никой не трябваше да му устои.

Паниката я прониза за момент. Гласът ѝ беше съвършен. Ужасният инцидент в „Ла Скала“ преди две години беше просто случайност. Всъщност беше изпитание, през което всеки оперен певец преминаваше. Но ако наистина бяха доловили липсата на сила в онова „фа“?

Нямаше как да забрави, че нещата не се бяха развили добре през следващия сезон. Последва онази ужасна нощ в Сиатъл, когато се бе наложило да маркира някои от високите тонове в своята Лучия. Критикът от „Сиатъл Таймс“ го беше доловил. Но точно тогава тя се беше простудила. И какво? Всяка певица има от време на време спадове.

Едно прочуто сопрано не бе се събуждало сутрин с откритието, че гласът му е изчезнал. Отново я побиха тръпки.

Лекарите я бяха уверили, че няма никакъв проблем с гласните й струни, но те не знаеха за парапсихичните й способности, нито колко са преплетени с певческия й глас. Ами ако проблемът беше в сетивата й? Ами ако се сбъднеше най-ужасният й кошмар? Ами ако изгубеше таланта си на сирена?

Невъзможно. Тя беше само на трийсет и пет. Беше в разцвета на силите си. Но не можеше да отрече, че кариерата й е сериозно застрашена. Виновен беше бившият й агент, разбира се. Заради онзи идиот беше загубила сериозни ангажименти. Той бе повярвал на слуховете за нея. Тя нямаше избор, трябваше да го уволни с предназначено само за него представление. Най-високият тон, който би могъл да чуе, беше удивителното „сол“ от *Popoli di Tessaglia* на Моцарт. Надяваше се да оцени брилянтните й преходи.

Не, проблемът не беше у нея, освен лошия късмет и некачествения импресарио. Всичко това щеше да се промени, след като изпееше Кралицата на нощта на премиерата на „Вълшебната флейта“ в Акейша Бей. Вярно че това не беше „Метрополитън опера“, но „Гътри Хол“ беше прелестно малко бижу, оперен театър съвсем близо до Лос Анджелис. Както беше изтъкнал скъпият Нюлин, имаше голяма вероятност някои от ценените оперни критици да присъстват на откриването на операта в Акейша Бей. Там щяха да видят с очите си, че Сирената се е завърнала, по-великолепна от всякога.

Отново най-прочутите дизайнери щяха да се тълпят и да й предлагат своите дрехи и бижута. Тя щеше да раздава автографи също като едно време. Програмата й щеше да бъде ангажирана за три години напред с представления в най-реномираните опери в света...

Телефонът й иззвъня и прекъсна фантазиите за бляскавото й бъдеще. Тя погледна номера и се намръщи. Последният човек, с когото искаше да говори в момента, беше сестра й. Въздъхна и отговори на обаждането.

— Здравей, Дамарис.

— Какво става? От цяла вечност чакам да се обадиш. Всичко наред ли е?

— Успокой се, всичко е наред. Днес следобед, когато отидох в стаята на Юбанкс, имаше малко неудобство, но нищо...

— Какво се случи? — попита Дамарис паникьосана.

— Спокойно. Използвах онзи инструмент, който татко ми осигури, за да вляза в апартамента, както беше уговорката. Смятах да изчакам там Юбанкс и бодигарда му. Подготвих се за представлението си и репетирах, когато една от камериерките ме прекъсна. Нали знаеш колко мразя да ме прекъсват, когато пея.

— И какво направи? — извика Дамарис. — Моля те, не ми казвай, че си я убила.

— Ами, не. За нещастие това изпълнение също беше прекъснато от една невъзможна жена. Кажи на татко, че искам да я открие. Поне това ми дължи.

— Искаш ли той да намери камериерката?

— Не, противната кучка, която провали всичко. Тази, която устоя на гласа ми за известно време. Представяш ли си? Тя я спаси!

— Какво говориш? — извика Дамарис. — Видял те е още някой?

— Да. Бях принудена да напусна сцената, преди да се измъкна от ситуацията. Някакви хора слизаха от асансьора. Знаеш как действа талантът ми. Мога да се справя най-много с двама души при такова представление. С повече не мога.

— Обречени сме — прошепна Дамарис. — Всичко се е провалило.

— Това е абсурдно. Вземи се в ръце. Отложих частното си представление за Юбанкс за довечера. Сетих се за още по-подходящо място за моето изпълнение. По това време утре вече ще съм в самолета за Сан Франциско.

— Ами онази друга жена? — завайка се Дамарис. — Щом е успяла да устои, трябва да е с паранормални способности. Възможно ли е да е била от „Нощните сенки“?

— Откъде да знам? Татко е великият таен агент в семейството. Негова работа е да проверява такива неща.

— Има ли някаква вероятност тя да те разпознае?

— Само ако се интересува от опера, в което се съмнявам. Не изглеждаше да е разпознала гласа ми. Аз бях с костюм, както се уговорихме, така че тя не би могла да направи описание.

— Но ако тя е от „Нощните сенки“, ще предупреди Юбанкс.

— Юбанкс е още в хотела, ако това те кара да се чувстваш по-добре. Видях го, че отиде в SPA центъра преди малко.

— Значи не е била от „Нощните сенки“.

— Вероятно не.

— Коя може да е била?

— Нямам представа. Питай татко. А когато той разбере коя е, смятам да ѝ изнеса едно от моите частни представления. Няма да понеса някой да ме прекъсва по начина, по който го направи днес.

— Вивиан, говориш като маниачка на тази тема — каза Дамарис разтревожено. — Сигурна ли си, че жената устоя на твоето пеене?

— Само за известно време. Сигурна съм, че ако имах още минута или две, щях да я унищожа. Сега ще затварям. Имах доста напрегнат ден. Трябва да се подготвя за следващото си представление. Чао, Дамарис.

— Чакай...

— Кажете на татко да я намери.

Сирената затвори телефона и го захвърли настрана. Наистина, беше такава отговорност да си по-голямата сестра! Горката Дамарис, толкова лесно се разстройваше напоследък. Татко беше виновен за това, разбира се.

— Тя е била от „Джоунс и Джоунс“ — каза баща ѝ.

— Какво?

— Не се тревожи. Току-що открих информация за нея. Оказва се, че Фалън Джоунс е поставил Юбанкс под наблюдение. Но не защото мисли, че Юбанкс е от „Нощните сенки“.

— Сигурен ли си? — Дамарис подпря лакти на бюрото си и главата си с длан и продължи да притиска телефона към ухото си. Имаше мъчително главоболие. Редуващите се горещи и студени вълни ставаха все по-непоносими. Чудеше се дали не е алергична към лекарството. — Може би „Джоунс и Джоунс“ са се досетили...

— Не. — Баща ѝ звучеше убедително. — Повярвай ми, ако в агенцията подозираха нещо, Съветът щеше да бъде уведомен. „Нощните сенки“ са основният им приоритет напоследък. А това с Юбанкс е рутинна операция на „Джоунс и Джоунс“.

— Защо я наричаш рутинна?

— Юбанкс е регистриран член на Обществото, който е убил трима души — обясни търпеливо той. — Родителите на третата жертва са членове на Обществото. Те са се обърнали към „Джоунс и Джоунс“

да направят свое разследване. Това е единствената причина за интереса им към Юбанкс. Случват се такива неща.

— Все пак ситуацията се усложнява.

— Спокойно. Ще разбера дали „Джоунс и Джоунс“ са открили, че групата в Мауи принадлежи към „Нощните сенки“. Ако това стане, има процедури, създадени за справяне с подобни ситуации. Междувременно да се надяваме, че сестра ти ще си свърши работата.

— Вивиан иска да откриеш коя е била жената, която е спасила камериерката.

— Не се тревожи, точно това смятам да направя.

— А после какво?

— Ще се погрижа за проблема — успокои я баща ѝ.

26.

Юбанкс чу песен, когато излизаше от мъжката тоалетна. Тя се носеше някъде откъм пищните градини на хотела и се издигаше над дългата веранда. Тоновете ѝ бяха толкова чисти, високи и сладки, че в първия момент му се стори, че някой свири на флейта.

„Някоя оперна ария“, помисли си след това. Никога не беше харесвал операта, но пък и никога не беше чувал нещо толкова вълнуващо. Музиката пробуди сетивата му.

Звукът беше така съблазняващ, така омагьосващ, че той за момент забрави, че Клейтън го чака до входа на тоалетната. Със закъснение разбра, че не може да открие бодигарда си. Той беше проверил дали тоалетната е празна, преди Юбанкс да влезе в нея, и после, както бе стандартната процедура, беше застанал до вратата, за да не пуска никого вътре.

Клейтън не се виждаше никъде и това не беше нормално. В момента Юбанкс не можеше да откъсне вниманието си от музиката. Тя го зовеше, привлекателна и подканваща.

Забрави за Клейтън и отиде до парапета на верандата. Зеленината в градината бе толкова гъста, че приличаше на джунгла. Луната осветяваше дългите листа на папратите и високите палми. Тук-там се виждаха светлинките на ниските лампи, които очертаваха виещата се пътека до живописния параклис за сватби.

Песента го притегляше. Никога преди не беше изпитвал подобно нещо. Подобните на флейта звуци му действаха възбуждащо. Нямаше друг начин да опише този ефект. Унасяше се.

Пееше жена и той беше изпълнен с копнеж по нея. Тя беше там долу, в градината, и го викаше. Той нямаше избор, трябваше да откликне на нейния зов.

Преди миг бе изцяло съсредоточен върху плановете си да се издигне до най-високото ниво в организацията на „Нощните сенки“. Обмисляха дали да не го поканят за свободното кресло в борда на директорите. Никой не заслужаваше това място повече от него. Скоро

щеше да напусне редиците на ръководното ниво на организацията и да се озове на върха ѝ.

Знаеше, че шефовете му са изключително впечатлени от усъвършенстването на формулата, което бе постигнато в ръководената от него лаборатория. В началото на експеримента имаше неуспехи и провали, но „Нощните сенки“ не бяха консервативни и страхливи като Администрацията за контрол на храните и лекарствата. Единственото нещо, от което се интересуваха хората с ръководни функции на „Нощните сенки“, беше успехът. И той им го бе осигурил. Големия успех.

Информиран беше, че е в краткия списък от хора, които ще се издигнат до най-високото ниво на властта в организацията заради постижението на учените от неговата лаборатория, които работят върху малки, но значими изменения на формулата, така че да се съхранява и транспортира, без да е необходим хладилник. Нещо повече — тя можеше да се сложи в капсула и да се приеме през устата, вместо да се инжектира. Досега всички, които използваха генетично модифицираната формула, бяха принудени да я съхраняват в хладилник.

Нямаше съмнение, че е заслужил правото да стане член на борда на директорите. Благодарение на лекарството той развиваше силен талант на стратег. Не беше тайна, че повечето хора от висшите кръгове бяха точно стратегии. Способността да мислиш, планираш и маневрираш по-добре от останалите беше сериозен талант. Без него човек не можеше да стигне до висшите кръгове на управление.

Да, той беше предопределен да стане член на борда. Но първо трябваше да открие певицата. Тази вечер нищо друго нямаше значение. Той се послуша внимателно, опитвайки се да открие къде е тя. Реши, че е някъде в сърцето на тъмните градини.

Слезе по каменните стъпала. Пое по една тясна пътека, следвайки очарованието на музиката. Когато зави зад ъгъла, се спъна в нещо и едва не падна, но успя да запази равновесие. Погледна надолу и видя човешки крак, който стърчеше изпод гъстите папрати. Гледката за момент го извади от захласа, до който го бе довела музиката.

Шокиран, направи крачка назад. Но проумя, че в тъмния панталон и маратонката има нещо познато. Изплаши се.

— Клейтън?

Тялото не помръдна.

Той се наведе, за да се увери, че поваленият наистина е бодигардът му. В сумрака успя да различи лицето му. Очите му бяха затворени. Той не помръдваше, но дишаше. По лицето му имаше кръв, която в мрака изглеждаше почти черна.

Част от него слушаше музиката, но в същото време осъзна, че някой беше подмамил бодигарда в градината и го беше ударил с тежък тъп предмет. Не беше сложно да свариш неподготвен един ловец, дори и ловец с частично развит талант.

Бягай! Веднага се махай оттук!

Той скочи на крака, обърна се и бързо се огледа. В сенките не се виждаше нищо. Тръгна назад в посоката, от която беше дошъл.

Но музиката достигна до него още по-силна и завладяваща. Певицата беше някъде наблизко. Не можа да устои на желанието да я открие, въпреки че разумът му крещеше, че трябва да си върви от това място.

Против волята си той навлезе по-навътре в градината. Бавно, борейки се с гъстата зеленина, премина по тесния мост над мастиленото на цвят езерце. Нещо плъсна във водата. Виждаше се осветеният от луната силует на параклиса. Песента се носеше оттам.

Той се изкачи по стъпалата и мина през отворената врата. Отвътре беше тъмно, но луната грееше достатъчно силно през високите прозорци и той видя фигурата, застанала в дъното. Певицата беше облечена в бял халат от SPA центъра, а лицето ѝ оставаше скрито от сянката, която качулката хвърляше над главата ѝ. Приличаше на някакво неземно същество от друго измерение.

Очарован, той тръгна по пътеката. Не можеше да устои на въздействието на музиката. Певицата протегна ръце към него. Гласът ѝ се извиси още повече и се превърна в искрящ кристален фонтан от съвършени и някак ужасяващи тонове.

В този момент усети болката. Ту пронизваше сетивата му, ту ги вледеняваше. Разпространяваше се бързо. Внезапно появилото се главоболие беше непоносимо.

Най-после разбра, че певицата го погубва. Някой беше поръчал убийството му.

Не можеше това да се случва на него, не и на него! Той беше предопределен за власт и слава. Беше убил три жени, за да стигне

дотук.

Падна и потъна в мрака. Хрумна му една ужасяваща мисъл. Дали певицата, която го убиваше с музиката си, не беше духът на някоя от трите убити от него жени?

Кристалночистите тонове го последваха в небитието.

После вече нямаше нищо.

27.

Лутър отвори очи. Слънчевата светлина пробиваше през листата на палмите, а тялото на Грейс беше сгушено приятно до неговото, само дразнещото звънене разваляше идилията. Сутрините обикновено започваха със слънчева светлина и телефонен звън. Но усещането за Грейс до него беше нещо различно. Една нощ, прекарана с нея, и вече беше прирастен.

Неохотно се отдели от меката топлина на Грейс, седна на ръба на леглото и взе мобилния. Усети леко покачване на адреналина, като разпозна номера.

— Какво има, Фалън?

— Юбанкс е мъртъв. Тялото му е било намерено в сватбения параклис на хотела от помощния персонал преди няколко часа. Изглежда е умрял около полунощ. Според властите е получил сърдечен удар. Няма следи от насилие.

— Сирената го е убила.

— Явно. Сега трябва само да чакаме и да наблюдаваме. Нямам търпение да видя кой ще заеме мястото му. Когато открием, ще разберем кой е поръчал убийството му.

— Ами Сирената?

— Тя е изпълнила поръчката. Ако е истински професионалист, както предполагам, вече е изчезнала.

— Но ти я издирваш, нали?

— Разбира се. — Фалън замълча. — Е, Суитуотър я издирва, което е още по-добре.

— Това не е задължение на Суитуотър. Тя е с паранормални способности. Това означава, че е работа на „Джоунс и Джоунс“.

— Малоун, трябва да ти кажа, че в момента това не е на първо място в моите задачи. — Гласът на Фалън прозвуча неестествено. Той често се дразнеше и нервничеше, но се поддаваше на такива силни чувства. — Имам прекалено много работа. Докато тя продължава да убива хора от „Нощните сенки“, нямам нищо против.

— Тя опита да убие Грейс и един невинен свидетел.

— От начина, по който Грейс ми описа ситуацията, наистина мисля, че е било инцидент.

— Как може да наричаш опит за убийство инцидент?

— Добре де, не е точно инцидент — измърмори Фалън. — По-скоро е ситуация от рода „да попаднеш на грешното място в грешното време“. Опитвам се да ти кажа, че тя не е имала намерение да убива Грейс или камериерката. Те просто са я прекъснали.

— Значи сами са си виновни, че за малко не ги е убила?

— По дяволите, спри да тълкуваш погрешно думите ми! — гневно отвърна Фалън. — Грейс ми каза, че сирената е била с тежък грим и перука. Това означава, че не може да я опише или разпознае. Следователно няма причина да я търси. Разбра ли логиката ми?

— И двамата знаем, че Грейс може да я разпознае по аурата.

— Само ако двете отново се срещнат лице в лице — не отстъпи Фалън. — А каква е вероятността това да се случи?

— Откъде да знам, по дяволите.

— Виж, сирената няма как да научи името на Грейс, камо ли къде се намира. Повярвай ми, Грейс не е в опасност. Що се отнася до сирената, Суитуотър може да се справи по-добре с издирването ѝ от мен. Тя действа в неговия свят. Той има връзките, с които да я открие.

— А сирената в списъка със задачи на Суитуотър ли е?

— На първо място — каза Фалън кратко и решително. — Изглежда Хари е малко подразнен, че има в нейно лице конкуренция, за която не е подозирал.

— Ами ако Грейс е права, че певицата е маниакална личност? Ами ако тя си припомни, че трябва да унищожи Грейс заради случилото се в Мауи?

— Тогава ще имаме проблем — съгласи се Фалън с тона на човек, който е свикнал да успокоява дете, което не спира да задава въпроси. — Но, както казах, говорим за професионален убиец. Повярвай ми, тя отдавна е изчезнала.

Лутър затвори телефона и го подхвърли на масата. Извърна се и видя, че Грейс го наблюдава с проницателните си зелени очи.

— Сирената е убила Юбанкс — обясни ѝ той. — Фалън казва, че Суитуотър ще я открие.

— А дотогава?

Той постави ръката си на бедрото ѝ и се наслади на женствената му извивка под чаршафа.

— Дотогава ти оставаш на почивка на Хаваите.

28.

Главната готвачка носеше нож, който изглеждаше подходящ за рязане на други неща, а не на зеленчуци. Покритият с татуировки сервитьор имаше пистолет в кобура на крака си под панталона. Аурите и на двамата показваха над средните нива на психични способности и сигурни признаци на трайни увреждания, причинени от крайно насилие. Личеше им, че двамата приемат философски това, което са правили, и това, което знаеха, че са.

„Тъмната дъга“ явно обслужваше странна тълпа от хора с паранормална чувствителност, повечето от които изглеждаха дошли от някое много, много далечно място и изхвърлени от течението на брега на Хаваите. Повечето посетители на заведението имаха профили, типични за хора, чиито аури са били объркани или силно несиметрични. Мнозина вероятно дори и не подозираха за способностите си, камо ли че проблемите им произтичаха от тази страна на природата им.

Тогава защо се чувствам у дома тук? — чудеше се Грейс.

Тя седеше с Петра Гроувс в едно сепаре в дъното на помещението, точно до врата, която водеше към горещата, изпълнена с пара кухня. Беше късно следобед. Зад бара Уейн полираше чашите с такава прецизност, сякаш зареждаше пълнител с патрони и от това зависеше животът му.

Петра ѝ беше обяснила, че това е спокойствието между обяда и вечерята. В момента имаше само един клиент. Той беше паркирал отпред ръждясалата си количка от супермаркет, в която имаше спален чувал, осеян с петна, и множество празни кутийки и бутилки. Всъщност трудно можеше да се нарече клиент, помисли си Грейс, защото в „Дъгата“ му даваха да хапне, без да плаща.

— Това е Джеф — обясни Петра тихо. — Има травма на главата от третата война, в която е участвал.

— Виждам пораженията — кимна Грейс. — Той е ниска степен. Изглежда абсолютно параноичен.

— Да. Не вярва на администрацията, която се грижи за ветераните от войните. Сигурно причината е основателна. Съмнява се, че медиците знаят как да лекуват човек, който има паранормални способности. Когато изпадне в криза, се появява тук. Лутър се опитва малко да подреди обърканата му аура. В дните, когато е по-добре, като днес, се отбива и си поръчва риба и пържени картофи.

— Които му сервирате безплатно?

Петра сви рамене.

— Той винаги предлага да ни плати, но нямаме нужда от повече празни кутийки или шишета.

— След като видях обедната тълпа, имам чувството, че доста от редовните ви клиенти имат нужда от консултации с психиатрите на Обществото.

Петра изпъшка.

— Повечето от тях дори не знаят, че Обществото съществува. Нещо повече — ако разберат, че има такова нещо, сигурно ще побегнат като попарени в противоположната посока.

Грейс кимна с разбиране.

— Толкова е силна параноята им, че се страхуват от всеки, който би ги откарал в болница.

— Някои от тях имат сериозно основание за параноята си — каза Петра мрачно. — Много от редовните ни клиенти са се забърквали в неприятности, когато парапсихичната им природа е привличала вниманието на хората в бели престилки.

— Когато другите са ги мислил за обезумели?

Уейн спря с полирането на чашите. Погледът му беше студен като змията, която опасваше обръснатата му глава.

— Някои от тях са били подлагани на различни лабораторни експерименти.

Петра остави чашата си с кафе на масата.

— Тук, в „Тъмната дъга“, не сме лекари. Ние с Уейн дълго отлагаме момента да имаме деца, а после открихме, че вече не можем. След като се преместихме тук, постепенно започнахме да осиновяваме хора като Джеф, Рей и останалите. Първия път клиентите идват, за да хапнат или пийнат. После се връщат, защото се чувстват по-добре.

Грейс се усмихна.

— А те се чувстват по-добре, защото собствениците на заведението ги разбират и защото барманът притежава особеното умение да ги прави по-спокойни.

Петра рязко махна с ръка.

— За щастие, не получаваме много кутийки и шишета вместо пари. Повечето ни клиенти плащат в брой. Достатъчно ни е. Да поговорим за теб. Лутър каза, че трябва да внимаваме за жена, която може да убие човек, като му запее опера.

— Мисля, че да. Песните ѝ звучаха като арии.

— Аз предпочитам класически рок. Уейн е човекът, който си пада по операта.

На бара Уейн излъска следващата чаша.

— Харесва ми. Сякаш ме пренася на друго място и в друго време. Ходил съм няколко пъти на представления, но имам много дискове. Тази сирена добра ли е?

— Пеенето ѝ има драматично въздействие върху публиката — каза Грейс. — Но като оставим психичния ѝ талант, мисля, че е повече от добра. Фалън Джоунс смята, че тя е професионален наеман убиец, а не оперна певица, но аз не съм толкова сигурна. Може и да е обратното.

Уейн обмисли това, докато бършеше с кърпата следващата чаша.

— И в двата случая Лутър е прав. Ти не трябва да оставаш сама, докато „Джоунс и Джоунс“ не ѝ продупчат билета.

Грейс се опита да не се впечатлява от небрежния начин, по който той говореше за убийството на сирената. Тя се изкашля.

— „Джоунс и Джоунс“ в действителност вършат ли такива неща?

— Фалън Джоунс никога не би го признал — обясни Петра. — Но да, от време на време се случва.

Телефонът на стената иззвъня. Уейн не му обърна внимание. Петра се надигна и отиде да отговори.

— Да, Джули — каза тя. — Не се тревожи. Дано детето да се оправи по-бързо. Целуни мъничето от мен. Няма проблем.

Тя остави слушалката на мястото ѝ и въздъхна.

— Джули не може да дойде довечера. Сигурно и утре вечер. Синът ѝ е болен.

— Нямаме мияч и сервитьор — отбеляза Уейн. — И то точно през уикенда. Когато идват най-много хора.

Петра поклати глава.

— Това са обичайни проблеми с персонала, когато едно заведение има успех. По-рано изобщо не се тревожехме, че някой от хората ни ще отсъства от работа.

— По-рано? — попита Грейс.

— Преди Лутър да дойде да работи при нас — обясни Петра. — Кой да предположи, че успехът на заведението ще се окаже такава досада. Можем да се справим по някакъв начин без Джули, но няма как едновременно да готвя и да мия чиниите, когато всички маси са пълни.

— Аз мога да мия чиниите — предложи Грейс.

Уейн и Петра се спогледаха, сякаш тя беше започнала да говори на китайски.

— Изкарвала съм си прехраната с това — обясни тя. — А после станах икономка. Може да се каже, че съм направо професионалист.

29.

Лутър манипулира аурите, за да подкани последните няколко клиенти да си тръгнат малко след полунощ. Той влезе в кухнята и откри, че Грейс е до лактите в сапунена вода. Тя беше с огромна престилка, достигаща почти до земята. Косата ѝ беше прибрана в мрежичка. Лицето ѝ блестеше от пара и пот. Изглеждаше очарователно. Лутър имаше желание да я заведе в склада и да правят любов върху някой чувал с картофи.

— Затворихме — съобщи той. — Време е да ядем.

— Привършвам — каза тя. — Мия последния съд.

Петра свали пожълтялата готварска шапка от главата си, хвърли я настрани и избърса потта от челото си с опакото на ръката си.

— Тежка вечер — заяви тя. — Как се справихме?

— Уейн приключва касата — обясни Лутър. Той погледна Грейс. — Трябва да си изтощена.

— Добре съм. — Тя приключи с миенето на една голяма тенджерата и я вдигна с две ръце върху плота, където се отцеждаха измитите съдове. — Просто не съм във форма, нищо друго. Какво ядене?

— Всички сме гладни и обикновено сме напрегнати след натоварена вечер като тази — обясни той. — Затова отиваме в ресторанта на Мили Окада да хапнем супа.

— Добре звучи — каза Грейс. Тя изсуши ръцете си в една кърпа.

Лутър погледна Петра.

— Навън бяхме затънали в работа. Как се справихте двете тук?

— Изработихме си ритъм — отвърна доволно Петра. — Получи се. Грейс определено може да замества професионална миялна машина. Направо е фантастична.

— Всеки има някакъв талант — каза скромно Грейс.

Заклучиха заведението, прекосиха двора и изминаха известно разстояние до китайския ресторант. Без да го обсъждат с Лутър, Петра

и Уейн обградиха Грейс като защитна стена. Четиримата се движеха като едно цяло по оживената улица.

Ресторантът беше почти празен. Щеше да се напълни много бързо, когато останалите заведения затвореха и работещите в тях се отбиеха да хапнат преди лягане. Мили Окада се появи откъм кухнята. Тя се усмихна, когато видя Лутър.

— Върнал си се и вече не си депресиран — намекна тя. После се обърна към Грейс. — И тази млада дама, предполагам, е причината за настроението ти, нали?

Грейс се смути и Лутър побърза да я запознае с Мили.

— Мили, това е Грейс Ренкуист. Тя е моя гостенка и живее на континента.

— Добре дошла на островите, Грейс — каза Мили и я погледна внимателно.

— Благодаря — кимна Грейс учтиво.

— Тя има нужда от питие — каза Петра на Мили. — Поредният ми мияч напусна преди няколко дни и Грейс пое работата тази вечер.

— Значи си новият мияч? — засмя се Мили. — Не приличаш на такава.

— Имам богат опит — настоя Грейс.

— Виж ти, виж ти — каза Мили тихо. — Много интересно. — Преди някой да успее да отговори, тя ги настани на една маса. — Сядайте, сядайте. Сега ще ви донеса бира. — Тя погледна Грейс с почуда. — За теб вино?

— Да, благодаря — кимна Грейс.

Лутър я настани на един стол. После той, Уейн и Петра седнаха около масата.

— Има ли развитие относно издирването на сирената в генеалогичните файлове днес следобед? — попита Лутър.

— Открих някои неща, когато бе тихо след обяда — отвърна тя.

Петра се облегна назад и скръсти ръце.

— Защо мислите, че тази жена е регистрирана в Обществото?

— Тя има много силен и изключително рядък талант. Това означава, че има вероятност да произхожда от род на хора с паранормални способности. За таланти като нейния има силен генетичен компонент.

— С други думи — каза Лутър, — дори и да не е регистрирана, някой от предшествениците ѝ може да е бил член на Обществото?

Грейс одобрително кимна.

— Точно така. Ако успее да открие един от тях, може да се насоча от генеалогичната информация към други бази данни, поддържани от организации извън Обществото.

Петра се намръщи.

— Другите генеалогични бази данни няма да ти отговорят дали някой има силен парапсихичен талант, или не.

— Няма — съгласи се Грейс, — но могат да ми съдействат да идентифицирам потомците на сирената. А оттам мога да определя дали някой от тях има необикновен талант като нейния.

Уейн леко присви очи.

— Звучи невероятно.

— Така е. Но все е нещо, което мога да свърша, докато чакам обаждане от Фалън Джоунс.

Мили се появи с три бири и чаша бяло вино. След малко се върна с купи с димяща супа и им ги поднесе.

— Нещо друго? — попита Лутър, след като Мили се върна в кухнята.

— Не много — призна Грейс. — Няколко пъти се споменава за членове на Обществото, притежаващи хипнотичен глас. Но дори и днес критиците използват този термин безразборно, така че не съм сигурна дали наистина означава това. Открих записи в архивите, които споменават певци, чиято музика можела да доведе хората до транс, наподобяващ сън.

— Чувала съм, че това се случва често по време на оперни представления — обади се Петра. — Може би този талант не е толкова рядък.

Грейс се усмихна:

— Работата е там, че не открих да се споменава за певица, която буквално да убива с музиката си. Изпратих по имейла молба до Фалън Джоунс да ми позволи достъп до класифицираните раздели на генеалогичния архив.

Лутър отпи от бирата си.

— Има ли класифициран раздел?

— О, да — каза тя. — Много от досиетата, които се отнасят до опасни или странни таланти, са засекретени. Получавала съм достъп до тях веднъж, когато господин Джоунс идентифицираше един заподозрян. Сигурна съм, че ще ми осигури отново достъп, за да направя това проучване. — Тя усети аромата на супата. — Мирише много, много вкусно.

— Най-апетитната супа на острова — увери я Уейн.

Лутър я гледаше как добре се справя с клечиците за ядене. Нямаше нужда да надниква в аурата ѝ, за да разбере, че тя е изтощена.

— Имаш нужда от здрав сън — каза той.

Тя нямаше желание за спор.

Уейн погледна Лутър.

— Е, какъв е планът? Убиваме всеки, който се появи в ресторанта и пее, което не ни харесва?

— Така само може да се увеличат трупове — отбеляза Петра. — Наоколо има доста некадърни певци.

— Няма проблем. — Уейн хапваше от супата си.

Грейс остави пръчиците си много внимателно върху купата и погледна тримата леко озадачено.

— Много е мило, че правите това за мен — каза тя. — Не знам как да ви благодаря.

— Не правим нищо особено — увери я Петра. — Просто малко разнообразие.

— Приятно е от време на време — обади се Уейн. — Така животът е по-интересен. Няма нужда да ни благодарите. Ти си с Лутър.

Тя отправи бърз въпросителен поглед към него, после се обърна отново към Уейн.

— Това има ли значение?

— Разбира се — отвърна Петра. — Ти си част от семейството.

Грейс се облегна назад и се хвана за ръба на масата с недоумение.

— Но аз не съм от семейството ви.

— Ти си имаш твоё определение за семейство — обясни Уейн. — А ние си имаме наше. Щом кажем, че си от семейството, значи си.

Очите на Грейс се напълниха със сълзи.

— Аз не... Вие дори не ме познавате.

— Остави сантименталностите — прекъсна я Петра. — Разкажи ни още за сирените.

Грейс взе салфетката, попи очите си и няколко пъти се изкашля. Отпи от виното си, остави чашата и се овладя.

— Отделих известно време да проуча въпроса за сирените в митологията, за да си изградя някаква представа. Хрумна ми, че може някои от древните легенди да се основават на действителни факти.

— Хм. — Лутър остави супата си заинтригуван. — Мислиш, че може да има нещо вярно в онези древни истории за моряците, които са намирали смъртта си, подмамани към скалите от песните на сирените?

— Може би — каза Грейс. — Според митовете е имало хора, които са останали живи след подобни срещи. Според една история, когато Орфей чул музиката на сирените, извадил лирата си и надмогнал песните им, като създал мелодия, по-прекрасна от тяхната.

— С други думи, неутрализирай енергията на музиката им, като създал противодействаща — обобщи Лутър.

— Или просто заглушил песните им — предположи Грейс.

— Все едно е използвал един от онези генератори на бял шум, които заглушават колите нощем? — попита Уейн.

Петра се оживи.

— Можем да я заглушим с рока, който пускаме в „Тъмната дъга“.

— Не е зле — кимна Грейс. — Но не забравяйте, че тук проблемът не е само в музиката. Сирената умее да насити песента си с психична енергия. Не мисля, че музиката в бара ще изолира тези дължини на психичните вълни.

— Обаче всяка силна музика ще затрудни сирената в опитите ѝ да се концентрира — обади се Лутър. — А ако не успее да насочи енергията си, тя е безполезна.

— Така е — съгласи се Грейс. — И никоя певица не може да се задържи на недостъпен тон при реакция на публиката. Значи вероятно сирената се нуждае от подходяща обстановка за изпълненията си.

— Как да се справим с нея? — попита Уейн.

— Когато Одисей и хората му плавали покрай островите на сирените, той карал моряците да пълнят ушите си с восък, за да не чуват музиката.

— Просто, но ефективно — каза Уейн. — Обаче не ми допада идеята да стоя по двама и четири часа с тапи в ушите. Предпочитам

да мога да чувам.

Грейс обгърна чашата си.

— Има още нещо, което можем да приемем за достоверно. Според това, което открих при проучването си, могъщата сирена може да направи така, че цяла зала със зрители да изпадне в лек транс, но когато трябва да използва енергията си, за да убие някого, може да го направи само с един, максимум с двама души. Убедих се в това в хотела. Усетих, когато тя премести вниманието си от камериерката към мен. Но когато вратата на асансьора се отвори, тя се паникьоса и избяга. Знаеше, че не може да контролира повече хора.

— Нелепо е, че е опитала да убие камериерката — разсъждаваше Петра. — Какво е смятала да направи с тялото?

Грейс обмисли това няколко секунди.

— Ако бях на нейно място, щях да го скрия в количката и да го преместя някъде, където няма да го намерят.

Всички замълчаха. Уейн и Петра изглеждаха впечатлени.

Грейс се намръщи.

— Нещо нередно ли казах?

— Не — отвърна Лутър, преди двамата да я попитат откъде ѝ хрумна тази идея. — Ако продължим в тази насока, другият факт, който знаем за сирените, е, че те предпочитат операта, защото там ги има високите убийствени тонове.

— Добре, това е интересно — каза Петра. — Но каква е логиката?

— Първо — обясни Грейс, — че тя навярно има музикално образование. Не е много, но все е нещо. Между другото има едно нещо в наша полза.

Петра погледна с недоумение.

— Какво?

— Законите на парапсихиката. Психичната енергия не се предава механично. Сирената трябва да проектира таланта си лично. Не може да изпрати на жертвите си диск и да очаква те да умрат, докато го слушат.

Петра смигна на Лутър.

— Поздравления, намерил си си момиче, което е с оптимистичен поглед към живота.

Лутър се ухили на Грейс.

— Да, обърнах нова страница. Кой казва, че съм депресиран?

30.

Дамарис се събуди с познатото чувство на безпокойство. Нещо не беше наред. Но това не беше вярно. Всичко отново беше наред. Мисията в Мауи беше приключила успешно. Юбанкс беше мъртъв, а Сирената се беше върнала в Сан Франциско. Ускореният пулс и задъхването бяха заради лекарството. Ужасяваше се от момента за следващата инжекция. Беше я планирала за девет часа сутринта.

Телефонът иззвъня. Тя се претърколи и го грабна от нощното шкафче. Щом видя познатия номер, кръвта ѝ замръзна.

— Какво става? — попита веднага. — Какво не е наред?

— Всичко е наред — отвърна нетърпеливо Сирената. — Освен че бързам като луда да се приготвям за пътуването до Акейша Бей. Скъпият Нюлин ще изпрати частния си самолет за мен. — Гласът ѝ стана по-тих, явно в момента говореше на някой друг. — Не, не тези обувки, тъпачке, сините. Синьото е моят цвят. Ще ми трябва за партито след премиерата.

Като луда — Дамарис потрепери и се запита дали сестра ѝ имаше някаква представа колко точно беше това описание. Сигурно не. Лудите хора не се възприемаха като луди.

— Това е страхотно — каза тя, като въздъхна няколко пъти, за да успокои дишането си. — Ти ще ги възхитиш като Кралицата на нощта. С нетърпение очаквам представлението ти. Сигурна съм, че всички ценни критици ще бъдат там.

— Скъпият Нюлин ми обеща, че ще бъдат. Татко намери ли вече онази кучка?

Дамарис затвори очи.

— Вивиан, моля те, послушай ме. Камериерката не е важна.

— Казах ти, забрави за нея — сопна се Сирената. — Тя не ме интересува. Изобщо. Казах ти, че ми трябва другата жена, онази, която предпази камериерката и опита да устои на песента ми.

Дамарис се изправи, стиснала телефона с всичка сила.

— Другата жена не е от значение. Остави това, Вивиан. Съсредоточи се върху представлението в Акейша Бей. Отново ще жънеш успехи. Трябва да се съсредоточиш.

— Не изумрудите, тъпо същество, ще ми трябва комплектът от сапфири и диаманти, които скъпият Нюлин ми подари! Те си подхождат с обувките и роклята. — Гласът на Сирената стана по-силен, когато отново заговори. — Дамарис, това е най-малкото, което можеш да направиш за мен. Нека се изразя по друг начин. Това е най-малкото, което татко може да направи за мен. Дължи ми го.

— Важното е, че онази жена няма как да разбере коя си. Не може да те разпознае.

— Това няма нищо общо с това дали може да ме разпознае, или не. Тя устоя на песента ми. Сигурна съм, че е с парасихични способности. Не ми казвай, че татко не може да я намери.

— Все още я търси — излъга Дамарис. — Ще ти се обадя веднага щом я намери.

— Обещава ли?

Дамарис въздъхна.

— Обещавам.

Връзката прекъсна. Дамарис се втренчи в мобилния си телефон, чудейки се защо той вибрира. След няколко секунди разбра, че се тресе, защото ръката ѝ трепери.

Насили се да си поеме дълбоко въздух няколко пъти и отиде до прозореца. Дълго време стоя така, замислена и загледана в светлините на Лос Анджелис.

Две неща ѝ бяха съвсем ясни. Страховете ѝ, че използваша сестра ѝ за премахването на Юбанкс, се бяха оказали правдоподобни. Сега Сирената беше вманиачена, че трябва да открие тайнствената жена, на която бе попаднала в Мауи. Възприемаше я като съперница. Като познаваше Вивиан, манията ѝ нямаше да изчезне, докато не я погубеше.

Целият план можеше да се провали.

Върна се при нощното шкафче и отново взе телефона. Баща ѝ вдигна на първото позвъняване.

— Буден си — каза тя тихо.

— Напоследък не спя много. Какво има?

— Мисля, че ще имаме проблем. Вивиан се е вманиачила по жената с необикновения талант, която я е видяла в стаята на Юбанк в Мауи.

Последва кратко мълчание, после тих смях.

— Сестра ти може и да не е толкова обезумяла, колкото си мислиш.

— Защо?

— И аз доста мислих за тази жена.

— Не разбирам — прошепна Дамарис. — Защо?

— Защото беше голямо съвпадение човек с толкова силни паранормални способности, че да устои на песента на сестра ти, да се намира в този хотел, и то на същия етаж в този момент.

Дамарис потрепери, шокирана от новината.

— Да, разбира се. Трябваше да се досетя за това и сама.

— Да, трябваше да помислиш за вероятностите.

— Съжалявам. — Тя разтри потното си чело. — Заради лекарството е, татко. В последно време изобщо не мога да мисля пълноценно.

— Знам. Казах ти, първите няколко месеца са трудни. Отпусни се. Не се дразня от този малък пропуск. Ситуацията е под контрол.

— Намерил си жената?

— Казва се Грейс Ренкуист. Оказва се, че е библиотекарка в Бюрото по генеалогия. Има силен талант да разчита аури. Фалън Джоунс я е изпратил в Мауи заедно с един бодигард, за да може да разпознае Юбанк. Това означава, че тя умее да извлича информация от аурата.

— Какво знаят „Джоунс и Джоунс“?

— В момента — нищо. Както си мислех, Джоунс е наблюдавал Юбанк като част от рутинно разследване на смъртта на една от убитите от него жени, последната му жертва. Роднините на жената са наели агенцията да провери причината за смъртта ѝ. Фалън Джоунс е сметнал, че Юбанк е поредният член на Обществото, който започнал да извършва престъпления. Но сега Юбанк е мъртъв в резултат на сърдечен удар. Що се отнася до агенцията, случаят е приключен.

— Ами Грейс Ренкуист? Ти спомена, че има силен талант за разчитане на аури. Трябва да е видяла аурата на Вивиан. Хора с такъв

талант разпознават индивидуалните енергийни полета. Ако не друго, поне трябва да е усетила, че Вивиан е със силна парапсихична енергия. А „Джоунс и Джоунс“ няма да пренебрегнат тази информация.

— Сега вече мислиш като бъдещия директор на „Нощните сенки“. — Одобрението му се усещаше във всяка дума. — Права си. Госпожица Ренкуист наистина е проблем. Както се развиват нещата, тя е единственият човек, който може да идентифицира Сирената. А ако Сирената бъде разкрита и разпозната, нещата може да станат неудобни.

Дамарис потрепери изплашена. Трябваше да прави усилие, за да диша.

— Ако „Джоунс и Джоунс“ открият Вивиан... — Тя замълча, без да довърши изречението си.

— Да, точно така — потвърди той. — Разбира се, малко вероятно е да се случи, но ако „Джоунс и Джоунс“ успеят да проследят Вивиан и ако Грейс Ренкуист я идентифицира като певицата от стаята на Юбанкс, е възможно да разберат за теб, а после за мен.

Устните ѝ пресъхна.

— Не смяташ да... да навредиш на Вивиан, нали?

— Разбира се, че не. Тя ми е дъщеря. Човекът, който трябва да изчезне, е Грейс Ренкуист. Ако това се случи, никой не би могъл да разпознае Сирената. Всички ние отново ще бъдем в безопасност.

Тя притисна мобилния до ухото си. Опитваше се да мисли като него, като бъдещия директор на „Нощните сенки“.

— Ще трябва да изглежда като инцидент или в краен случай — като дело на „Нощните сенки“.

— Много добре. Но не се тревожи. Изкарвал съм си хляба с това още преди ти да се родиш. Аз ще се погрижа за всичко.

Телефонът замлъкна.

Тя стана и отново отиде до прозореца. Аз ще се погрижа за всичко. Така правеха бащите. Тогава защо се чувстваше така ужасена? Сигурно заради проклетото лекарство.

Тя погледна часовника. Още два часа до следващата доза.

Уилям Крейгмор затвори телефона, остави книгата си и се надигна от креслото. Усмихна се, когато осъзна, че очаква с нетърпение предстоящата задача. Много време беше минало, откакто

бе изпитвал прилива на адреналин с участието си в някоя операция. Ръководенето на „Нощните сенки“ беше фантастично предизвикателство, но понякога му липсваха отминалите дни, когато бяха само той и партньорът му, напълно сериозни и отдадени на работата си.

Погледна отражението си в огледалото, докато вървеше по коридора. Беше на седемдесет и все още се радваше на добро здраве и отлично телосложение. Беше прекалено рано да се каже дали лекарството ще му осигури няколко десетилетия живот, но според Силвестър Джоунс, алхимика, който пръв беше открил формулата през седемнайсети век, дълголетие то беше един от страничните ефекти от веществото. Надяваше се да е така, особено сега, след като беше открил дъщерите си. Той имаше генетичен залог за бъдещето. Искаше да доживее да види внуците си пораснали. С допълнителните способности, получени благодарение на лекарството, неговите потомци щяха да бъдат най-могъщите хора на планетата.

Той набра кода, с който се отваряше вратата към подземие то, и влезе в галерията. Лампите светнаха автоматично и откриха експонатите в стъклените кутии. Всеки беше спомен от успешно изпълнена мисия. Бюрократите от правителствената агенция, за която работеше някога, бяха умрели от ужас, ако знаеха, че той има сувенири от всяка операция. Със сигурност мислеха, че са заличили следите от съществуването си, бяха убедени, че всички агенти са мъртви. Глупаци! Един от агентите беше достатъчно умен, за да разбере каква съдба са му отредили.

Това, което му трябваше в момента, не беше на показ в никоя от кутиите. Отиде в дъното на стаята и въведе кода за сейфа на стената. Вратата се отвори. Пъхна ръката си и извади нещо.

Само като го държеше, усети тръпката и вълнението от това, което му предстоеше да направи.

Като едно време.

31.

Грейс пъхна няколко кичура влажна от пот коса под мрежичката си и хвана тежката тенджера с две ръце.

— Кога за последно сте чистили фритюрника и сте сменяли олиото му? — попита тя.

— Не помня. — Петра се появи от хладилния склад с пакет замразени филенца от риба. — Колкото повече неща се пържат в него, толкова по-ароматна става мазнината. Освен това всеки път кипи и убива всички бактерии.

— Това е интересна теория. — Тя пъхна голямата тенджера в сапунената вода и се пресегна да вземе телената четка. — Бих се изненадала, ако от здравната служба не са на друго мнение по въпроса.

— Нямаме проблеми със здравните инспектори в „Гъмната дъга“. — Петра отвори пакета и изсипа филетата на плота. — Не се появяват често, а когато все пак дойдат, не се задържат дълго. Накратко казано, поглеждат и си тръгват.

— Моля те, не ми казвай, че Лутър използва таланта си, за да ги отпраща.

— Добре, няма. — Петра изсипа замразени картофи в кошничката на фритюрника. — Но все пак дарбата му има практични приложения.

Тя я пусна в горещото олио и отскочи назад с тренирано движение, за да избегне пръските от мазнина.

Вратата на кухнята се отвори. Вълна от рок музика нахлу откъм ресторанта. Появи се Уейн, пъхнал празна табла под мишницата си.

— Нова поръчка — съобщи той. — Три порции риба с картофи. — Той откъсна три листчета и ги добави към поръчките, които вече висяха над плота. — Има доста клиенти. Пълно е. Появиха се и някакви туристи, случайно попаднали в „Дъгата“.

Той се обърна и излезе през летящата врата, като пусна още една вълна хард рок да нахлуе в кухнята.

— Ужас — измърмори Петра. — Какво си мислят, че съм? Автомат? Не мога да бълвам готови порции като конвейер.

— Изглежда се нуждаем точно от нещо такова — каза Грейс. Тя изсуши ръцете си в престилката. — Аз съм заета с чиниите. Но мога да поема всички поръчки за пържена риба и картофи, докато ти се занимаваш с хамбургерите.

— Планирала си го — съгласи се Петра. — Внимавай да не се изгориш с проклетия фритюрник.

Грейс погледна кипящото олио с тревога.

— Ще внимавам.

Петра огледа останалите поръчки и се намръщи.

— Три порции риба и картофи и още пет хамбургера.

— Ясно. — Грейс избра няколко парчета размразено филе и ги потопи в панировката.

— Гледай порциите да не са над сто грама — каза Петра. — Тя метна пет кюфтета за хамбургер върху скарата. — Най-добре да са към деветдесет. Не сме благотворителна кухня.

— Деветдесет грама риба не е ли твърде малка порция?

— Не и когато храниш туристи. Те не забелязват разликата. Освен това панировката се издува, като я пържиш. Така порциите изглеждат по-големи. После допълваш чинията с пържени картофи. Зеленчуците са по-евтини от рибата. А тъй като и едното, и другото е пържено, са с еднакъв цвят. Никой не забелязва къде свършва рибата и къде започват картофите.

— Виждам, че си превърнала това в цяло изкуство.

— И още как.

Летящата врата отново се отвори. Рок музиката нахлу точно когато Грейс пускаше кошничката с потопените в панировка рибни филета във фритюрника. Лутър влезе и изглеждаше сърдит.

— Внимавай с фритюрника. Опасен е.

— Повярвай ми, наистина внимавам.

— Мислех, че ти миеш чиниите.

Петра вдигна глава от бургерите.

— Получи повишение благодарение на това, че днес сме затрупани с поръчки. При вас как върви?

— Тежка вечер. Сигурно натоварването ще бъде след около час. Някакви туристи са ни открили. Двете добре ли сте?

— Как ти се струва? — сопна му се Петра. — Тук е горещо като в ада и сме претрупани с поръчки до шия.

— Не си много приветлива. Така ли говорят по кулинарния канал?

— Откъде да знам — срязва го Петра. — Не съм ползвала услугите му.

— Е, аз съм просто барман. Не искам да забавям процеса тук. Ще ви оставя да творите своето кулинарно изкуство.

Той намигна на Грейс и изчезна през летящата врата. Петра го изпрати със сърдит поглед.

— Какво представлява кулинарното изкуство?

— Готвенето — обясни Грейс.

— А, да. Това го знаех.

— Къде си се учила да готвиш? — попита тя с любопитство.

— Двамата с Уейн наехме професионален готвач, когато купихме „Дъгата“. Наблюдавах го известно време. Когато той напусна — рано или късно всички напускат — прецених, че мога и аз да се справя с кухнята. Не е голяма философия. Пускаш храната във фритюрника, печеш кюфтета на скарата и готово — хората ядат. Съвсем просто е.

— Виждам, че в „Тъмната дъга“ има сериозен интерес към здравословното хранене с екологично чисти продукти. А Лутър как се появи тук?

— След преместването му в Уайкики той посети „Дъгата“ като всички останали клиенти. Започна да идва от време на време да пийне бира, а понякога и да хапне. В по-спокойните вечери си говорехме. Нали знаеш как става. Хората като нас се разпознават един друг.

— Да — кимна Грейс и си спомни как бе разпознала Лутър на летището. — Знам.

— Имаше общи неща помежду ни. Той беше работил в полицията и от време на време изпълняваше задачи на „Джоунс и Джоунс“. Ние с Уейн сме работили в същата сфера. Нито той, нито ние имахме някакви близки. Сигурно може да се каже, че тримата много добре се разбирахме.

— И сте станали нещо като семейство.

— Да, така стана.

— Но Лутър как започна работа при вас?

— След известно време, имахме проблеми с ресторанта. В алеята отзад се продаваха наркотици, в бара взеха да се навъртат проститутки. Често ставаха сбивания. Полицията започна да ни навестява доста често. Това смущаваше редовните клиенти. Те спряха да идват. С две думи, започнахме да затъваме. Лутър оправи нещата.

— Как?

— Да кажем, че ни отърва от някои проблеми. Редовните клиенти се завърнаха и оттогава всичко е наред.

Грейс се усмихна.

— Още едно практическо приложение на таланта на Лутър.

— Казах ти, от време на време е доста полезен.

32.

Лудият Рей изглеждаше по-тревожен от обичайното. Лутър изпрати една успокоителна вълна към него, преди да го насочи към вратата заедно с малцината останали клиенти.

Рей излезе навън последен, но спря точно до входа и погледна Лутър.

— Тази вечер се пази — каза той.

Рей рядко излизаше от параноичния си свят за достатъчно дълго време, че да изрече свързано изречение. Лутър кимна, за да му покаже, че е разбрал предупреждението.

— Добре — каза той. — Ще внимавам.

Рей изчезна в мрака.

Уейн се появи до Лутър.

— Какво беше това?

— Просто Рей си е Рей. Предупреди ме да внимавам.

— Сигурно е доловил вибрациите, които ние излъчваме. Тази вечер всички сме малко напрегнати, защото се тревожим за Грейс.

Лутър се замисли за ледените иглички, които усещаше на тила си през цялата вечер.

— Да. Хайде да хапнем от супата на Мили. Тежка вечер беше.

— Проклети туристи.

— Тук е Уайкики, Уейн. Не може от време на време да не ни посещават туристи.

— Може би трябва да сложим табела.

— „Не пускаме туристи“? Не съм сигурен, че от Туристическия информационен център ще са доволни.

Докато дояждаха супите си, Грейс вече се прозяваше.

— Щом приключа с тази работа, ще напиша книга „Как да станем по-издръжливи и да отслабнем, като мием чинии и пържим картофи по осем часа на ден“ — заяви тя.

— Ти си се отпуснала в Бюрото по генеалогия — каза Петра. — Разглезила си се.

— Знам. — Грейс се протегна. — Но това е като да караш велосипед. Припомням си. — Тя подуши ръкава на ризата си и се намръщи. — Мирисът на пържена риба винаги прониква в дрехите.

— Свиква се — обади се Уейн.

— Време е да си тръгваме — каза Лутър. — Ще докарам джипа и ще те чакам отпред.

Бяха измислили този план, след като обсъдиха въпроса с Уейн и Петра. Всички бяха единодушни, че при създалите се обстоятелства не беше добра идея Грейс да върви пеша до апартамента на Лутър посред нощ, дори да я пази бодигард. Планът беше съвсем прост. Лутър паркираше джипа в един гараж наблизо. След като затвореха „Дъгата“, Уейн и Петра изчакваха с Грейс в ресторанта на Мили, докато Лутър отиваше за колата.

Той тръгна към гаража, като потропваше с бастуна си по тротоара и мислеше за останалата част от повтарящата се нощна програма. След двацет минути двамата щяха да се приберат в апартамента и да се метнат в леглото. Ако тя не беше прекалено изтощена, сигурно щяха да правят любов. След това тя щеше да се притисне към него и да заспи в прегръдката му. Сутринта щяха да спят до късно. Когато се събудеха, щяха да пият заедно кафе и да хапнат прясна папая.

Със сигурност свикваше с тази програма. По дяволите, вече беше свикнал с нея толкова много, че изобщо не искаше да свършва.

Все още имаше доста хора по улиците. В края на пресечката Лутър напрегна сетивата си, зави зад ъгъла и се спусна по тясната улица към гаража на един стар хотел. Хотелът беше затворен преди две-три години. Прозорците бяха заковани с дъски и басейнът беше покрит. На първия етаж обаче наскоро бяха отворили нощен клуб. Тази вечер музиката кънтеше оглушително, смесена с виковете на посетителите, заредени с енергия от алкохола и преживяванията на плажа.

Благодарение на клуба гаражът беше препълнен. Лутър тръгна към вътрешния край, където беше паркирал джипа си, като машинално се оглеждаше, за да долови нечия аура в тъмнината между колите. Гръмливата музика се процеждаше през пукнатините на пода и се спускаше откъм стълбището.

Кракът го болеше тази вечер. Щеше да изпие няколко успокоителни, когато се прибереше в апартамента. При тази мисъл му се прииска да счупи бастуна на две и да го хвърли в най-близката кофа за боклук. Споменът за стрелеца, който се появи от спалнята и го изненада, премина в съзнанието му. Не мисли за това! Можеше да е и много по-зле.

Отправи се към джипа с ключовете в ръка, но все още нащрек за необичайни движения в тъмнината или нещо друго. Гаражът беше празен, без да се броят колите. Полицейската му интуиция не долови нищо нередно. Тогава откъде идваше това тревожно чувство? Много ти благодаря, че ме наплаши, Рей. След всичко, което съм направил за теб.

Като наближи джипа, отключи с дистанционното. Машинално огледа гаража за последен път. Стълбището, което водеше към клуба, беше вдясно и тънеше в мрак. Когато паркираше, лампите светеха.

Адреналинът му се покачваше. Първо се появи тънкия лъч на джобно фенерче, обходи площадката в основата на стълбището и бетонните стъпала.

Човекът, който носеше фенерчето, зави зад ъгъла и бързо тръгна надолу по стъпалата. В мрака се виждаше само висок издължен силует, но аурата му пулсираше в горещите цветове на насилието и злото.

Лутър се съсредоточи да види ясно аурата, за да е по-сигурен. Мъжът спря в основата на стълбището. Въпреки че аурата му беше огненочервена, той не направи движение, което да се прояви като заплашително. В свободната му ръка нямаше пистолет или нож. Той просто стоеше там, насочил лъча на фенера към гърдите на Лутър.

Ситуацията не изглеждаше странна, но полицейският инстинкт на Лутър надделя. Той изпрати една потискаща вълна от енергия срещу непознатия.

Не се получи.

В следващия момент Лутър усети, че парапсихичните му сетива бързо намаляват, сякаш угасваха. Изведнъж му стана трудно да види аурата на мъжа. Това не беше естествено. Би трябвало да я вижда добре.

— Опасявам се, че имате проблем, господин Малоун — каза мъжът. — Но аз съм свикнал да се оправям с хора като вас.

Думите звучаха, сякаш идваха от дъното на дълбока пропаст. И вещаеха смърт. Лутър едва ги чуваше. Гаражът се изпълваше с приливна вълна от сенки. Мракът поглъщаше и мижавата светлина от лампите на тавана. Сега пък зрението му го изоставяше. Усети как го завладява огромна слабост и преминава в костите му.

Със сигурност умираше. Щом лъчът на фенерчето попаднеше върху гърдите му, Лутър усещаше остра болка. Проумя, че тази светлина неутрализира аурата му. Когато енергийното ти поле изчезне, ти също си отиваш.

Опита да събере сили, за да се отмести, но мускулите му не се подчиняваха. Волята му за живот беше слабо и несигурно оръжие срещу вцепеняващата сила на фенерчето.

— Кой си ти? — попита с дрезгав глас.

— Уилям Крейгмор. Сигурно си чувал за мен.

— От Съвета. — Едва говореше. Фалън и Зак Джоунс бяха прави. Шпионин на най-високото ниво в Обществото. — Ти си от „Нощните сенки“.

— Много добре си осведомен — каза със задоволство Крейгмор. — Със сигурност съм от „Нощните сенки“ и от петнайсет години съм член на Управителния съвет. Жалко, че скоро ще престана да съществувам. Бих искал да остана още няколко години, но това е невъзможно, докато Зак Джоунс е начело. Той е прекалено добър, много по-добър от предшественика си. Какъв срам! За малко да успея да предотвратя да заеме поста на Магистъра, но нещата се провалиха.

Лутър мълчеше. Вече не можеше да говори. Започна да трепери и не успяваше да се контролира. Дишаше все по-трудно. Болката ставаше непоносима и пронизваше всичките му сетива.

— По-силен си, отколкото очаквах — каза Крейгмор. — Досега повечето хора да са изпаднали в безсъзнание. Фалън Джоунс добре се е справил, като е прикрил истинската степен на таланта ти в документите на Обществото. Но след всичките тези години в Съвета знам повечето тайни на Обществото, включително и как да се справям безпроблемно със системата за сигурност на „Джоунс и Джоунс“. Сигурен съм, че и госпожица Ренкуист е с по-висок талант, отколкото е в действителност. Когато приключи с теб, ще премахна и нея. Така няма да оставя свидетели.

Грейс! Трябваше да оцелее, за да я защити. Грейс! По някакъв начин дори само като изрече името ѝ, мислите му се проявиха за няколко секунди.

Хрумна му, че единствените неща, които го задържаха на крака, бяха волята и бастунът му. Стискаше дръжката му здраво, защото знаеше, че ако падне, няма да може да се изправи.

Ако падне...

Опита да пренебрегне лъча на фенерчето. С много усилие насочи енергията си към пръстите на ръката. Бастунът изтрака. Той също падна, бързо и тежко, върху бетонния под. Болката прониза ранения му крак, но за няколко секунди лъчът се отмести от гърдите му.

Сетивата му се задействаха със силата на гнева. В гаража стана светло. Оглушителната музиката отново звучеше. Малоун можеше да диша.

Претърколи се под джипа, инстинктивно търсейки тъмнината като някое същество, което се криеше от слънцето. Крейгмор размаха фенерчето напред-назад, като се опита да го достигне.

Лутър усети как тънкият лъч проряза като скалпел крака му, а после премина нагоре, към гърдите и гърба му, докато се провираше под джипа. Когато убийствената светлина порази долната половина на тялото му, тя не беше толкова ужасяваща, както когато се насочи към гърдите му. Болеше го ужасно, но все още се движеше.

Две секунди му трябваша, за да се пъкне. Само за миг сетивата му се пробуждаха и гаснеха като дефектен електрически кабел — замайваща, непоносима вихрушка от звуци и тишина, от зрение и слепота.

Щом се прикри, той продължи да се движи, провря се към далечния край и излезе оттам.

— Откажи се! — заповяда Крейгмор.

Сега гласът му прозвуча по нов начин. Може би гневно или с възмущение и учудване. Така ставаше с талантите, които виждат аури. Никой не им обръщаше внимание.

Крейгмор се приближи до джипа, но спря на няколко крачки, за да остане на безопасно разстояние. Хрумнало му беше, че бившият полицаи може да има пистолет.

„Де да носех“, помисли си Лутър.

— Наблюдавах те, като вървеше по улицата преди малко — каза Крейгмор. — И двамата знаем, че не можеш да тичаш. Не и с този крак. Дори и да беше в добра форма, пак нямаше да си достатъчно бърз, за да избегнеш фенерчето ми. Вече можеш да излезеш от прикритието си. Всичко ще свърши съвсем бързо, обещавам ти.

Адреналинът беше отлично болкоуспокояващо. Като пренебрегна болката в бедрото, Лутър отвори рязко предната дясна врата и се метна на седалката. Прехвърли се зад волана и натисна бутона за централно заключване на вратите. Сега беше като в капан в колата си.

Щеше да постави законите на парафизиката на жестоко изпитание. Ако се окажеше, че греши, след малко щеше да е мъртъв.

Разчиташе на това, че лъчът на фенера беше с паранормална природа. Нямаше друго обяснение за ефекта върху аурата му. Повечето твърди материали като стоманата или бетона ефективно спираха вълните на паранормалната енергия. Течностите, от друга страна, не можеха. Кристалите и някои отразяващи повърхности, макар и твърди, попадаха в трета категория. Те се използваха за фокусиране на енергията, ако човек знаеше как.

Стъклото пък беше в четвърта категория от гледна точка на парафизиката. То не беше нито кристално вещество, нито течност, но имаше свойства и на двете материи. Имаше изведено правило, че бариера, направена от стъкло, значително забавяше и изкривяваше вълните от енергия, които преминаваха през него.

За нещастие, имаше много изключения от правилата. Изследователите на Обществото „Аркейн“ все още знаеха твърде малко за него. Този материал беше непредсказуем.

Той запали двигателя. Крейгмор насочи лъча през прозореца към шофьорското място. Лутър трепереше. Лазерът беше ефективен дори и през стъклото и отчасти го парализираше. Лутър се наведе, за да го избегне, включи на задна скорост и натисна газта, без да се оглежда.

Джипът се стрелна назад със свистящи гуми. Задните стъкла се пръснаха. По дяволите! Негодникът носеше истински пистолет и куршумите се подчиняваха на законите на традиционната физика. Не се чу звук. Бе използвал заглушител.

Завъртя кормилото рязко наляво и се устреми напред, точно срещу Крейгмор.

Очевидно Крейгмор си бе направил извода, че с лъча вече няма да постигне нищо, и се прицелваше с пистолета си. Лутър се наведе точно когато стъклото се разби и парчетата осеяха предната седалка. Предпазният му щит беше изчезнал.

Но джипът още се движеше и Крейгмор се опитваше да отскочи встрани, за да не попадне под колелата му.

Лутър натисна спирачката и се съсредоточи върху аурата на Крейгмор. Той изпрати мощна вълна от енергия към него, когато Крейгмор се опитваше да стреля и държеше фенера насочен към Лутър.

Всички знаеха, че да се прицелиш в главата на човек е много трудно. И ставаше още по-трудно, когато изведнъж ти се приспи.

Крейгмор се отпусна, олюля се и се свлече на пода. Фенерчето изпадна от ръката му, търколи се по бетонния под и изгасна.

Лутър изключи от скорост, отвори вратата и слезе. Закуцука към Крейгмор, като се подпираше на съседната кола.

Крейгмор лежеше по корем на осеяната с петна от масло настилка, с лице, обърнато към Лутър. Удивителното беше, че той стискаше пистолета и се опитваше с две ръце да го насочи към него. Устните му бяха разтеглени в жестока усмивка. Стреля отново. Куршумът прелетя встрани от Лутър, но той се наведе инстинктивно. Заради внезапното движение кракът му отново поддаде.

Стовари се тежко на коляно и лакът. Концентрацията му отслабна за няколко секунди. Освободен, Крейгмор опита да стреля отново, но внезапното налягане върху аурата му го остави объркан.

Лутър напрегна аурата си максимално, опита да се изправи на крака и падна върху Крейгмор. Хвана едната му ръка, изви я силно и концентрира цялата си енергия върху яростно пулсиращото енергийно поле на злодея.

Получи се ослепителен взрив от енергия на паранормално ниво. Лутър усети, че сетивата за момент намаляха.

Видя устата на Крейгмор да се отваря, може би, за да извика. Но се чу само странен стон, какъвто можеш да доловиш на гробищата в полунощ. Очите му се отвориха широко от уплаха. Крейгмор се дръпна, извъртя се и после застина в неестествена поза. Аурата му изгасна точно като фенерчето преди няколко минути. Пистолетът падна върху бетонната настилка.

Мина сякаш цяла вечност.

Сетивата на Лутър се възвърнаха. Той усещаше, че още стиска ръката на мъртвеца. Пусна я и се претърколи настрани от безжизненото му тяло. За момент остана легнал на пода, за да успокои дишането си и да стабилизира сетивата си.

Чу шептящ звук по стъпалата и после видя блясъка на една аура. Остана неподвижен.

— Уейн, тук съм — извика настойчиво.

Уейн се появи от стълбището. Държеше пистолет. Беше неестествено съсредоточен. Готов да убива.

— Добре ли си? — попита той монотонно.

— Да. — Лутър се отпусна леко. — Той ме чакаше. В засада. Какво правиш тук? Чакай, не говори. Петра е имала предчувствие, нали?

Уейн запази самообладание. Сви рамене и пхна пистолета в кобура под панталона си.

— И двете имаха предчувствие.

— И двете?

— Грейс и Петра усетиха, че става нещо лошо. Грейс искаше да дойде с мен. Петра едва я възпря.

— Явно трябваше да се вслушам в предупреждението на Рей тази вечер.

— Защо? Рей е обезумял.

33.

— Трябва ли да говоря с нашия човек в полицията в Хонолулу?
— попита Фалън Джоунс.

— Не — отвърна Лутър. — Крейгмор стреляше със заглушител. Никой не разбра какво става. Петра и Уейн почистиха мястото.

Лутър и Грейс бяха в апартамента. Той говореше по телефона и крачеше непрекъснато, като се стараеше да пренебрегва последиците от тежкото изгаряне. Грейс се взираше в монитора, сякаш беше кристална топка. Изучаваше ценните си генеалогични архиви.

Налагаше се Лутър да направи усилие, за да се съсредоточи върху разговора с Фалън. Всъщност се нуждаеше от чаша уиски и спокоен сън.

— Какво направихте с тялото? — попита Фалън, лаконичен както винаги.

— На Хаваите сме. Тук е твърде топло. Увихме го в няколко метра найлоново фолио и го натикахме в хладилния склад на ресторанта.

За техен късмет Петра купуваше от най-дебелото фолио, и то в промишлени количества.

— Действате дискретно, нали? Крейгмор беше изтъкнат член на Съвета. Беше в него петнайсет години и се смяташе за един от най-влиятелните хора в Обществото. А сега се оказва, че е бил предател.

— Какъв талант имаше? — попита Лутър.

— Крейгмор можеше да генерира кристали — отвърна Фалън.

— Това пък какво означава?

— Много специфичен талант. Можеше да прокарва енергия през изключително редки скъпоценни камъни. Лазерното фенерче, което ми описа, е работело, като е смущавало и неутрализирило твоята аурата.

— Откъде, по дяволите, се е сдобил с него?

— Добър въпрос. Все още проверяваме това. Със сигурност не е излязло от нашите лаборатории. Най-вероятно е било създадено

специално за неговия талант в неизвестната правителствена агенция, за която е работил.

— Работил е в разузнавателна агенция?

— Отдавна. Има над двайсет агенции, занимаващи се с разузнаване и национална сигурност. Някои са информирани и твърдят, че броят им е около трийсет. Всички имат отдели, които са недостъпни и се използват за провеждане на тайни операции. Постоянно някой от тях експериментира с паранормални проучвания. Не биха го признали, разбира се. Те получават официално финансиране от Конгреса. Медиите направо ще обезумеят, ако научат, че федералните харчат парите на данъкоплатците за псевдонаука.

Лутър долавяше внезапния прилив на гняв в гласа на Фалън. Много членове на „Аркейн“ смятаха, че отношението на обществото към паранормалното е отчайващо безинтересно и дразнещо.

— И без това си имат достатъчно проблеми около споровете кое да финансират и кое не. Остава да разкрият, че харчат милиони за паранормални проучвания.

— Но как ще докажем, че хора като теб, мен, Грейс и всички останали в Обществото не са безумци или шарлатани, ако всички продължават официално да отричат съществуването на паранормалното? Получава се параграф двайсет и две. Или нещо като новите дрехи на царя. И това ако не е късогледство... Това е абсурдно.

— Фалън, може ли да се върнем на темата какво да правим с тялото на Крейгмор? Много съм добър в обработването на аури, но дори и аз си имам възможности. Ако някой инспектор, отговарящ за хигиената, се появи в ресторанта утре, може да не успее да му внуша да пренебрегне мъртвеца в хладилника.

— Извинявай. Обикновено не се разсейвам така.

— Знам.

Фактът, че Фалън си бе позволил да се отклони от темата, говореше прекалено красноречиво колко сериозна е ситуацията.

— Не искам да го признавам, но мисля, че това, което вие разкрихте, започва да ме тревожи — продължи Фалън мрачно. — Организацията на „Нощните сенки“ е много по-голяма и развита, отколкото си представяхме. А ние сме сами в тази битка.

Накратко казано, помисли си Лутър, „Нощните сенки“ представляваха реална опасност. Съветът бе ангажиран с тази заплаха,

но не беше лесно да се води битка, която да остане незабелязана за обикновените хора.

За повечето хора паранормалното беше равносилно на развлечение. То беше нещо, копирано от телевизията, книгите и филмите. Хората си имаха истински грижи в истинския свят — тероризма, глобалното затопляне. Никой нямаше да повярва сериозно на предупрежденията за неизвестна организация, когато са отправени от друго тайно общество, посветено на изучаването на паранормалното.

Имаше членове на „Аркейн“, които работеха на различни нива в правителствени агенции, полицейски управления и други организации, хора, които „Джоунс и Джоунс“ можеше да призове, но те можеха да осигурят ограничена помощ. Освен това каквото и да предлагаша, трябваше да става неофициално. Никой не желаше да рискува кариерата си, като оповести, че притежава парапсихични способности.

— Относно тялото — каза Лутър — има два варианта. Или Уейн и Петра да го изнесат с лодката си в морето и да го изхвърлят, или да уредиш транспортирането му до неговото семейство.

— Крейгмор няма семейство. Женил се е три пъти, но няма деца. Според слуховете причината била в него. Последната му жена е починала преди почти десет години. Но все пак трябва да върнем тялото. Той не може просто да изчезне. Ще се породят много въпроси. Трябва да помисля.

Лутър чу, че Фалън използва клавиатурата на компютъра си.

— Добре, изглежда е пристигнал с редовен полет — каза Фалън накрая. — Частният му самолет е в Лос Анджелис. Аз ще изпратя самолет с хладилно отделение, за да прибере тялото.

— Ще има ли аутопсия?

— Вероятно не — каза Фалън. — Ще изглежда, че е умрял от сърдечен удар и е бил открит след известно време. Той беше на седемдесет години. Никой няма да се усъмни какво е причинило смъртта му.

— Но ако има аутопсия?

— Естествена смърт — каза Фалън разсеяно. Вниманието му вече беше насочено към следващия ход в триизмерната игра на шах, която играеше.

— Защо си толкова сигурен в това, Фалън?

— Ти не си първият, унищожил аура.

— Така ли? — Лутър погледна Грейс. Беше загледана в монитора, но той бе сигурен, че тя слуша разговора. — Имало ли е други?

— Известен брой. Това е много рядка способност на таланта да вижда аури. Изискват се способности, надвишаващи скалата, какъвто е твоят случай — и двамата знаем това. Също така навсякъде е документирано, че е имало физически контакт с жертвата, за да може да се премахне напълно енергийното ѝ поле.

— Борехме се — обясни Лутър. Той погледна едната си ръка. — Аз бях застанал върху него.

Фалън бързо потракваше на компютъра си.

— Ще ти трябва известно време да се възстановиш от подобно изгаряне. Трябва да поспиш няколко часа.

— Не думай. — Жалко, че Фалън беше толкова далече, помисли си Лутър. В момента имаше желание да го удуши.

— Има няколко неща, които може би ще искаш да знаеш — продължи Фалън.

— Казвай, слушам те.

— Преди време попаднах на едно старо проучване на Обществото по въпроса. Очевидно да погубиш някого по начина, по който си го направил, се описва като директен контакт, все едно си го убил с голи ръце или с нож.

Лутър стисна бастуна си.

— Много ти благодаря.

— Това обяснява и срива, който следва.

— Какво следва?

— Посттравматичен стрес и така нататък. В проучването пишеше, че последствията са напълно непредсказуеми.

— Хрумвало ли ти е някога да ме предупредиш за всичко това?

— Не — призна Фалън.

— Защо не?

— Ами, първо, няма как да се знае предварително дали някой с твоя талант може да изгаси енергийното поле на друг човек. Това изключва всякакви експерименти, поне в рамките на Обществото. Освен това документите за малцината таланти, успели да генерират такава енергия, винаги са били най-строго засекретени. Обществото не

би искало подобна информация да достигне до интернет или таблоидите.

— Не мога да изразя благодарността си, че си опазил тази информация от мен, Фалън.

— Както ти казах, нямаше как да знаем дали го можеш, преди да си го направил. — Пак се чу потракване. — Ето нещо интересно...

— Не съм сигурен, че мога да понеса още интересни новини.

— Според експертите ти не си убил Крейгмор.

— Това звучи все по-налудничаво.

— Ето обяснението — продължи Фалън, без да се впечатлява от липсата на ентузиазъм у Лутър. — Очевидно това, което си направил с твоята аура, е било да отразиш убийствената енергия, която Крейгмор е произвеждал. На практика си направил нещо като огледало. Когато си се докоснал до него, той е получил силен удар от върналата се обратно към него енергия. Тя е създала дисонанс във вълните на полето му и аурата му се е пръснала. По същество Крейгмор е станал жертва на рикошет.

— Хм.

— Повярвай ми, няма следи в подобни ситуации. Ще изглежда сякаш сърцето на Крейгмор е спряло. Може да се случи, без значение какво го е убило.

— Крейгмор беше богат човек — каза Лутър. — Този, който наследи финансовата му империя, може да има въпроси относно смъртта му.

— Преди години Крейгмор е информирал предишния Магистър, че възнамерява да остави цялото си състояние на Обществото за финансиране на проучванията. При дадените обстоятелства се съмнявам Съветът да задава излишни въпроси.

— Двамата с Крейгмор не говорихме дълго в гаража — каза Лутър, — но като имам предвид признанието му, че е бил от „Нощните сенки“, може да е променил решението си за това кой ще наследи богатството му.

— Да, нямам търпение да видя кой ще е негов наследник — каза Фалън. — Изпратих хора в дома и офиса на Крейгмор, за да проучат нещо. Добрата новина е, че той не е открил, че сте разпознали останалите четирима от „Нощните сенки“ в Мауи. Било му е известно

само, че се интересувате от Юбанкс, защото „Джоунс и Джоунс“ го разследват за убийство.

— Крейгмор беше в Съвета. Как не е осведомен, че сме разпознали останалите от „Нощните сенки“?

— Не съм давал сведения по този въпрос, касаещи „Нощните сенки“. Зак не информира Съвета за вашето разкритие.

Лутър подсвирна тихо.

— Двамата наистина ли сте се страхували от шпиони?

— Казах ти, Зак усещаше, че „Нощните сенки“ разполагат с човек на много високо ниво в Обществото. Дори мислеше, че шпионинът може да е в Съвета. Големият въпрос сега е колко членове на „Нощните сенки“ са в Обществото.

— Имаш ли някаква представа защо Крейгмор е искал Юбанкс да бъде премахнат?

— Още не — призна Фалън. — Тепърва започвам да работя по този въпрос. Сигурно е свързано с конкуренция помежду им. Може би и двамата са искали да се издигнат на един и същи пост в „Нощните сенки“.

— Но защо, по дяволите, искаше да ме убие?

— Защото ти охраняваше Грейс — заяви Фалън съвсем логично. Побиха го ледени тръпки.

— Единствената причина той да се интересува от Грейс е, че би могла да разпознае певицата — каза тихо той.

— Точно така. Явно Крейгмор е бил убеден, че ако ние разкрием певицата, ще открием връзка, която ще ни отведе към него.

Лутър се замисли.

— Чудя се защо не е премахнал певицата и така да реши проблема си?

— Казвам ти, тя е професионалист, също като Суитуотър. Не е толкова лесно да бъде премахната.

Фалън приключи разговора както обикновено — без да си направи труда да каже довиждане. Единственият знак, че е затворил, беше неочакваната тишина в слушалката.

34.

Грейс видя, че Лутър затвори телефона и се отпусна на дивана. Разсеяно разтриваше десния си крак, а умората личеше от всяка извивка на тялото му. Последниците от сблъсъка с Крейгмор вече си проличаваха, атакуваха го навсякъде. Грейс помнеше усещането прекалено добре.

— Фалън каза, че Суитуотър продължава да издирва Сирената. Сигурен е, че няма да му отнеме още много време.

— Хубаво.

Тя стана, отиде в кухнята и извади бутилката с уиски от шкафа. Наля щедра доза в една чаша, отнесе я в дневната и я подаде на Лутър.

Той се втренчи в чашата, сякаш не разбираше какво представлява. После я взе и отпи.

— Благодаря. Имах нужда от питие. Или от нещо.

Грейс седна до него. Двамата се загледаха в тъмнината през отворените прозорци към балкона. Грейс постави ръката си върху бедрото му и започна внимателно да го масажира. Той се поколеба, сякаш не знаеше как да реагира. После я остави да продължи и остана мълчалив. След малко отпи отново от уискито си.

— Фалън звучеше странно тази вечер.

— В какъв смисъл?

— Не знам. Различен. Уморен. Разтревожен. Депресиран може би. Или просто смазан. Трудно ми е да го обясня. Никога не съм го чувал да говори по този начин. Винаги е бил...

— Фалън?

— Да, Фалън. Откакто го познавам, винаги си е бил Фалън. Убедителен, решителен, непоколебим, силен. Но не и тази вечер.

— „Джоунс и Джоунс“ е единственото, с което разполагаме, за да спрем „Нощните сенки“. Фалън Джоунс ръководи „Джоунс и Джоунс“. Това означава, че изходът от битката е негова отговорност. Той се нуждае от някого.

— От кого?

Грейс се замисли за това.

— Някой, с когото да може да сподели. Някой, на когото има доверие. Най-вече някой, който да поеме част от отговорността. Асистент може би.

Лутър поклати глава.

— Никога не би наел асистент. Той работи сам. Като мен.

— Но в Мауи ти не беше сам. И аз бях там, забрави ли? И още съм с теб.

— Защото няма да те оставя сама, докато се нуждаеш от бодигард — заяви той и отпи от уискито си.

— Не — отвърна с притихнал глас. — Аз съм с теб, защото искам да бъда.

Той се взря в мрака.

— Да живеем за момента.

— Това е всичко, което имаме, не мислиш ли?

— Не. Имам и миналото си.

Тя въздъхна.

— Сигурно си прав.

Лутър пак отпи.

След няколко минути тя каза отново.

— Знам какво е.

— Да живееш за момента?

— Не, да убиеш някого с аурата си. И аз съм го правила, забрави ли?

Той я поглеждаше на пресекулки.

— Всъщност Фалън ме увери, че в действителност не сме убили никого. Използвали сме собствената си аура, за да отразим убийствената енергия на нападателя си. Процесът създавал дисонанс във вълните, който водел до пръсване на аурата. Той казва, че са загинали от рикоширал куршум на собственото си оръжие.

Тя се замисли.

— Интересно, но не съм сигурна, че това променя нещо. Същественото е, че сме отговорни за смъртта на тези хора, независимо колко лоши са били и какво е трябвало да бъде наказанието им. Ние с теб трябва да живеем с тази мисъл.

— Да — съгласи се той. — Трябва.

— Той се е опитвал да те убие, Лутър. Борел си се за живота си.

— Аурата му изгасна като противния лазер. Сякаш замря.

— Знам какво е чувството, като го видиш с очите си. Ужасно е да осъзнаеш, че можеш да убиеш човек, без дори да използваш оръжие.

Той се втренчи в недопитото уиски.

— Чувстваш се сякаш вътре в теб има нещо, което не е човешко.

— О, ние сме хора — каза тя. — Хората винаги са били много находчиви в убийствата. Плащаме висока цена, когато използваме този талант. Не мисля, че една личност може да остане същата, след като е минала по този път.

— Знам, че и ти, и аз, и Петра, и Уейн сме платили цена. Но какво става с хора като Суитуотър?

— Предполагам, че тяхното семейство също си плаща — каза тя. — Може би затова са толкова сплотени. Нуждаят се един от друг, за да преживеят трудните моменти. Едно нещо е сигурно. Обзалагам се, че никой не е имал истински приятели извън семейството, дори и когато са били още деца. Не се доверяват на непознати.

— Да, сигурно трябва да се пази тайната какво точно работи баща ти. Не можеш да го споделиш с децата. Те ще се разприказват.

— А после се научават да лъжат всички. Трябва да е доста трудно да си намериш съпруг или съпруга, ако се казваш Суитуотър.

— Подобен семеен бизнес ограничава начина ти на живот. Трудно е да си говориш за бизнес с приятелите, докато играете голф. Няма съмнение.

— Въпреки това мисля, че се различаваме от останалите. Като знаем, че можем да убием, и то по толкова непосредствен начин, със собствените си аури, това ни кара да се чувстваме... — Тя млъкна, защото не можеше да намери точната дума.

— Нецивилизовани — каза Лутър.

— Да, нецивилизовани — съгласи се тя. — Не ни е приятно да се определяме по този начин. Това отрича маниера, по който ние се възприемаме. Но едно от нещата, които ни охарактеризират, е, че умеем да оцеляваме. Когато ножът опре до гърлото, можем да се справим. Оцеляваме или загиваме, но в бой. Мисля, че трябва да приемем това.

Той се бе вторачил в тъмнината, постави дланта си върху нейната. Тя сплете пръсти с неговите, изправи се и го поведе към спалнята.

После се любиха — бързо, силно, неудържимо, утвърждавайки това, което Грейс беше казала. И двамата можеха да оцелеят.

Телефонът му иззвъня и го събуди, като увеличи прилива на адреналин. Отвори очите си и видя, че слънцето грее ослепително. Вероятно бе десет часа. Взе телефона.

— Прибраха пакета преди няколко минути — съобщи Петра. — Видяхме как самолетът излетя. Кажи на Грейс, че хладилникът е чист. Няма нужда да се тревожи за хигиенните инспектори.

— Благодаря.

— Няма проблем. Почувствахме се като едно време. Ти как си?

— Добре.

— Направи каквото трябваше. Приеми го и седнете с Грейс да закусите.

Лутър затвори телефона и погледна Грейс.

— Петра ми каза, че трябва да приема случилото се. Хайде да закусим.

Тя се усмихна.

— Чудесна идея.

35.

Грейс почисти миниатюрните черни семена от срязаната на две половини папая и остави плода върху чинията.

Лутър я наблюдаваше, докато правеше кафе. Изражението му беше мрачно. „Все още се възстановява от травмата на инцидента в гаража“, помисли си Грейс. Трябваше му време.

— Не си свикнала да живееш на такова място, нали?

Тя тъкмо носеше чиниите към масата, но се спря, изненадана от думите му.

— Моля?

— Този апартамент. — Той кимна с глава към малкото помещение, което вместише дневна, кухня и спалня в противоположния му край. — Не е в твой стил. Разбрах го още в първия ден, когато се настанихме в хотела в Мауи. Ти дори не мигна.

Тя остави внимателно чиниите на масата. Не беше сигурна накъде води този разговор.

— Трябваше ли? — попита предпазливо.

— Не, защото си свикнала с луксозна обстановка и с пътуване в първа класа.

— А, това ли? — Тя се усмихна.

— Какво означава?

— Означава, че сега разбирам каква е целта на този разговор. Да, наистина прекарах повече от десет години, пътувайки в първа класа. Мартин Крокър знаеше как да получава пари и ми плащаше добре. Но преди да се запозная с него, живеях в апартамент, който беше колкото този, и си купувах дрехи втора ръка. Къщата ми в Еклипс Бей не е много по-голяма от твоя апартамент.

Той я огледа мълчаливо от главата до петите, сякаш да намекне, че дрехите ѝ не бяха от магазин за втора употреба.

— „Джоунс и Джоунс“ ми плащат много добре — каза тя. — Сигурна съм, че и теб те възнаграждават щедро.

Той се обърна към машината за кафе.

— Имах доста разходи през последните години.

— Чувала съм, че разводът винаги излиза скъпо. Явно това получаваш, като си романтик. Кафето готово ли е?

Той се втренчи, без да забелязва кафе машината.

— Да.

Търпението ѝ се изчерпа.

— Дай да си изясним нещо веднъж и завинаги. Живяла съм в лукс и на улицата. Животът в лукс със сигурност е по-удобен, но никъде не съм се чувствала у дома. Къщата ми в Еклипс Бей също не е истински дом. В този апартамент и в „Тъмната дъга“ се чувствам като у дома. А сега защо не послушаш съвета на Петра? Приеми случилото се и налей две чаши кафе.

Няколко секунди той не помръдна. Просто стоеше и я гледаше. Лека усмивка озари лицето му. Погледът му стана по-топъл. Взе каната с кафето.

— С това мога да се справя.

Тя го гледаше как пълни двете чаши.

— Добре, защо не ми разкажеш за инцидента, при който е пострадал кракът ти.

Той ѝ подаде едната чаша.

— Простреляха ме предишния път, когато изпълнявах задача на „Джоунс и Джоунс“.

— Простреляха те? — погледна го ужасена тя. — Мислех, че е било инцидент.

— Беше инцидент. — Той взе едната чаша, хвана здраво бастуна си, заобиколи кухненския плот и седна на масата. — Някой стреля с пистолет. Аз се озовах там. На грешното място в грешното време. Точна дефиниция за инцидент.

— Мили Боже!

— Осъзнах какво ще стане за части от секундата, преди да се случи — каза той, докато ядеше папая. — Достатъчно време да се отдръпна настрани. Стрелецът се целеше в гърба ми. Вместо това улучи бедрото ми.

— Какво стана?

— Беше рутинна задача, за която ме бяха препоръчали от „Джоунс и Джоунс“. Един от нископлатените частни ангажименти.

Клиентката ми обясни, че трябва да я охранявам от бившия ѝ съпруг. Твърдеше, че той я преследва.

— Твърдеше?

— Явно смяташе, че може да го убия вместо нея.

— Защо е смятала, че ще се съгласиш?

— Тя беше със седма степен талант на стратег. Знаеш какви са стратегите. Смятат, че могат да манипулират и надхитрят всекиго. Винаги си мислят, че са най-умните.

— Е, добре се справят с играта на шах например — каза Грейс. — Тя не е ли знаела, че хората, които виждат аури, не се манипулират лесно, защото предварително усещат всичко?

— Като много други и тя нямаше високо мнение за моя талант. Смяташе, че единственото, което виждаме, е само светлина. Предполагаше, че когато погледнем човек, виждаме мислите му.

Грейс направи физиономия.

— Типично.

— Когато се свързала с „Джоунс и Джоунс“, уточнила, че не иска да плаща за някой талант с висока степен. Всъщност поискала талант, който разчита аури.

— Не е пожелала да рискува, така ли?

— Да. Предпочитанието ѝ било да използва човек без талант, частен детектив без парапсихични способности, но не е имала избор. Разказала на всички, включително и на семейството си, че се страхува от бившия си съпруг. Те са регистрирани членове на Обществото, така че я посъветвали да си наеме бодигард от „Джоунс и Джоунс“. И направила точно това.

— Обзалагам се, че не е очаквала такъв силен талант като теб.

— Тя нямаше представа — обясни Лутър. — Но и не се интересуваше. Щом виждах аури, значи бях безопасен за нея. Фалън имаше някои подозрения.

— Фалън винаги има подозрения.

— Така е. Аз споделях съмненията му, но никой от нас не беше наясно каква е причината за тях. А пък се нуждаех от парите.

— И си приел работата.

— Клиентката предположи, че съм просто ограничен мускулест тип.

— Леле!

— За съжаление се оказа, че тя не е сгрещила много в преценката си. За малко не ме уби.

— Как?

— Бившият ѝ съпруг не я преследваше. Той не искаше да има нищо общо с нея. Най-после проумях, че тя иска да се отърве от него. Съобщих ѝ, че не се занимавам с такива неща. Както ти казах, тя беше стратег. Веднага разбра, че няма просто да се откаже от работата. Знаеше, че вероятно ще информирам мъжа ѝ.

— Какво се случи?

— Загуби контрол. — Лутър хапваше от бърканите яйца. — Изпадна в ярост и започна да крещи, че съм провалил всичко. Разказа ми цялата история. Чак тогава разбрах защо желае смъртта му.

— Предполагам, че ти си въздействал леко върху аурата ѝ, така че тя да не успее да се контролира и да ти разкаже всичко?

Той сви рамене.

— Сметнах, че имам право да науча какво цели. Оказа се, че желае смъртта на мъжа си, за да наследи неговия дял от бизнеса, който бяха започнали заедно.

— И тогава те простреля?

— Не. Докато тя ми крещеше, а аз се бях съсредоточил да манипулирам аурата ѝ, любовникът ѝ ме изненада в гръб и ме простреля.

— Бил е намесен и любовник?

— Беше заплетена ситуация.

— А как осъзна предстоящата заплаха?

— Бях с гръб към коридора. Но клиентката гледаше право натам, докато ми крещеше. Когато тя видя любовника си с пистолета, забелязах, че аурата ѝ проблясва. Знаех, че ситуацията се е променила. Събуди се полицейският ми инстинкт. Куршумът попадна в бедрото ми. Преди любовникът да успее да стреля отново, аз го приспах.

Грейс потрепери.

— Отървал си се на косъм. Какво се случи с клиентката ти и любовника ѝ?

— В момента и двамата са в затвора. Сигурно ще ги пуснат предсрочно. Семейството ѝ има много пари и разполага с опитни адвокати.

Грейс кимна. Ядеше папаята съвсем бавно, опитвайки се да задържи момента възможно най-дълго. Той беше толкова съвършен. Огрятата от слънцето стая, лекият бриз, Лутър, който седеше срещу нея... Животът не можеше да бъде по-хубав. Но такива моменти не можеха да траят вечно. Грейс бе научила това прекалено добре. След малко остави лъжицата си.

— Трябва да поговорим — каза тя.

— По дяволите!

Тя се намръщи.

— Сега пък какво?

— Мразя разговори, които започват с „трябва да поговорим“.

— Извинявай. — Тя седна малко по-изправена на стола си. — Но това е важно.

— Аха. — Лутър си взе препечена филийка. — Добре, казвай.

— Фалън Джоунс постоянно повтаря, че ситуацията е под контрол. Но снощи имаше късмет, че беше убит. Заради мен.

Той остави наченатата филия в чинията. Очите му се присвиха леко.

— Снощи мина. Ако ситуацията не е била под контрол преди, сега вече е.

— Не мисля, че е така. За мен случилото се снощи беше като предупреждение. Не ме интересува какво казва господин Джоунс. Аз видях аурата на сирената. Интуицията ми подсказва, че тя няма да забрави случилото се в Мауи. Тя е много силна и опасна. Не искам ти, Петра или Уейн да излагате живота си заради това, че ме пазите.

— Работата ми е да пазя хората, забрави ли? Аз съм бодигард.

— И снощи го доказа. Но не искам да рискуваш повече заради мен.

— Остави аз да се тревожа и да решавам.

— Ами Петра и Уейн? Те нямат нищо общо, а сирената може да нарочи и тях, за да се добере до мен. Не искам да нося отговорност за това, че съм изложила някого от вас на опасност.

— Смяташ отново да изчезнеш ли?

Напрежението растеше.

— Предния път успях.

— Изградила си си нов живот. Не може сериозно да изоставиш всичко и да започнеш отначало.

— Винаги съм успявала да се справя с проблемите си. Ще се справя и сега.

— Но не сама. Не и този път. „Джоунс и Джоунс“ те забъркаха в тази каша. „Джоунс и Джоунс“ трябва да те защитят. А тъй като аз съм наетият бодигард от „Джоунс и Джоунс“, аз ще те пазя, независимо дали ти харесва, или не.

— Петра и Уейн не работят за „Джоунс и Джоунс“ — каза тя отчаяно.

— Спомняш ли си, че Обществото е най-близкото нещо до семейство, с което разполагаш?

— Е, и?

— Петра и Уейн са моето семейство. Докато ние сме заедно, те са и твое семейство. Не можеш да ги накараш да се оттеглят, дори и да опиташ. — Той се усмихна. — Освен това те ще бъдат разочаровани, ако откажеш помощта им.

— Да, предпочитам, вместо да са мъртви заради мен.

— Повярвай ми, Петра и Уейн не възприемат нещата по този начин. Може и да са по-възрастни, но те са бойци, Грейс, бойци до мозъка на костите си.

Тя опита да преглътне сълзите си.

— Страхувах се от това.

— От какво?

Тя изтри едната си буза с опакото на дланта си.

— Страхувах се, че няма да имам сили да отхвърля предложението ти.

— Това не е предложение. Така стоят нещата. Не мога да те пусна да си тръгнеш сега, дори и да опиташ.

— Лутър...

— Ш-ш-шт.

Тя усети, че става неестествено спокойна и ведра.

— Спри веднага! — погледна го навъсено тя. — Ще ти кажа, ако имам нужда да въздействаш на аурата ми.

Престореното спокойствие се изпари. Той се ухили.

— Харесва ми, когато го правиш. Възбужда ме.

Тя го изгледа още по-навъсено.

— Как може да говориш за секс в такъв момент?

— Права си. Като става дума за секс, няма какво да се приказва. Трябва да се действа.

Той се изправи, заобиколи масата и я издърпа от мястото ѝ. Устните му се притиснаха до нейните, преди да успее да го спре.

Тя опита да устои цели две секунди. После с въздишка постави длани върху раменете му и отвърна на целувката му.

Грейс усети страстта, която се разгоря помежду им. Той я целува, докато тя затрепери от желание, докато спря да мисли, че трябва да се качи на първия самолет и да започне живота си отначало.

Лутър нежно хвана лицето ѝ в дланите си.

— Няма да те оставя да избягаш. Ако опиташ да си тръгнеш, ще тръгна да те търся. Никога не го забравяй. И ще те намеря.

Тя остана неподвижна, стиснала раменете му. Не можеше да контролира насъбралите се емоции, които се бореха в нея. Страх? Надежда? Любов?

— Защо си толкова сигурен, че ще ме намериш?

Това не беше предизвикателство. Беше въпрос, настойчив въпрос. Тя трябваше да чуе отговора.

— Защото двамата с теб сме свързани — каза той. — Не се опитвай да ме лъжеш, че не усещаш връзката помежду ни.

Той отново покри устата ѝ със своята, без да изчака отговора ѝ. Тя го прегърна силно, извика тихо и настойчиво и отвърна на целувката му, сякаш той беше неин пленник, както тя — негова.

Неочаквано се озоваха на стария диван. Лутър я положи по гръб. За краткото време, което бяха прекарвали заедно, той вече беше научил много за това кое ѝ доставя удоволствие и прилагаше тези знания безмилостно. Енергията на страстта — светла и тъмна — блесна ослепително.

Но връзката беше и в двете посоки. Тя го познаваше не по-зле и беше също толкова безмилостна.

Той навлезе дълбоко в нея. Сетивата ѝ се възбудиха, смесвайки се с неговите в момента на облекчение. А после и двамата загубиха реална представа за времето.

36.

Чудовището не се появи изпод леглото, идваше по неосветения коридор. Чу го да отключва вратата, която тя грижливо бе заключила. Изплашена от паника, наблюдаваше ужасяващата му аура, докато той пристъпваше тихо в стаята.

Току-що беше навършила четиринайсет. Беше в приемно семейство само от няколко месеца, но инстинктите ѝ за оцеляване вече бяха остри като бръснач. Всяка вечер си лягаше да спи напълно облечена, защото усещаше, че рано или късно съпругът ще дойде в стаята ѝ.

Не можеше да го види в тъмнината, но енергийното му поле гореше с мрачните пламъци на перверзната му похот. Застана до леглото ѝ.

— Будна ли си, сладурче? — попита той напевно. — Дойдох да те целуна за лека нощ.

Тя не отговори. Не помръдна. Не мислеше, че може да помръдне. Може би, ако се престореше на заспала, чудовището щеше да си отиде.

Той седна на ръба на леглото и постави едната си ръка върху крака ѝ. Тя потрепери и инстинктивно се отдръпна от него.

— Значи си будна — прошепна той. — Така си и мислех. Ти си секси млада дама. Вече си голяма. Сигурно вече си имала няколко гаджета, нали? — Той плъзна ръката си по бедрото ѝ. — Но сигурно още не си имала истински мъж.

— Моля те, недей. — Гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, че думите едва излязоха от устата ѝ.

— Ще те науча как да доставяш удоволствие на мъжете. Когато свършим с уроците, всеки мъж, когото пожелаеш, ще бъде твой.

— Не.

— Не се тревожи. С толкова привлекателни форми ти си родена за това.

Ръката му се пъхна под одеялото, мина през корема ѝ и се отправи към гърдите. Тя видя болните пулсации в аурата му. Пребори

се да седне в леглото.

— Не — каза тя.

Трябваше да прозвучи като писък, но страхът я давеше.

— Спри! — заповяда ѝ той. — Спри веднага! Ти не решаваши. Тази вечер ще научиш това. Ще те направя жена. Повярвай ми, накрая ще ми бъдеш благодарна.

Тя искаше да побегне, но той я беше притиснал като в капан към таблата на леглото. Тя трепереше неудържимо. Бореше се, но той беше прекалено силен. Принуди я да легне отново на възглавницата и захвърли настрана чаршафа и одеялото.

— Легнала си си с дънки — засмя се той. — Нервничииш, а? Ще те успокоя, не се тревожи.

Той започна да разкопчава дънките ѝ.

Тя опря дланите си в гърдите му. Докосна грубата му, покрита с косми кожа. Тя осъзна, че той е с мръсния потник, с който беше ходил през деня.

— Хайде, бори се — каза той. — Така ще ми бъде по-забавно.

Той дръпна дънките ѝ.

— Не — повтори тя. Гласът ѝ още беше задавен. Испита ужасна безпомощност. Нямахше шанс да се измъкне от ръцете му. Той беше прекалено едър, прекалено силен и прекалено възбуден. Трескаво го буташе с ръце и опитваше да го спре с аурата си.

Сякаш предизвикан от заплахата, новият ѝ, бързо развиващ се талант избухна много по-ярко от всякога. Тя усети засилването, пулсациите и блясъка на невидимата енергия. Не виждаше огненото було, което я обгръщаше — отдавна беше научила, че хората не могат да виждат собствената си аура — но винаги усещаше енергията. Ефектът беше незабавен и опустошителен за нападателя ѝ.

Той рязко се дръпна, сякаш беше докоснал оголена жица. Писъкът от ярост и страх остана в гърлото му. След секунди върху нея се строполи тежкия труп на мъртвец.

Ръцете ѝ горяха.

— Грейс!

Гласът на Лутър, спокоен и настойчив, я изтръгна от съня. Тя се събуди изплашена и разтреперана. Той я прегърна, за да я успокои с тялото си.

— Извинявай.

— Няма нищо. — Той милваше гърба ѝ. — Изкушавах се да те успокоя, но предния път, когато опитах да го направя, ти не бе доволна.

— Не. — Тя се поколеба. — Предпочитам да сънувам кошмарите си, отколкото да чувствам, че някой ме контролира.

— Разбрах.

Тя се сгуши до него. След известно време спря да трепери. Успокои се. Издиша бавно, седна на леглото и обви ръце около тялото си.

— Ако още не си разбрал, аз съм тежък случай, Лутър. Сигурен ли си, че искаш да си губиш времето с мен?

— Ако още не си разбрала, вече го правя. — Той взе бастуна си и заобиколи леглото. Доближи я, но без да я докосва. — И ти не си единствената, която е тежък случай. Е, пак ли сънува кошмар?

— Не ти трябва да знаеш.

— Напротив. Трябва ми.

Тя прецени, че той има право да знае.

— Казах ти, че съм отговорна за смъртта на Мартин Крокър — каза тя тихо. — Но той не беше първият.

Лутър мълчеше. Просто чакаше.

— Имаше още един мъж. Когато бях на четиринайсет.

— Докато си живяла в приемно семейство?

— Да. — Тя разтвори ръце и погледна дланите си. — Една вечер дойде в стаята ми. Каза, че ще ме направи жена. Аурата му ме ужаси. Инстинктивно се борих с таланта си, но тези умения бяха съвсем нови за мен. Не знаех какво мога да направя, на какво съм способна. Не можех да се контролирам.

— Пребори ли се с него?

— Беше се надвесил над мен, докосваше ме. Аз поставих ръце на гърдите му, за да го отблъсна.

— С ръцете си и с енергията на аурата си.

— Действах, водена от инстинкта за самосъхранение и обзелата ме паника. Мисля, че опитах да извикам, но гърлото ми занемя. Той неочаквано се стовари върху мен и умря. — Тя сви ръцете си в юмруци. — Чувствах се така, сякаш съм докоснала нагорещена пещ. Но по дланите ми нямаше следи. Болката бързо намаля. Най-лошото премина за четирийсет и осем часа. Но четири дни по-късно бях в една

закусвалня да си купя парче пица. Продавачът изтърва пластмасовата чиния. Двата се протегнахме да я вземем. Ръцете ни се докоснаха. Изгарящото усещане се появи. Не толкова силно, но ме заболя отново. Бях ужасена. Мислех, че съм белязана за цял живот.

Той хвана ръката ѝ.

— Тогава ли си развила тази свръхчувствителност?

Тя погледна ръката му, която обгръщаше нейната, и отново се възхити на усещането, че може да го докосва и да бъде докосвана.

— Да.

— Какво направи след това?

Тя знаеше какво има предвид.

— След като чудовището се строполи в леглото ми, аз събрах вещите, които притежавах, взех парите от портфейла му и избягах.

— Естествено.

— Страхувах се от случилото се. — Тя се поколеба. — И тъй като наистина бях виновна, не смятах, че е разумно да остана и да обясня какво е станало. Заключението беше сърдечен удар, но фактът, че аз бях изчезнала заедно с парите, не изглеждаше добре. Знаех, че не мога да се върна. Не можех да отида отново в онази къща, въпреки че нямаше къде да отида.

— И така си се озовала на улицата.

— Да, казах ти, благодарение на таланта съм жива. Благодарение на него знаех на кого да се доверя и кого да избягвам. Може да се каже, че животът ме бе научил на много неща. Известно време спях в различни заслони. Миех чинии. Имах някои връзки. Накрая си изградих успешен малък бизнес, продавах... разни неща.

— Но не и себе си — искаше да се убеди Лутър.

— Не и себе си. Чувствах се толкова отчаяна, че дори и да го правех, това не беше работа за мен. Трудно ми беше да докосвам дори хората, които харесвах. Дори не си представях да правя секс с някого само заради парите. Не бих могла да издържа. — Тя се намръщи. — Сигурно бих обезумяла и бих започнала да убивам клиентите си, което нямаше да се отрази добре на бизнеса.

— Какво продаваше?

— Най-вече фалшиви документи по интернет. Майка ми имаше много силен талант за криптиране, беше компютърен гений. Преди да почине, тя ме научи на много неща за придвижването във вселената от

информация. Бях много добра в установяването на контакт между продавачи и купувачи.

— И си вземала комисиона от сделките?

— Да. Всъщност беше доста доходоносен бизнес, но и малко рискован. Един ден реших да си намеря истинска работа, нещо различно от миенето на чинии и продаването на фалшиви документи.

— Защо?

Тя се сконфузи.

— Най-вече защото исках да видя какво е да бъдеш обикновен човек. Колко наивно. Не мисля, че хората като нас някога могат да се почувстват по този начин.

— Каква работа си намери?

— Дори и да не ми повярваш, отидох да работя в магазин за цветя. — Тя се усмихна на спомените си. — Много ми харесваше, въпреки че не се почувствах обикновено момиче. След известно време станах управител на магазина. Точно тогава ме откри Мартин. Дойде да купи дузина рози за една от любовниците си. Веднага долови, че имам много силен парапсихичен талант. Той беше стратег с висока степен и бързо разбра, че може да се възползва от мен. По онова време ръководеше едно малко казино и имаше проблеми. Предложи ми да работя в отдела му за сигурност.

— Какви проблеми имаше?

— Някаква група измамници бяха нарочили казиното му. И буквално го източваха. Шефът на Мартин подозираше, че той е отговорен за загубите.

Лутър стисна ръката ѝ по-силно.

— Крокър за какво те нае?

— Да правя профили на играчите в казиното. Посочих му кои са членовете на групата измамници. Нещата бяха навързани. Накрая Мартин стана президент на компанията, чиято собственост беше казиното. Бизнесът му потръгна.

— Той те е използвал.

Тя кимна.

— Беше равностойно партньорство. В замяна Мартин се погрижи да получа добро заплащане и образование. Наподобяваше историята за Пигмалион. След като основа „Крокър Уърлд“, получих не само много добра заплата, а и акции от компанията.

Лутър подсвирна тихо.

— Дял от „Крокър Уърлд“! По някое време е струвал цяло състояние.

— Струваше. Когато за пръв път забелязах ефекта от лекарството върху аурата му, замислих се дали да не продам акциите си и да вложа парите в някоя офшорна сметка, но се страхувах, че Мартин ще разбере. Когато го видях променен, той стана крайно подозрителен към всички. Трябваше да внимавам. После научих за търговията с оръжия.

Лутър стисна ръката й.

— И негодникът се опита да те убие.

— След като тялото на Мартин беше открито, цената на акциите се срина и не се възстанови.

— И да бяха поскъпнали отново, за теб щеше да е без значение. Ти не би могла да продадеш своите акции. Властите щяха да забележат движението в банковата сметка на мъртвата икономка.

— Да. Всичко е приключило. Обществото „Аркейн“ плаща добре, а и животът в Еклипс Бей не е скъп. Справям се.

— Но е трябвало да се откажеш от империята, която сте изградили заедно с Крокър.

— Печалбата беше омърсена от сделките с оръжие, които Мартин уреди за „Нощните сенки“. Окървавени пари. — Тя потрепери. — Дори и да можех да продам акциите си, пак не бих го направила. За нищо на света. Гадеше ми се от мисълта, че за известно време съм била част от този мръсен бизнес.

Той я прегърна през рамото и я придърпа към себе си.

— Не всички биха го възприели по този начин — каза той. — Мнозина биха ти казали, че кръвта се измива много лесно.

— Обаче грешат.

37.

Татко беше мъртъв.

Дамарис седеше сгушена на края на леглото и опитваше да спре треперенето, предизвикано от лекарството, докато преглъщаше сълзите си. Беше в живота ѝ толкова кратко, само година, и сега вече го нямаше. Не можеше да повярва. Той изглеждаше толкова силен, толкова здрав, толкова непобедим.

Уилям Крейгмор беше богат човек. Новината за смъртта му веднага се бе разпространила по интернет, а после и в сутрешните вестници. „Финансист намерен мъртъв в дома си“. Преди часове тя разбра, че е станало нещо ужасно в Хонолулу. Известно време живя с надеждата, че греша, повтаряше си, че предчувствието за нещо лошо е поредният страничен ефект от лекарството. Но когато първите репортажи започнаха да се появяват в интернет, тя прие истината. Татко беше мъртъв.

Единственото нещо, което не можеше да разбере, беше как тялото му се е озовало в дома му в Лос Анджелис. Отказваше да повярва, че той е починал от сърдечен удар. Знаеше, че е заминал за Хонолулу. Той ѝ се беше обадил веднъж, за да я информира, че е пристигнал, и да я увери, че всичко е под контрол. Това беше последният път, когато разговаряха. На следващия ден тялото му беше намерено в къщата му в Лос Анджелис.

Невъзможно. Каквото и да се беше случило с баща ѝ, то се беше случило в Хонолулу. А това означаваше, че „Джоунс и Джоунс“ носеха отговорност за смъртта му.

Телефонът иззвъня и тя се стресна. Обърна се и го взе от нощното шкафче.

— Здравей, Вивиан — каза тихо.

— Научих новината. — Вивиан беше разгневена. — Защо не ми каза?

— И аз научих току-що. Канех се да ти се обадя. — Започна да масажира слепоочията си. — Нуждаех се от малко време, за да се

отърся от шока.

— Какво се е случило?

— Не знам. Във вестниците пише, че е получил сърдечен удар, но аз не вярвам на това.

— Нито пък аз. Пипнали са го, нали?

— „Джоунс и Джоунс“? Да, така мисля. Не знам как е станало. Трябва да са разбрали, че е от „Нощните сенки“.

— Мислиш ли, че знаят за мен и теб? — попита Вивиан. За пръв път звучеше искрено загрижена.

— Не, ние сме в безопасност. Татко внимаваше да опази и двете ни в тайна. Дори и да са научили за нас, няма какво да направят. „Джоунс и Джоунс“ нямат никакви доказателства, че сме замесени в нещо незаконно.

— Това е ужасно — прошепна Вивиан. — Толкова е несправедливо. Не трябваше да става така.

Дамарис се изненада от терзанието в гласа на сестра си. Вивиан очевидно беше изпитвала някакви чувства към баща им, повече, отколкото беше показвала.

— Знам — каза Дамарис. — Беше с нас за толкова кратко...

— Това е типично за копелето.

— Какво?

— Да умре така, преди да е открил онази жена. Честно, ако не беше мъртъв, щях да се изкуша да му изнеса едно от моите представления...

— Вивиан...

— Твърде много ли исках? Едно име. Само това — името на онази жена. Но не, татко трябваше да се остави да му видят сметката, преди да я е намерил. Едно шибано име — това беше единственото нещо, за което съм го молила. Копелето не ми даде и това.

Дамарис се отпусна на леглото.

— Той я намери, Вивиан. Освен това откри и бодигарда ѝ. Точно затова отиде в Хонолулу. Искаше да оправи нещата заради нас.

— Защо не ми каза?

— Не ти казах, защото татко искаше сам да се справи с нея. Мога да ти кажа името, но то няма да ти е от полза. След като татко го няма, вече нямаме достъп до компютрите на „Джоунс и Джоунс“. Имаме само едно име.

— Кажи ми го.

— Грейс Ренкуист.

— Сигурна ли си? — попита Вивиан въодушевено.

— Да, но не разбирам какво ще...

— Благодаря. Чао засега. Време е за репетиция. Няма да повярваш какво ми се налага да понасям от диригента тук, в Акейша Бей. Той е никой, а си мисли, че може да заповядва на Сирената.

Връзката прекъсна. Дамарис остана загледана в една точка дълго време. Татко беше мъртъв, тя също се чувстваше така. Той беше нейният източник на лекарството и сега беше лишена от него. Добрата новина беше, че скоро нямаше да има от ужасните инжекции. Лошата новина беше, че ако спреше лекарството, щеше да полудее и да умре. Баща ѝ я беше предупредил за това. Имаше за около три седмици. Вече знаеше, че дните ѝ са преброени. Запита се дали Вивиан ще тъжи за нея.

38.

Лутър наблюдаваше как Грейс излиза от морето и сваля маската и шнорхела си, докато идваше към брега. Водата се плискаше по раменете, гърдите и бедрата ѝ. Косата ѝ беше пригладена зад ушите.

Беше си купила черен бански костюм от един бутик сутринта. Той беше натоварил принадлежностите за гмуркане на задната седалка на джипа и я закара до едно закътано заливче, което възприемаше като свое кътче от рая.

Уейн и Петра ги изпратиха със сандвичи и вода и ги инструктираха да не се връщат преди вечеря. Това си е истинска среща, помисли си Лутър.

Грейс се отпусна на хавлиената кърпа до него под чадъра. Изглеждаше освежена и изпълнена с енергия, изключително женствена и невероятно секси.

Тя го изгледа с любопитство. Беше ожадняла.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той усети, че я гледа втренчено.

— Всичко е наред.

— За какво си мислиш?

— За секс.

— Чувала съм, че мъжете често мислят за секс.

— Ами жените?

— И ние мислим за секс, но вероятно имаме по-широки хоризонти за фантазията си.

— Така ли? И какво се вижда на тези хоризонти?

— Обувки.

И двамата погледнаха към босите му крака.

— В моята фантазия обувките не присъстват.

— Няма нищо. — Тя потупа голия му крак. — Имаш красиви ходила.

— Харесват ти големите силни ходила на мъжете?

— Честно казано, не бях обръщала внимание на мъжките крака — Тя се усмихна някак самодоволно и си сложи слънчевите очила. — Но сега ми се струват много привлекателни.

— Радвам се да го чуя.

Тя се подпря на лакти.

— Не си ми разказал защо си напуснал полицията.

Той се загледа в пенещите се вълни, докато обмисляше отговора. Очакваше този въпрос. Тя му беше разказала за миналото си. Имаше право да научи за неговото. Нещо повече — той самият искаше да ѝ разкаже. Когато споделяха, се чувстваха още по-силни.

— Казах ти, че талантът ми вършеше работа, докато работех в полицията.

— Да. Предполагам, че си успявал да неутрализираш всяка опасна ситуация. Като манипулираш аурата на престъпника и той изпуска пистолета си и заспива. Супер.

— Имаше и други неща, които можех да правя с таланта си.

Тя се извърна към него.

— Какви?

— Да получавам признания.

— Хм. Признания. Невероятно.

— Без да се докосвам до престъпника — каза той спокойно. — Никога не съм докосвал клиента ви, господин адвокат. Погледнете видеозаписа от признанието. Вашият човек нямаше търпение да ми разкаже как е пребил жертвата до смърт.

— И как ти се отразяваше това?

— Страхотно. Поне в началото. Не можеш да си представиш колко е лесно. Дълбоко в душата си много от тях наистина ми разказваха колко са умни и силни. Грабежът на магазин е тръпка, неочакван прилив на адреналин. Влизането с взлом — също. Покажи им какъв здравеняк си. Така че понякога те наистина искаха да говорят. Аз насочвах това желание в правилната посока.

— Винаги съм смятала, че вината е мотивиращият фактор за признанието.

— Понякога е. — Той си извади вода от хладилната чанта. — Мога да се справя и с угризения на съвестта. С малко помощ съжалението или тревогата какво ще си помислят родителите често се превръщат в непоносимо чувство за вина.

— Значи съвсем лека манипулация и заподозрените изведнъж не се сдържат и разказват, така ли?

— Истина е. Добавят се доказателства и случаят е приключен. Без насилие и без подвеждащи въпроси.

Тя го наблюдаваше под прикритието на слънчевите очила.

— Трябва да си бил добър полицаи.

— Бях. — Той отпи от студената вода. — Много, много добър.

— Значи си напуснал, защото си се превърнал в парасихичен боец за справедливост.

Той знаеше, че тя ще го разбере. Това, което го изненада, беше чувството за облекчение, което го завладя.

— Нещо такова. Всъщност това не беше справедлива битка. Статистиката показваше, че повечето престъпници, на които попадах, бяха невероятно объркани личности. Дължеше се на ужасни родители или на липсата им. Много от тях бяха насилвани или малтретирани като деца. Доста имаха умствена изостаналост. Почти половината не можеха да четат, камо ли да си намерят хубава работа.

— Съжалявал си ги?

Той едва се усмихна.

— Не съм стигал чак дотам, но истината е, че повечето хора, които с моя помощ се озоваха в затвора, няхаха шанс. Аз нарушавах правото им на справедлив процес, без самите те или някой друг да разбере.

— Не си нарушил правото им в юридическия смисъл.

— Не, но на практика правех точно това.

— Направил си много добро, Лутър. Изпращал си злодеите в затвора. Осигурявал си справедливост за жертвите. Това е важно в едно цивилизовано общество.

— Точно това си казвах в продължение на години. Но един ден осъзнах, че с тези действия си навличам много лоша карма.

— Двата ти провалени брака?

— Не само. Освен това изплаших толкова много партньори, че накрая никой не искаше да работи с мен. Създадох си репутация на вълк единак. Това не е добре, когато си полицаи. Очаква се да работиш в екип. А аз принуждавах хората край мен да се чувстват много неспокойни.

Тя се намръщи.

— Другите детективи, с които си работил, осъзнаваха ли какво правиш?

— Те знаеха, че почти винаги постигам резултати, но не знаеха как. По дяволите, те не искаха да знаят. Някои смятаха, че по някакъв начин хипнотизирам заподозрените. Показа се, че никой не иска да работи с човек, който може да те хипнотизира, без да се забелязва.

— Да, това може да е сериозен проблем.

— Партньорите ми се сменяха, както миячите в „Гъмната дъга“. Някои притежаваха естествена чувствителност и се питаха дали няма паранормално обяснение на поредицата от признания, които измъквах от заподозрените. Тази идея не им харесваше повече от хипнозата.

— Защото ги е карала да се съмняват в здравия си разум? — попита тя.

— Повечето добри полицаи имат доста добра интуиция, когато трябва да контактуват с хора, които лъжат, мамят и убиват. Те обикновено нямат нищо против да признаят, че имат добри инстинкти.

— Добрите инстинкти не са ли достойнство в полицията?

— Разбира се. Но никой полицай не иска да му бъде приписано качеството, че е екстрасенс. Това веднага би унищожило кариерата му.

Тя се вгледа в него с недоумение.

— И ти просто си подаде оставката?

— Случи се нещо непредвидено. Един инцидент. Загинаха хора. След това напуснах.

— Какво се случи?

Той гледаше слънчевите лъчи, които играеха върху вълните.

— Имаше един човек. Казваше се Джордж Олмстед. Един ден дойде в участъка и призна, че току-що е убил бизнес партньора си. Предаде пистолета си. Върху оръжието имаше негови отпечатащи. Твърдеше, че са се скарали заради бизнеса. Каза, че отчаяно се нуждаел от пари, но партньорът му отказал да сключат сделката.

— А ти повярва ли му?

— Изглеждаше достатъчно спокоен, но в аурата му имаше някакви особени искри. Говорих с него известно време. Въздействах му. Показа се, че не той е убил партньора си. Олмстед прикриваше дъщеря си.

— Тя ли е имала връзка с партньора му?

— Да, били любовници. Тя беше на двайсет и пет години. Още от гимназията посещавала психоаналитик и вземала лекарства. Партньорът със закъснение разбрал, че тя не е стабилна психически. Опитал да скъса с нея. Тя обезумяла и го застреляла.

— И после потърсила помощта на баща си.

— Той ѝ обещал, че ще се погрижи за всичко. Искаше да я предпази. Смяташе, че това е негов дълг. Беше го правил през целия ѝ живот. Тя беше единствено дете. Майка ѝ се беше споминала преди много години.

Грейс кимна.

— Той знаел ли е за връзката помежду им?

— Да. Той я насърчил, защото мислел, че бракът ще ѝ осигури емоционална стабилност. След убийството беше убеден, че той е виновен за всичко, и настояваше да понесе наказанието си.

— Но историята му е била опровергана.

— Заради мен. Когато арестувахме дъщеря му, той реши, че не е изпълнил бащиния си дълг. Тя се самоуби в затвора. Олмстед се прибрал вкъщи и натиснал спусъка.

— С това е доказал, че и той е бил нестабилен като дъщеря си — каза тихо Грейс. — Но ти си се почувствал отговорен за станалото.

— Аз бях отговорен. Трябваше да се обадя на полицейските психолози, за да поемат случая. Вместо това обработих аурата на Олмстед, за да получа отговорите на въпросите си. Още един приключен случай от вълка единак.

— Твоята работа е била да разкриеш истината — каза тя спокойно.

— Вярно. Но беше прекалено, че двама души се самоубиха, защото аз бях толкова добър в работата си.

— Да, така е. Но вината не е твоя. Единият от тях е убил човек, а другият е опитал да прикрие престъплението. Не си отговорен за техните действия.

— Може би не, казано в действителност.

Грейс размаха полупразната бутилка с вода.

— Чакай малко, Малоун. Не си отговорен. Ти си използвал таланта си, една вродена дарба, която е дотолкова част от теб, колкото и зрението, слухът, обонянието ти. Свършил си си работата и си допринесъл за това справедливостта да възтържествува.

— Казах ти, злосторниците обикновено са объркани и вечно губят. А аз ги манипулирах.

— Не виждам нищо лошо в това — настоя тя. — Те са били престъпниците, нали? Просто са имали малшанса да попаднат на човек, който да прозре лъжите им. — Замълча и остави шишето. — Но разбирам защо си почувствал, че трябва да напуснеш полицията.

— Така ли?

— У теб е дълбоко заложен инстинктът да защитаваш. Той е част от теб. Но аз ти повтарям непрекъснато, че ти си безнадежден романтик. Искаш да играеш честно. Работата за „Джоунс и Джоунс“ ти дава това удовлетворение. Изправяш се срещу престъпниците, които също имат парапсихични таланти, и ги възприемаш като равни. Така играта е справедлива.

— Само дето е истинска джунгла.

Тя се усмихна.

— Добре казано.

39.

На следващия ден Лутър предложи да затворят ресторанта за няколко дни. Петра и Уейн нямаха нищо против.

— Добре, ще си дадем отпуск — каза Уейн. — Някои туристи започват да ме нервират. Мисля, че губя безгрижния дух на островите.

— И аз мисля така — подкрепи го Петра. — Отдавна не сме имали ваканция.

Беше четири часът следобед, затишието след обяда. Всички стояха в кухнята на „Дъгата“. Грейс погледна тримата. Хрумна ѝ неочаквана и необяснима идея.

— Мисля, че днес открих нещо важно в секретните архиви на „Джоунс и Джоунс“ — съобщи тя. — Дълга история. Какво ще кажете да вечеряме довечера и да ви я разкажа. Искам да чуя мнението ви, преди да се обадя на Фалън Джоунс.

Петра се ухили и потупа Лутър по рамото.

— Изглежда си на среща довечера.

— Не — настоя Грейс. — Отнася се за всички. В апартамента на Лутър. Аз ще стотвя. Нещо като семейна вечеря.

Тя взе назаем съдовете, които ѝ трябваха, от кухнята на „Дъгата“ и ги натовари в джипа. Сготви вегетарианска лазаня със сирене фета и спанак. Сервира я заедно с голяма купа салата „Цезар“ и прясно изпечен хляб.

Яростният лай на съседското куче извести пристигането на гостите. Лутър отвори вратата да ги посрещне и им поднесе по една бира.

Пийваха и си говореха за незначителни неща, отлагаха важния разговор за след вечеря. Омайният нощен въздух беше влажен и успокояващ. Лекият бриз люлееше великолепните зелени листа на баобаба пред балкона.

Когато Грейс донесе голямата тава с лазаня, Лутър, Петра и Уейн я погледнаха, сякаш беше Свещеният граал. Тя им сервира щедри

порции.

— Не помня кога последно съм яла лазаня — каза Петра с благоговение. — Мама ни готвеше лазаня, когато бях малка.

Всички я погледнаха.

— Какво? — попита тя.

— Трудно ни е да си те представим като малко дете — обясни Лутър. — И твоята истинска майка.

Петра набоде голямо парче от лазанята.

— Всеки си има майка.

— Къде е тя сега? — попита Грейс.

— Спомина се, когато бях на шестнайсет. Рак.

— Извинявай — каза Грейс. — Не трябваше да питам.

— Не се тревожи. Беше отдавна. След като тя почина, отидох да живея при баща ми и втората му жена, но не се разбирахме. Той ме изгони, когато бях на седемнайсет. Не го виня. Аз бих направила същото. Не бях стока. Той казваше, че оказвам лошо влияние на другите му деца, тези, които имаше от втория си брак.

— И аз имах майка — каза Уейн. Устата му беше пълна с хляб. — Обаче тя не обичаше да готви. Предпочиташе мартини и хапчета. Казваше, че оправят настроението ѝ. Криеше бутилките си, за да не ги намира татко.

— Сигурно ти е било трудно — отвърна Грейс. Тя си сипа салатата и не смееше да задава въпроси.

— Татко знаеше за хапчетата и алкохола — продължи Уейн. — Няколко години по-късно ми каза, че затова избягал със секретарката си, когато бях на единайсет.

— Вече не се наричат секретарки — информира ги Петра. — Сега са административни асистенти или нещо подобно.

— Знам — кимна Уейн.

„Сега е моментът да сменим темата“, помисли си Грейс, но не се съдържа и зададе още един въпрос.

— Какво стана с майка ти, Уейн?

— Каквото може да се очаква. — Той сви рамене. — Няколко месеца, след като татко я напусна, изпила наведнъж много хапчета и си направила голяма кана с мартини. Намерих я мъртва на следващата сутрин.

Всички бяха мълчаливи. Петра и Лутър се бяха съсредоточили върху лазанята в чиниите си. „Те знаят историите си“, помисли си Грейс. А сега и тя ги знаеше. Това беше едно от нещата, които ги свързваха.

Остави големите лъжици от салатата настрани.

— Съжалявам, че е трябвало точно ти да я намериш — каза тихо.

— Както каза Петра, много време мина оттогава.

Тя осъзна, че и тримата са спрели да се хранят. Всички се взираха в татуираната ръка на Уейн, която беше на масата. Тя също погледна и видя, че дланта ѝ е върху топлата му кожа — сърдечен жест на съчувствие.

— Защо мога да те докосвам? — попита тя. Бавно вдигна ръка пред лицето си. — Защо мога да докосвам всички ви, без да усещам болка? След онзи инцидент с камериерката би трябвало още седмици да не мога да докосна никого.

Изречението на Петра стана по-сериозно.

— Кога се случи за първи път?

Първата ѝ реакция беше, че не иска да говори за миналото си. Но те бяха споделили своите истории. Имаха право да знаят нейната, тя искаше да я сподели.

— В приемното семейство, където попаднах — каза тя и машинално скри ръцете си под масата. — Бях... нападната. Когато копелето ме докосна, аз... някак също го докоснах. Той умря.

Петра кимна спокойно. Уейн също не изглеждаше впечатлен. Той хапна парче от лазанята си. Лутър отпи от бирата си и зачака.

— На колко години беше, когато се опази? — попита Петра.

— На четиринайсет. — Изречението на Петра я накара да примигне смутено.

— Талантът ти тъкмо се е развивал — обясни Петра. — Според психолозите на Обществото травмиращо събитие в този период може да повлияе пагубно върху сетивата ти понякога за цял живот. Според мен шокът от преживяното тогава е повишил изострената ти чувствителност при допир.

Лутър погледна Петра.

— Ти си говорила с психолози от Обществото?

— След като се пенсионирахме от агенцията, и двамата ходихме известно време на психоаналитик. Не можехме да спим, имахме и

други проблеми. Психоложката ни обясни доста неща.

— Точно така — обади се Уейн. — Каза ни, че причина за нашите проблеми са нещастното ни детство и работата, която сме вършили за агенцията. Не може да ни излекува, но поне ще ни предпази да не стигнем до самоубийство.

Петра се обърна към Грейс.

— Сигурно и ти си имаш проблеми, след като си била в приемно семейство, а после си преживяла онези инциденти.

Грейс скръсти ръце в скута си.

— Психични инциденти? Аз убих двама души с аурата си.

— А аз използвах пушка — каза Уейн. Той си отчупи още едно парче от хляба и се пресегна към ножа за масло. — Няма значение как го правиш. Рано или късно се налага да си платиш в парапсихичен план. Изглежда в твоя случай усещането ти за допир е постоянно увредено. Тя застина.

— Тогава защо мога да докосвам Лутър и теб, и Петра, без да изпитвам болка?

Петра се усмихна. Златната ѝ обещана блесна.

— Не съм експерт, но сигурно защото си спокойна с нас. Познаваш ни добре и ние теб.

— Ние сме хора, които могат да оцеляват — обади се Лутър.

— Точно така — кимна Уейн. — По различен начин всички сме оцелявали. Разбираме се един друг. Когато сме заедно, нямаме тайни. Не се преструваме.

— Няма нужда да се страхуваме — каза Лутър, като я гледаше в очите.

Внезапният прилив на сълзи я изненада. Тя примигна бързо, за да ги спре.

— Семейство — каза тя.

— Да — потвърди Петра. — Семейство. А сега ще ми сипеш ли още лазаня?

Грейс ѝ се усмихна през сълзи.

— Разбира се. Яж колкото искаш.

— Не ѝ казвай това — намеси се бързо Уейн. — Ще я изяде всичката. А ние с Лутър също искаме допълнително.

— Стига си хленчил — отвърна остро Петра. — Знаете ли какво, дали да не включим лазанята в менюто на „Дъгата“? Имам чувството,

че редовните клиенти ще я харесат. Не се пържи, но е вкусна.

40.

След вечеря Петра и Уейн измиха и избърсаха чиниите. Грейс ги прибра в шкафа, а Лутър направи кафе. Занесоха чашите си в дневната и седнаха, за да чуят какво е открила Грейс в генеалогичните архиви.

— Господин Джоунс ми осигури достъп до секретните файлове — каза тя. — Намерих само един документ за певица, която според „Джоунс и Джоунс“ е убивала с гласа си.

— Коя? — попита Лутър.

— Ирен Бонтифор. Но със сигурност тя не е сирената, убила Юбанкс.

— Защо си толкова убедена? — попита Лутър.

— Бонтифор е била звезда през деветнайсети век. Умряла е преди повече от сто години. Била е изключително прочута за времето си. Също колкото Мелба.

Петра застина с чаша във въздуха.

— Била е известна колкото мелбата?

Грейс се засмя.

— Нещо такова. По онова време е имало и друга прочута оперна певица — Нели Мелба. Десертът носи нейното име.

— Виж ти — изсумтя Петра. — Човек научава по нещо всеки ден.

— Ирен Бонтифор била истинска сензация — продължи Грейс. — Изнасяла представления във всички столици в Европа.

Лутър я погледна.

— Тази Ирен Бонтифор от естествена смърт ли е умряла?

— Не точно. Тя била един от първите случаи, разследвани от „Джоунс и Джоунс“. Затова привлече вниманието ми. Според документите е заподозряна, че е убила заместничка — певица, която Бонтифор възприемала като конкуренция.

— В какъв смисъл заместничка? — попита Петра.

— Дубльорка — обясни Уейн.

— Не се перчи със знанията си — измърмори Петра.

— Дубльорките обикновено са много амбициозни, разбира се — каза Грейс. — Естествено, те също искат да станат известни. Очевидно Бонтифор смятала, че тази дубльорка е сериозна заплаха за нея. Другата певица умряла при мистериозни обстоятелства, но записали, че е умряла от естествена смърт. Край Бонтифор имало още няколко подозрителни смъртни случая — една певица, която жънела успехи, един критик, един любовник...

— Имала е любовник? — попита Петра.

— Няколко — поясни Грейс. — Примадоните са известни с апетита си, и то не само за храна.

— По дяволите. А аз си мислех, че рок звездите са необуздани — възкликна Петра.

Уейн я стрелна предизвикателно с очи. Грейс отново погледна бележките си.

— Смъртта на един от любовниците на Бонтифор привлякла вниманието на „Джоунс и Джоунс“. Жертвата бил лорд Голзуърди, член на Обществото. Смъртта му била приписана на естествени причини, но вдовицата му — лейди Голзуърди, се обърнала към „Джоунс и Джоунс“ да проведат разследване.

— Намерили ли са някакво доказателство, че Бонтифор е убила Голзуърди? — попита Лутър.

— Според документите „Джоунс и Джоунс“ обобщили, че вината ѝ е извън всякакво съмнение — продължи Грейс. — Но не открили доказателства, които да могат да се представят на полицията.

Петра беше заинтригувана.

— „Джоунс и Джоунс“ как са я спрели?

— Не са я спрели — отвърна Грейс. — Била застреляна, преди те да се заемат с нея.

— Кой е успял? — попита Уейн с любопитство.

— Лейди Голзуърди. — Грейс отново погледна в бележките си. — След като „Джоунс и Джоунс“ ѝ съобщили, че имат парасихични доказателства срещу Бонтифор, но не и такива, които могат да послужат в съда, тя решила да вземе нещата в свои ръце. Една нощ изчакала в храстите пред къщата на Бонтифор. Когато певицата слязла от каретата и тръгнала по стъпалата към входа, лейди Голзуърди се появила откъм храстите и я простреляла два пъти от упор. Според

всички доказателства за инцидента Бонтифор била напълно изненадана. Не успяла да издаде звук.

— Какво се случило с лейди Голзуърди? — попита Лутър. — Арестували ли са я?

— Не. Тя сама отишла пред дома на Бонтифор, облечена от главата до петите в траурни дрехи. Никой от очевидците на местопрестъплението не я разпознал. След изстрелите настанала такава суматоха, че тя успяла да избяга. Не арестували никого, макар да имало дълъг списък със заподозрени. Накрая вестниците писали, че певицата е била убита от своя съперница. Полицията приела тази версия.

— „Джоунс и Джоунс“ какво са направили? — попита Лутър.

— Бележките в архива са неясни, но изглежда, че „Джоунс и Джоунс“ са разбрали какво е станало и са се погрижили името на лейди Джи да не се появи в списъка на заподозрените.

— Но как, по дяволите, са разбрали със сигурност, че Бонтифор е убила любовника си? — попита Петра.

Грейс се усмихна.

— Чуйте това. Агентът, който я проследил и изобличил, бил глух по рождение, но бил изключително чувствителен към остатъците от насилие. Буквално можел да възпроизведе сцената на местопрестъплението. Бил един от най-успешните агенти на „Джоунс и Джоунс“.

Лутър протегна крака.

— Той срещнал ли се е лице в лице с Бонтифор?

— В интерес на истината, да. Към края на разследването тя го подозирала и опитала да го убие с гласа си. В записките си отбелязал, че видял певицата да пее насреща му и усещал опасна енергия около себе си, но нищо повече.

— Значи, ако не чуваш музиката, не може да те убие — отбеляза Лутър. — Това е интересно. Може би е имало нещо вярно в подхода на Одисей с митологичните сирени. Нали е карал моряците да си пхат восък в ушите?

— Точно така. — Грейс откъсна поглед от тетрадката си. — Точно до това заключение са достигнали „Джоунс и Джоунс“. Талантът на една сирена се разгръща с пълна сила само ако жертвата чува музиката.

— Какво са смятали да направят „Джоунс и Джоунс“ с Бонтифор, ако лейди Голзуърди не се била намесила?

— Изглежда, че случаят с Бонтифор не бил първият, в който трябвало да се справят с убиец, притежаващ талант с висока степен, който поради различни причини не можел да бъде предаден на полицията. Фирмата си имала специален агент, който се справял дискретно с такива проблеми.

Лутър повдигна вежди.

— Хари Суитуотър на онази епоха?

— Как позна? — попита Грейс.

— Какво съм познал?

— Името на онзи агент било Орвил Суитуотър, прапрапрадядо на Хари.

Петра се ухили.

— Обществото „Аркейн“ е малък свят. Продължавай. Защо прояви интерес към тази Бонтифор?

— Поради няколко причини — отвърна Грейс. — Първо, тя имала дъщеря от лорд Голзуърди. Вероятно това било причината лейди Голзуърди да се ядоса толкова много. Бонтифор успяла да опази бременността си и раждането в тайна, тъй като се страхувала, че това ще се отрази зле на имиджа ѝ. Дори и „Джоунс и Джоунс“ не знаели за бебето по онова време.

— Какво се е случило с детето? — попита Петра начумерена.

— Озовало се в сиропиталище. Там момиченцето пораснало и научило истината за родителите си. Обвинило Обществото за смъртта им. Конфронтирала се с Магистъра. — Грейс пак погледна бележките си. — Това бил Гейбриъл Джоунс. Тя му заявила, че Обществото ѝ е голям длъжник.

— Сигурно си е навредила с тази тактика — каза Петра. — Не мога да си представя някой Джоунс да го изнудват.

— В интерес на истината Гейбриъл Джоунс сметнал, че тя има основание. Той ѝ казал, че е дълг на Обществото да се грижи за своите. Предложил да я регистрира в Обществото. Когато тя отказала, той ѝ дал голяма сума пари. Тя ги взела и заминала за Америка.

— Има ли доказателства, че дъщерята е наследила таланта на майка си? — попита Лутър.

Грейс потупа тетрадката си.

— Не станала оперна певица, но изкарвала прехраната си, като пеела в нощни клубове и кабарета. Била много популярна. Критиците също я харесвали.

Петра повдигна вежди.

— Описвали ли са гласа ѝ като „хипнотичен“?

— В интерес на истината — да.

— А някакви доказателства, че е използвала таланта си за нещо друго, освен за пеене? — попита Петра.

— Не е ясно. Тя имала много любовници и накрая се омъжила за един много богат индустриалец от Сан Франциско. Шест месеца след сватбата той починал, очевидно от естествена смърт. Певицата наследила цялото му богатство въпреки огромното възмущение на роднините му.

— Можем да предположим, че тя го е изпратила към гроба — каза Лутър. — Имала ли е деца?

— Вдовицата не се омъжила повторно, но имала дете от любовника си. Момичето израснало в разкош. Никога не се озовала на сцената, вероятно защото не е работила, за да си изкарва прехраната. Но вземала уроци по музика и често се изявявала на частни събирания. Също като баба си и майка си имала любовници.

— Някой да е пострадал покрай нея? — попита Лутър.

— Има два-три интересни инцидента. — Грейс обърна следващата страница на тетрадката си. — Тя се влюбила в един красив актьор, който тъкмо бил станал популярен. Вложила пари в два негови филма. Но когато той станал известен, я изоставил заради известна актриса. Намерили актьора мъртъв в холивудското му имение малко по-късно. Обяснили смъртта със свръхдоза наркотици. Тази дама също имала дъщеря.

— И всичко се повтаря? — попита Петра.

— Да. — Грейс затвори тетрадката. — Чак до наши дни. На места пътеката става малко неясна, но мисля, че намерих нашето сопрано убиец. Ако не греша, тя е прапраправнучка на Ирен Бонтифор. Казва се Вивиан Райън.

Уейн се намръщи.

— Сирената?

Всички го погледнаха.

— Никога не спираш да ме изненадваш — каза Лутър. — Коя, по дяволите, е Сирената?

— Беше голяма звезда допреди няколко години — обясни Уейн. — Имам нейни дискове. Невероятен глас. Но напоследък се позагуби. Не съм чувал нищо за последните една-две години.

— Открих нещо в интернет, прави опит да се завърне на сцената — каза Грейс. — Ще пее Кралицата на нощта при откриването на нова опера в Акейша Бей, Калифорния. Премиерата на „Вълшебната флейта“ е след два дни. О, има и още нещо.

— Какво? — попита Петра.

Грейс притисна тетрадката към гърдите си.

— „Сирената“ е титлата, с която е била известна Ирен Бонтифор.

— Някой от обкръжението на Вивиан Райън да е умрял внезапно?

— И още как.

Лутър се обади на Фалън веднага щом Грейс приключи разказа си.

— Това не ми харесва — в гласа на Фалън личеше недоволство. — Не пасва на модела. Убиецът на Юбанкс е бил професионалист. Крейгмор беше много умен. Не би рискувал с една емоционално нестабилна оперна примадона.

— Няма е избор, след като Суитуотър му е отказал — каза Лутър. — Трябвало е да действа бързо. Няма е време да търси друг професионален убиец.

— Тогава как е намерил певицата? — попита Фалън. Той звучеше не само нетърпелив, но и изключително изморен. — Тя не е дала обява във вестника.

— Още работим по този въпрос — призна Лутър. — Виж, има един начин да разберем дали Сирената е певицата, която Грейс е видяла в хотела. Тя трябва да погледне аурата на Вивиан Райън. А това може да стане, като отидем на оперната премиера в Акейша Бей.

Фалън замълча за известно време. Накрая заговори.

— Деветдесет и шест процента съм сигурен, че това ще се окаже загуба на време, но ви давам зелена светлина. Идете на представлението. Нека Грейс я погледне.

— Има малък проблем — каза Лутър.

— Сега какво има?

— Билетите за представленията са разпродадени. Трябват ни, и то на удобни места. Грейс трябва да е близо, за да види аурата на Райън. Иначе не можем да бъдем сигурни.

— Момче за всичко ли съм?

— Ти си по-добър от момче за всичко. Нали си шеф на „Джоунс и Джоунс“.

— Само не забравяй, че се дава бакшиш на човека, който ти намира билети, когато вече са разпродадени.

41.

Малкият град Акейша Бей се намираше на един живописен отрязък от крайбрежието на Южна Калифорния, северно от Лос Анджелис. Решени да му създадат име като средище на изкуствата, неговите жители не бяха пестили средства за новата опера. Входът с арки и колонада придаваше на сградата атмосфера на архитектурно творение, посветено на музиката. Фоайето блестеше като вътрешността на кутия, подплатена с кадифе и пълна с бижута.

Грейс стоеше до Лутър отстрани на елегантната зала и наблюдаваше любителите на операта, които очакваха началото на представлението.

— Права беше — каза Лутър, като се загледа по един достолепен среброкос мъж с официално облекло. — Хавайската риза щеше да изглежда неподходяща. Не съм сигурен, че и сакото и вратовръзката са достатъчни. Трябваше да си донеса смокинга.

— Ти имаш ли смокинг? — попита Грейс.

— Не.

— И аз така си мислех. — Тя се усмихна. — Не се тревожи, в наши дни може да се видят всякакви дрехи в операта — от дънки до смокинги, особено тук, на Западния бряг.

— Повечето мъже са в смокинги и не изглежда да са взети под наем. Дамите са със скъпи рокли и бижута, струващи цяло състояние.

— Хората се обличат по-официално, когато отиват на премиера. Ние изглеждаме добре. Сам каза, че е важно да не се набиваме на очи. Повярвай ми, никой не ни обръща внимание.

Това не беше вярно. Грейс не можеше да откъсне очи от Лутър тази вечер. За пръв път го виждаше облечен в нещо различно от небрежното лятно облекло. Много се изненада, когато той извади от пътната си чанта добре ушит костюм, бяла риза и вратовръзка.

На Хаваите той носеше риза с къс ръкав, бермуди и маратонки и изглеждаше като полицейски детектив във ваканция. По-точно ранен детектив. Тази вечер, облечен в костюм и вратовръзка, той изглеждаше

като ранен детектив от полицията, отиващ на работа. Дрехите придаваха вид на хората, но нямаха никакъв ефект върху аурата на Лутър или върху силата, която се излъчваше от него.

Грейс беше напазарувала набързо в търговския център на острова, преди да се качат в самолета. Лутър дойде с нея и прояви забележително търпение, докато обиколиха няколко бутика и два-три скъпи универсални магазина. Тя оглеждаше стоките, които бяха на разпродажба, тъй като не желаше да харчи прекалено много пари за дреха, която можеше да не облече втори път. „Обличаш се за конкретна мисия“, повтаряше си тя, докато избираше. Но тайно не можеше да устои на желанието да си намери рокля, с която да впечатли Лутър, дори и това да означаваше да оголи повече от чувствителната си кожа, отколкото би искала.

Накрая се появи от пробната на „Нойман Маркъс“ облечена в елегантна черна рокля с широко балетно деколте и тясна пола, която свършваше точно над коляното. Сякаш по поръчка специално за нея роклята беше с дълги ръкави.

Леко присвитите очи на Лутър и удовлетворяващите искри в аурата му ѝ подсказаха, че е намерила идеалната рокля.

— Да вървим да намерим местата си — предложи той.

— Трябва първо да отида до тоалетната. Веднага се връщам.

Лутър я изпрати до вратата. Тя влезе и остана на място. Загледа се възхитена в безкрайната редица блестящи кабинки.

— Леле! — каза тя на привлекателна жена на средна възраст, която миеше ръцете си. — Трябва да има поне петдесет кабинки.

— И още толкова в тоалетната от другата страна на залата — съобщи ѝ доволно жената. — Изглежда не сте от нашия град.

— Да, но съм ходила в доста опери и знам, че кабинките в дамските тоалетни никога не са достатъчно по време на антрактите.

— Кметът на Акейша Бей е жена. Тя отказа да подкрепи строежа на „Гътри Хол“, докато архитектите не ѝ гарантираха, че ще има достатъчен брой дамски тоалетни.

— Такива политици харесвам! — каза Грейс. — Изяснила е приоритетите си, без да усуква. Да се надяваме, че ще се кандидатира за президент.

Грейс се върна при Лутър след малко.

— Изглеждаш прекалено весела, като се има предвид защо сме тук — отбеляза той.

— Открих, че е било излишно да ограничавам приема на течности още в три часа следобед — каза тя.

— Какво означава това?

— В дамската тоалетна имаше поне петдесет кабинки. Преброих ги. А от другата страна на операта има още една тоалетна.

— И?

— И няма да се притеснявам, че ще чакам на опашка по време на антракта. Ако останем до антракта.

Лутър се намръщи.

— Добре ли си?

— Няма значение. Женска работа.

— Тогава ти вярвам.

Разпоредителят ги насочи към местата им на дванайсети ред. Лутър беше доволен.

— Разстоянието е достатъчно, за да я огледаш добре — отбеляза той.

Изведнъж стомахът на Грейс се сви. Сетивата ѝ се пробудиха. Завладя я безпокойство. Откакто Фалън Джоунс беше одобрил пътуването до Акейша Бей, двамата бяха ангажирани с подготовката, дългия полет до Лос Анджелис и после пътуването с кола до градчето. Сега мисълта за това, което ѝ предстоеше, внезапно я връхлетя. Ами ако беше сбъркала? Ами ако беше права?

— Не се тревожи за това — каза Лутър. — Ако тя не е нашата певица, няма да е фатално. Просто сме изгледали една опера.

— А ако тя е жената, която видях в Мауи?

— Тогава ще съобщим на Фалън. Оттам той ще поеме нещата. Ние с теб ще се приберем в Хонолулу утре и ще вечеряме с Петра и Уейн.

И после какво — запита се тя. Тя не живееше в Уайкики. Тя живееше в Еклипс Бей, Орегон. Сама. Не мисли за това. Живей за момента.

— Не виждам смисъл в това — каза Лутър.

Тя се стресна и се обърна към него.

— Какво? Мислех, че току-що се разбрахме... — Тя млъкна, защото видя, че четете краткото описание на сюжета. — А, сюжетът.

Никой не е твърдял, че във „Вълшебната флейта“ има смисъл. Но това е Моцарт, така че почитателите на операта да не се суетят за разни подробности.

— Ще го имам предвид.

— Експертите в Обществото са сигурни, че Моцарт е имал паранормални способности — добави тя.

— Така ли?

— Как иначе можеш да обясниш свръхестественния му музикален талант?

— Той бил ли е член на Обществото?

Грейс се усмихна.

— Мисля, че е предпочел масоните.

— Е, добрата новина е, че Сирената се появява в първо действие.

— Лутър затвори програмата. — Няма да чакаме дълго, докато получим отговора си.

Светлините изгаснаха и препълнената зала стихна. Увертюрата започна, обливайки публиката с великолепна искряща енергия. Музиката беше сила. Тя можеше да улови и гениалната енергия на един композитор, да я съхрани и да я представя отново и отново на поколение след поколение.

Завесата се вдигна и разкри картина от древния Египет. Историята се разгърна на сцената, която бе създадена по нови технологии. Грейс знаеше, че публиката винаги очаква изключителна пищност не само от певците, но и от сценографията, костюмите. Операта в Акейша Бей беше осигурила всичко това.

Идеалната обстановка за едно убийствено колоратурно сопрано. Когато Кралицата на нощта се появи на сцената, Грейс едва се сдържа да не се скрие зад седалката пред себе си.

Костюмът на кралицата беше сложна композиция от много слоеве коприна и кадифе в искрящи нюанси на сапфиреносиньо. Роклята беше поръбена със златни кантове и обшита с блестящи камъчета. Сложната черна перука преосмисляше термина „голяма коса“. Блестящата корона беше вградена в кулата от къдрици, като създаваше ефект на коледно дърво.

Доминиращо у Кралицата на нощта беше злото, което светеше, искреше, блестеше по неестествен начин.

Цялата тази енергия, включително невероятната власт на ослепителния ѝ глас, гореше също толкова силно, колкото ужасяващата ѝ аура.

Публиката седеше като вкаменена, когато пищните тонове изпълниха залата. Сирената не просто изтръгна невъзможно високото „фа“ от четвърта октава, тя го изпя с мощния си глас.

Грейс не смееше да помръдне. Тя за малко не спря да диша, очакваше да чуе звука от разбит кристал. В музикалните фойерверки имаше психична сила — не достатъчно, за да убие, но достатъчно, за да хипнотизира публиката. Кожата ѝ гореше. Всичките ѝ сетива пищяха, че се намира в близост до хищник, луд хищник.

Тя знаеше, че двамата с Лутър са скрити в сенките, знаеше, че силните светлини на сцената правеха публиката невидима за певците, знаеше, че Сирената няма причина да подозира за нейното присъствие в залата тази вечер. Но логичната ѝ мисъл не можеше да успокои инстинкта ѝ за оцеляване. Смъртта и лудостта се разхождаха на сцената.

Не опита дори да прошепне на Лутър. Беше сигурна, че хората наоколо ще се подразнят ужасно, ако някой дори се прокашляше, камо ли да кажеше нещо на спътника си.

Дясната ръка на Лутър стисна нейната лява. Грейс усети, че трепери. Той я стисна още по-силно, за да ѝ покаже, че е разбрал посланието ѝ съвсем ясно. Тя знаеше, че той усещаше мощната аура на Сирената, дори и да не виждаше всички детайли като нея. Сигурно и той забелязваше лудостта ѝ.

Той се размърда леко и дръпна ръката ѝ — това бе знак, че трябва да си тръгват. Тя дръпна неговата, за да му покаже, че не могат да излязат, докато Кралицата на нощта все още е на сцената. Рискуваха да бъдат забелязани.

Когато сцената се смени, те станаха от местата си и си проправиха път до пътеката. Грейс се престори, че не забелязва неодобрителните погледи. Тя въздъхна от облекчение, когато излязоха във фойето.

— Жестока тълпа — отбеляза Лутър.

— Операта си има много условности. Излизането по средата на представлението определено е нещо, на което не се гледа с добро око.

— Ако онези хора знаеха какво може да направи Кралицата на нощта с гласа си, щяха да си плюят на петите към изходите.

— Не съм толкова сигурна — каза тя, като се опитваше да успокои дишането си. — Това е опера. Хората очакват божествени изпълнители. А сега какво ще правим?

— Сега, както винаги, ще се обадим на Фалън.

Излязоха навън, пресякоха улицата и влязоха в подземния паркинг, който беше почти скрит в зеленина. Въпреки факта, че Кралицата все още беше на сцената и щеше да остане там известно време, Грейс забеляза, че сканира сенките със сетивата си. Когато стигнаха до колата, която бяха взели под наем, Лутър се настани зад кормилото и извади телефона си.

Фалън вдигна на първото позвъняване.

— Е? — попита той.

— Грейс я позна — отвърна Лутър. — Без съмнение.

— По дяволите! — Шокът отекна в гласа на Фалън. — Сигурна ли е?

— Знам, че е трудно, когато нещата не се развиват така, както си очаквал — каза Лутър. — Но се стегни. Ние сме тези, които се намираме толкова близо до жена, която може да ни убие с песента си. Сега какво следва?

— Хари Суитуотър каза, че не може да открие сред конкурентите си човек, който да пасва на описанието на Сирената.

— Може би защото Грейс е била права през цялото време. Нямаме професионален убиец, а професионална оперна певица.

— Не се връзва. Защо, по дяволите, би отишла чак до Мауи, за да убие Юбанкс, щом не е наемен убиец?

— Може би Крейгмор е знаел какво може да направи тя с таланта си и е успял да я убеди да премахне Юбанкс. Може да ѝ е бил любовник. Грейс казва, че е имала доста любовници. Но по същество тя е убийца.

— Прекалено много въпроси остават без отговор — настоя Фалън. — Едно голямо парче от този пъзел липсва. Трябва да открием връзката между Крейгмор и оперната певица. Вашата примadona има къща в Сан Франциско. Ще изпратя някого там по най-бързия начин.

Лутър погледна часовника си.

— Сирената ще бъде заета на сцената още доста време. След това според Грейс тя ще прекара поне час в гримьорната си, за да приема поздравления от почитателите си. После трябва да посети един частен прием. Има предостатъчно време да огледам апартамента ѝ в хотела, където е отседнала.

Грейс се обърна рязко към него, стисна облегалката на седалката с една ръка. Очите ѝ бяха огромни от тревога.

— Не — прошепна тя.

— Направи го! — каза Фалън и затвори. Лутър се усмихна успокоително на Грейс.

— Спокойно. Какво би могло да се обърка?

42.

Грейс крачеше напред-назад в хотелската стая, обвила ръце около талията си. Не можеше да спре да трепери. Лутър я беше оставил преди двајсетина минути. Той вече със сигурност беше в апартамента на Вивиан Райън. „Той е бил полицај“, помисли си Грейс. Лутър знаеше какво прави. Освен това второто действие на „Вълшебната флейта“ още не беше приключило. Точно сега Кралицата сигурно беше на сцената и пееше разтърсващата си ария за това, че е принудила собствената си дъщеря да убие баща си.

„Има още много време“, помисли си Грейс. Райън нямаше да си тръгне от операта, докато не се срещнеше с почитателите в гримьорната си. Тя беше примадона в истинския смисъл на думата, нуждаеше се от възхищение така, както се нуждаеше от кислород. Всичко това се виждаше в аурата ѝ.

Грейс стигна до срещуположната стена, обърна се и тръгна назад. Защо не можеше да се отърве от това ужасно, прокрадващо се безпокойство? Всичките ѝ сетива бяха нащрек. Само дълбокото дишане и постоянното движение ѝ помагаша да не се поддаде на паника. Изпитваше непознато чувство. Тя беше свикнала да се грижи за себе си и да се пази от опасности. Но сега за пръв път, откакто майка ѝ беше починала, се чувстваше ужасена от това, че някой друг е в опасност.

Колкото и близка да беше с Мартин Крокър, никога не беше изпитвала такава тревога, дори и когато бе разбрала, че той е тръгнал стремглаво надолу. Двамата с Мартин бяха приятели и бизнес партньори. Помежду им имаше привързаност, но никога любов. Накрая единственото, което изпитваше към Мартин, беше тъга и съжаление заради неговото предателство. А после беше надделял нейният остър като бръснач инстинкт за оцеляване.

Но с Лутър всичко беше различно. Неговата безопасност беше по-важна за нея, отколкото собствената ѝ. *Влюбена съм.*

Осъзнаването на този факт я накара да спре рязко пред бюрото. Загледа се в екрана на компютъра. *Влюбена съм.*

Странно усещане за освобождение премина през нея. Значи това беше да си влюбен. Не беше заради страстта, която беше изпитала в ръцете на Лутър. Не беше заради това, че двамата разбираха и приемаха талантите си и миналото си. Това, което изпитваше към Лутър, включваше всички тези неща, но и нещо друго — една връзка, която беше истинска, неподправена по природа, която се простираше над нивото на думите. Любовта беше възможно най-точното описание, но и тя не беше достатъчна. Грейс знаеше, че каквото и да ѝ донесеше съдбата, тя щеше да носи Лутър в сърцето си до края на живота си.

Нищо чудно, че пишеха опери за такива силни чувства, помисли си тя удивена. Но в същото време имаше един много сериозен недостатък. Сега се чувстваше уязвима по начин, който ѝ бе напълно непознат.

Вече не мисля само за себе си, помисли си тя и се усмихна.

— Добре, значи съм влюбена — каза тя на светещия екран на компютъра. — Това все още не обяснява защо стоя тук и говоря на лаптопа, и съм на ръба да изпадна в паника.

Телефонът ѝ иззвъня и я уплаши толкова силно, че тя извика на глас и подскочи. Чувстваше се като пълна идиотка, втурна се към чантата си и го извади. На дисплея беше изписан номерът на Фалън Джоунс.

— Господин Джоунс — каза тя. — Грейс е на телефона.

— Добре ли си? Задъхана си.

— Добре съм. Чакам Лутър да се върне от хотелската стая на Вивиан Райън. Малко съм притеснена.

— Успокой се. Лутър знае какво прави. Обаждам се, защото агентът, когото изпратих да провери къщата на Уилям Крейгмор, е открил сейф в стената. Един от нашите специалисти успя да го отвори. Вътре са намерили интересни документи. Крейгмор е бил баща на Сирената.

Шокирана, Грейс се отпусна на леглото.

— Сериозно ли говорите, сър?

— Грейс, трябва да знаеш, че аз винаги говоря сериозно. Има още новини. Вивиан Райън има полусестра. Казва се Дамарис Кембъл.

— Тя също ли е певица?

— Не. Изглежда, че Дамарис притежава подобен талант като на Крейгмор. Тя може да генерира кристали.

— Мислите ли, че тя има нещо общо с тази история?

— В момента проверяваме.

Грейс прекара пръсти през косата си, опитвайки се да разсъждава.

— В генеалогичните файлове никъде не прочетох Вивиан Райън да е имала сестра. Нали вие казахте на Лутър, че Крейгмор не е можел да има деца.

— Оказва се, че когато е бил към двайсетгодишен, преди да започне работа за онази неназована правителствена агенция, е депозирал сперма в клиника, която обслужва единствено членове на Обществото.

Грейс замръзна на място така, както когато Сирената бе изпяла високото „фа“.

— Клиниката „Бърнсайд“ ли?

— Точно тя. Мястото изгоряло преди години. Целият им архив бил унищожен. Но имам предчувствие, че Крейгмор носи отговорност, защото е криел файловете за потомството си в онзи сейф. Изглежда е проникнал, взел е документите, които са му трябвали, и после е подпалил клиниката.

— Защо го е направил?

— Този човек е работил няколко десетилетия за тайна правителствена агенция. Тази работа учи човек да бъде параноичен. Искал е да е сигурен, че няма да бъде разкрит от децата си.

— Колко... колко дъщери е имал? — прошепна Грейс и осъзна, че е притаила дъх.

— Две — Вивиан и Дамарис.

Грейс затвори очи — не знаеше дали да се чувства облекчена, или разочарована.

— Сигурен ли сте, че са били само две?

— Записал е много точно това в бележките си. Решил е да намери всичките си деца и разочарован открил, че те били само две момичета.

— Ясно.

— Ти не си негова дъщеря, Грейс. — Гласът на Фалън прозвуча необичайно загрижено. — Помисли разумно. Сигурен съм, че си

проверила профила на баща си. Майка ти го е записала, когато те е регистрирала. Той се различава много от този на Крейгмор. Като начало, очите му са били кафяви. Освен това Крейгмор е генерирал кристали, а не е бил стратег.

Тя се почувства като „Титаник“ малко след сблъсъка с айсберга.

— Знаете, че аз също съм дете от клиниката „Бърнсайд“? — промълви тя.

— Аз ръководя агенция за разследвания. За мен е важно да зная повече за агентите си. Бъдещето на Обществото и може би на целия свят зависи от това дали ще успея да се справя поне отчасти с работата си.

— Но как открихте, че съм бебе от „Бърнсайд“?

— Лесно. След като знаех коя си била, преди да станеш Грейс Ренкуист, нямаше проблем да науча за клиниката. Беше при документите за първата ти самоличност.

— О! — Не можеше да го осмисли. Грейс осъзна, че щом той знае за клиниката, е осведомен и за всичко останало.

— Да. Знаем за теб и Мартин Крокър — каза Фалън, сякаш беше прочел мислите й, което беше невъзможно. — Кучият син е търгувал с оръжия или наркотици, нали? Кое от двете?

— С оръжия — каза тихо тя. — Но...

— Ти си научила за оръжията, той се е опитал да те убие и ти си отвърнала на атаката му. Предполагам, че така е станало. Добре си се справила.

Тя беше ужасена от небрежния тон, с който той коментираше случилото се в онзи ден на Карибите.

— Аз не целях това. Просто се опитвах да спася живота си.

— Нямам нищо против. Но нямам време за спомени. Имаме си по-важна работа. — Фалън замълча. — Не мога да повярвам, че го казах. Явно трябва да поспя повече. Говорехме за това каква е била връзката между Крейгмор и Сирената.

— А другата дъщеря на Крейгмор? — попита бързо Грейс. — Дамарис Кембъл. Какво е станало с нея?

— Повярвай ми, издирваме я.

— Добре. — Грейс отново потрепери. Тя отхвърли мислите за Крейгмор и клиниката. Лутър беше в опасност. Тя беше сигурна в това.

— Трябва да затворям, господин Джоунс. Трябва веднага да се обадя на Лутър.

— Чакай. Не трябва да го правиш. Той работи.

— Трябва да го предупредя веднага да се махне от хотела на Райън.

— Защо?

— Нямам представа.

Тя прекъсна връзката и набра номера на Лутър. Никой не вдигна.

43.

— Фенерът е неудобен — каза жената. Тя държеше лазерния лъч точно върху гърдите на Лутър. — Имах малко по-различен план, но след като си си направил труда да дойдеш тук тази вечер, сигурна съм, че ще измислим нещо. Надявам се, че харесахте изпълнението на сестра ми. Тя е великолепна, нали? Луда, но великолепна.

— Ти си сестра на Райън? — Лутър трепереше и се чувстваше така, сякаш всичките му сили са изчезнали, но досега беше успял да устои на най-лошите ефекти от лазера. Жената очевидно не беше толкова силна като Крейгмор.

— Дамарис Кембъл — представи се тя. — Двете с Вивиан сме полусестри. И двете сме заченати ин витро, от един и същи донор на сперма. Уилям Крейгмор беше баща ни.

Дамарис изглеждаше относително спокойна външно, но аурата ѝ беше нестабилна и черна като ада. Най-различни силни емоции — гняв, отчаяние и страх, пулсираха в целия спектър, осеян от тъмната енергия, причинявана от лекарството.

Лазерното фенерче, което тя държеше, изглеждаше същото като онова, което Крейгмор беше използвал в подземния паркинг. Засега Дамарис не осъзнаваше, че той използва таланта си, за да отблъсква най-тежките му ефекти.

Тя бе настояла той да хвърли бастуна си и сега стоеше подпрян на бюрото. Ръцете му бяха във въздуха, което също му пречеше да пази равновесие. Но освен тези предпазни мерки Дамарис не изглеждаше особено разтревожена. Никой не се отнасяше сериозно към хората с талант като неговия. Като имаше предвид колко лесно го изненада, може би имаше основание за тази липса на уважение.

Дамарис не се изненада от появата му в апартамента на сестра ѝ. Неговата реакция, от друга страна, освен неизбежното „По дяволите“ се изразяваше в прилив на адреналин и предчувствие за нещо лошо. Най-после липсващите парчета от пъзела си идваха по местата. Сега

единственото, което Лутър трябваше да направи, бе да остане жив, за да види какво ще се случи.

— Талантът ти е да генерираш кристали, ти не си певица — каза той.

— Да, талантът ми е същият като на баща ми — заяви тя гордо. — Когато той ме откри, беше много щастлив, че талантът му се е предал.

— Той кога те потърси?

— Преди няколко години. Каза ми, че се е погрижил да депозира сперма в клиниката, защото вероятността да остане жив е била малка, след като е работел като шпионин. Искал да остави генетично наследство — за всеки случай. Оказало се, че оцелял въпреки рисковете на работата си, но медикаментите за засилване на парасихичните способности, с които го тъпчели шефовете му, му причинили сериозни странични ефекти. Един от тях било безплодието. В продължение на години той не искал да повярва. Женил се три пъти, преди да се откаже и да потърси мен и сестра ми.

Лутър я гледаше с недоверие.

— Правителствената агенция, за която е работил, притежавала ли е версия на формулата?

— Агенцията ръководела една лаборатория начело с учен на име Хълси, потомък на Базил Хълси. Това говори ли ти нещо?

— Разбира се. Базил Хълси е легенда в „Джоунс и Джоунс“, и то в лошия смисъл. Причинил е много неприятности в края на деветнайсети век. Класически пример за луд учен.

— Неговият потомък успял да пресъздаде старата формула и я предоставил на агенцията. — Тя стисна презрително устни. — Но добрият доктор така и не успял да се справи с недостатъците и страничните ефекти.

— Никой никога не е успявал — кимна Лутър. — Но хората продължават да опитват.

— Когато агенцията прекратила тази дейност, татко нямал откъде да се снабдява в лекарството. Имал известни запаси, но знаел, че ако не предприеме нещо, ще умре за месец. Шефовете му очаквали той да полудее и да се самоубие.

— И така да прикрие всички следи от малкия им психичен експеримент.

— Точно така — съгласи се Дамарис с горчивина.

— Какво се е случило? Как е успял да оцелее?

— Шефовете му го изпратили на една последна мисия. Трябвало той да премахне доктор Хълси. Но по това време татко подозирал какво ще стане, ако спре да взема лекарството. Поговорил си с доктор Хълси. Той му обяснил точно какво ще се случи, след като запасите му от лекарството свършат. Татко се съгласил да го остави жив при условие, че Хълси продължи да му приготвя лекарството.

— Сделката е устройвала и двамата.

— Единственото, от което Хълси се интересувал, било да продължи с експериментите си. Трябвала му само лаборатория. Двамата с татко сключили сделка.

Прозрението на Лутър ставаше все по-убедително.

— Дяволите да ме вземат! Баща ти не е бил просто член на „Нощните сенки“. Той е основал организацията, нали?

— Да. — Гордост и ярост се изписаха на лицето и в аурата на Дамарис. — В продължение на години се надявал, че Съветът ще прозре истинската стойност и потенциал на лекарството. Бил убеден, че накрая Съветът ще възложи на някого да проведе проучвания.

— Защо да го прави, по дяволите?

— Той имал своя визия за Обществото „Аркейн“. Елитна организация на хора със силни парапсихични възможности, способна да контролира правителства, корпорации и научни изследвания в най-различни сфери.

— Но това не се е случило и никога няма да се случи!

— Не — съгласи се тя уморено. — Единствената причина баща ми да създаде организацията „Нощните сенки“ е защото е бил принуден да признае, че Съветът няма да позволи на учените да работят по формулата. Не и докато е жив. Бил твърдо решен да създаде това, което Обществото отказвало да направи. Искаше да остави трайно наследство. А сега той е мъртъв заради теб. Кажи ми какво се случи на Хаваите.

— Нищо чудно, че „Нощните сенки“ успяваха винаги да са на една крачка пред „Джоунс и Джоунс“. Като доверен член на съвета Крейгмор от самото начало е имал достъп до всички тайни на Обществото.

Силен гняв блесна в очите на Дамарис.

— Кажи ми за Хаваите.

Той се потеше. Студени тръпки се редуваха с пристъпи на втрисане. Въпреки това използваше част от енергията, с която отблъскваше ефекта от лазера, за да успокои аурата на Дамарис. Тя примигна няколко пъти и после придоби по-спокоен вид.

— Първо ми обясни защо баща ти искаше Юбанкс да бъде премахнат — настоя Лутър.

— Юбанкс беше станал много амбициозен и опасен. В своята лаборатория той беше усъвършенствал лекарството, то можеше да се приема на хапчета. Използваше това постижение заедно с таланта си на стратег, за да се сдобие с място в управителния съвет.

— А Крейгмор не е искал той да влезе в Съвета?

— Не искаше. Баща ми не му вярваше. Юбанкс не знаеше кой е баща ми, разбира се. Само членовете на управителния съвет са информирани кой е начело на организацията. Останалите смятаха, че Юбанкс е доказал, че заслужава да се издигне. Бяха решили да гласуват за приемането му в Съвета.

— А баща ти не е искал това да се случи.

— Той искаше да го премахне, но настояваше да стане така, че убийството на Юбанкс да не се свързва с него.

Дамарис замълча. Лутър я виждаше, че трепери.

— Опитали сте да използвате Суитуотър да премахне Юбанкс — каза той, за да я накара отново да говори.

— Това беше идея на татко — каза тя. Беше потисната. — В най-лошия случай Съветът щеше да заподозре, че зад убийството стоят „Джоунс и Джоунс“. Във всички случаи никой не би предположил, че ръководителят на „Нощните сенки“ има нещо общо с това. Но планът се провали. Суитуотър отказа да изпълни задачата.

— И ти си помолила сестра си за помощ.

— Нямахме време да измислим нещо друго. Юбанкс трябваше да умре в Мауи. За следващата седмица беше планирано гласуването.

— И сте решили да запазите тайната и нещата да си останат в семейството. Е, сестра ти е успяла да се справи със задачата.

Дамарис се напрегна.

— Тя има доста опит. Татко казваше, че тя е роден талант. Според него тя се нуждае единствено от напътствие.

— И от мишена.

— Според мен татко никога не разбра Вивиан. Сестра ми е абсолютен егоцентрик. Преди Юбанкс убиваше само хора, които са пречели на кариерата ѝ. Тя има инстинкт за тази работа. Сигурно е страничен ефект от таланта ѝ. Какъв е смисълът да можеш да убиваш с гласа си, ако нямаш желание да го правиш от време на време?

— Не се засягай, но тази логика е неубедителна. Всеки може да убие с пистолет. Но не всеки има желание да го прави. Талантът на сестра ти е страховит, но еволюционно погледнато, той сигурно е възникнал като механизъм на самозащита.

Усмивката на Дамарис не беше весела.

— Ти не познаваш сестра ми, нали? Тя твърди точно това — че използва таланта си на сирена при самозащита. Не е нейна вината, че хората, които са опасни, са нейни съперници, критици и нервиращи я агенти.

— Тогава защо се е съгласила да премахне Юбанкс? Като услуга към Крейгмор?

— Не. Между нея и татко нямаше истинска връзка. Не бяха близки. Вивиан го направи, защото аз я помолих. Аз съм единственият човек, от когото Сирената се интересува, освен от самата себе си, разбира се.

— Страхотна услуга — да убие някого, защото си я помолила.

Дамарис се размърда неспокойно. Вече не беше толкова съсредоточена. Лутър въздъхна и напрегна сетивата си още малко.

— Юбанкс не беше невинна жертва — сякаш опита да се оправдае Дамарис. — Знам от баща ми, че той е убил две свои съпруги, за да получи наследството им, и една друга млада жена, с която имал връзка. Очевидно тя е разбрала за връзката на Юбанкс с „Нощните сенки“.

— Крейгмор знаеше ли, че „Джоунс и Джоунс“ наблюдават Юбанкс?

— Не. Разбра чак когато сестра ми беше видяна в хотелската стая в Мауи. Той заключи, че е прекалено голямо съвпадение Вивиан да попадне на жена, която може да устои на песента ѝ. После провери във файловете на „Джоунс и Джоунс“ и откри, че агенцията разследва Юбанкс.

— Това трябва да го е притеснило.

— Защо? Беше ясно, че „Джоунс и Джоунс“ се интересуват от Юбанкс само заради убийството на младата жена. Агенцията не знаеше, че Юбанкс е от „Нощните сенки“. Обаче той се тревожеше, че ако „Джоунс и Джоунс“ се задълбочат в разследването, може да разкрият връзката с „Нощните сенки“. Това беше още една причина Юбанкс да бъде премахнат.

Усещането за огън и студ го караше да усеща тръпки, но Лутър се отпусна леко. Фалън и Зак Джоунс бяха успели. Крейгмор беше отишъл в онзи гараж с мисълта, че единственият му проблем е прекалената амбиция на Юбанкс. Той изобщо не беше разбрал, че Юбанкс и още четирима високопоставени членове от „Нощните сенки“ бяха идентифицирани. Точка за „Джоунс и Джоунс“.

— Крейгмор е дошъл при мен, защото е знаел, че може да се добере до Грейс чрез мен. Страхувал се е, че Грейс може да идентифицира Сирената.

— Да. — Дамарис стисна лазера. — Той каза, че трябва да се отървем от жената, която е видяла Вивиан в Мауи. После реши сам да се погрижи за проблема. Но ти си го убил, нали? Как го направи? Той беше невероятно силен.

— Всеки допуска грешки от време на време. Виж мен например.

— Татко никога не се проваляше — отново бе пламнала от гняв. — Той беше оцелял въпреки рискованите задачи, които са му възлагали в продължение на години, после беше си намерил място в сърцето на Обществото „Аркейн“. Той беше в Съвета. Никой не го подозираше.

— Е, всъщност това не е съвсем вярно. Малко след като е заел магистърския пост, Зак Джоунс е усетил, че има проблем с човек, който е на много високо място в организацията. Веднага е взел предпазни мерки.

Тя го погледна с отвращение.

— Не е подозирал татко. Не би могъл. Баща ми беше прекалено умен, за да бъде разкрит.

— Крейгмор е бил добър и е имал достатъчно време да прикрие следите си, преди Зак да поеме управлението на Обществото. Но Зак и Фалън следяха всички в Съвета. Нямаше да им отнеме още много време да разкрият, че баща ти е предателят.

— Той не беше предател, дяволите да те вземат! Той правеше каквото трябва, за да оцелее. Без редовни доставки на лекарството щеше да загине. Той знаеше, че никога няма да убеди Съвета за разрешение.

— Но той не е приготвял количества само за себе си, нали? — попита тихо Лутър. — Той е основал „Нощните сенки“. Видял е пътя към властта и е тръгнал по него.

— Млъкни! Ти уби баща ми и ще си платиш за това. Но първо трябва да разбера как си го направил. Трябва да знам.

Той отново напрегна сетивата си и се насочи към аурата ѝ.

Енергията се изливаше в различни посоки на спектъра. Паниката ѝ ставаше все по-силна. Както и тъмните пулсации.

— От колко време вземаш лекарството? — попита той тихо.

Това я изненада. Тя застина. После лазерът в ръката ѝ потрепери. Лутър усети как напрежението отслабва.

— Как позна, че го вземам? — прошепна тя.

— Разчитането на аурата не се възприема като талант с особено значение, но понякога върши работа.

— Татко не искаше да вземам формулата заради страничните ефекти. Но аз настоях. Бях едва седма степен. Исках да бъда негова истинска наследница.

— Крейгмор е бил прав за страничните ефекти. Най-същественият е, че щом си започнал, не можеш да се откажеш. Спреш ли да го вземаш, умираш. Какъв е запасът ти?

Тя сякаш се затвори в себе си. За пръв път паниката и отчаянието се изписаха и на лицето ѝ.

— Имам за следващите три седмици — каза тя спокойно. — Течната версия на формулата не издържа повече от месец дори и при идеални условия. Затова бе толкова важно Юбанкс да произвежда лекарството на капсули.

— Защо не си в операта, да гледаш представлението?

— Исках да отида — прошепна тя. — Но не се чувствам много добре. Мисля, че съм алергична към формулата. — Устните ѝ посърнаха. — Може би ще ме убие още преди да съм изразходила запасите си.

— Защо не сключим сделка? — предложи Лутър.

— Не искам никакви сделки. След три седмици ще бъда мъртва. Ти не можеш да ми предложиш нищо. Дойдох тук да се сбогувам със сестра си.

— А какво ще кажеш за дълъг живот, чак докато остарееш? Проявяваш ли интерес?

— За антидота ли ми говориш? От баща ми знам, че в лабораториите на Обществото работят по антидота, но още не са го усъвършенствали. Дори и да е готов, Съветът няма да ми позволи да го използвам.

— Това решение не зависи от Съвета. Зак Джоунс може да го разреши сам и ще го направи, ако Фалън Джоунс го посъветва. Трябва обаче да ти кажа, че на този етап антидотът е в експериментална фаза. Има много неизвестни. Но ти нямаш какво да губиш.

Дамарис се вторачи в него, не смееше да помисли за подобно нещо.

— Защо Зак Джоунс би ми позволил да взема антидота?

Сега лъчът беше съвсем отслабнал. Дамарис беше съсредоточена изцяло върху възможността за оцеляване. Лутър спря да трепери и започна отново да диша равномерно.

Той максимално напрегна сетивата си и изпрати вълна от потискаща енергия към аурата на Дамарис. Лазерът падна на пода. Тя не забеляза, защото едва държеше очите си отворени.

Той грабна бастуна си и тръгна към нея.

— Магистърът ще ти даде антидота, защото ти имаш нещо, от което Обществото се нуждае.

— Какво е то?

— Вътрешна информация за най-високите етажи на „Нощните сенки“. Сега, когато баща ти е мъртъв, ти не дължиш на организацията нищо. Какво ще кажеш? Сключваме ли сделка?

— Би било глупаво да откажа — прошепна тя и обви ръце около тялото си.

Той ѝ зададе още няколко въпроса. След това изпрати още потискаща енергия към аурата ѝ. Тя затвори очи и заспа.

Щеше да бъде глупаво да не я завърже, докато не можеше да се съпротивлява, реши Лутър. Полицаят винаги си остава полицай.

Той върза китките и глезените ѝ е колана и вратовръзката си. После се обади на Фалън.

— Крейгмор е бил основателят на „Нощните сенки“? — Фалън звучеше искрено поразен, което рядко се случваше при него. — Дамарис е негова дъщеря. Да, може да получи антидота, ако е съгласна да говори.

— И аз така си помислих. Да действаме. Трябва да изпратиш някого в Акейша Бей да вземе госпожица Кембъл. В момента е в безсъзнание. Сестра ѝ не подозира, че Грейс е в града, така че на този фронт засега всичко е спокойно.

— Ще изпратя някого от офиса в Ел Ей веднага да доведе Кембъл в лабораторията. Обаче сигурно ще му отнеме поне час да стигне дотам, зависи от движението. Ти остани да я наглеждаш дотогава.

— Тя каза, че сестра ѝ вероятно няма да се върне в стаята си до сутринта, но не сме сигурни в това.

— Слушай, Малоун. Не искам да се конфронтираш с Вивиан Райън, освен ако няма никаква друга алтернатива. Плащаме на Суитуотър да се справя с такива проблеми. Измъкни Кембъл оттам.

— Чудесно. Но не мога да прекося фойето на хотела, метнал жена в безсъзнание на рамото си.

— Имаш ли някакви идеи?

— Защо не ми резервираш стая в този хотел? Аз ще се настаня и после ще се върна тук, за да преместя Дамарис Кембъл в стаята си.

— Как ще я преместиш? Ти си с бастун, забрави ли?

— Повярвай ми, няма как да го забравя. Ще използвам количка за чаршафи.

— Добра идея. Как се сети?

— Просто ми хрумна.

— Не искам да оставяме Кембъл сама. Тя има прекалено ценна информация.

— Не се тревожи, няма къде да отиде. Обади се на рецепцията и ми намери стая на друг етаж.

— Много ми се иска да престанеш да ме третираш като момче за всичко.

— Още нещо — каза Лутър. — Ако Сирената случайно се върне тук тази вечер, ще разбере, че нещо се е случило с Дамарис.

— Остави я тя да му мисли.

— Ами ако Сирената изчезне?

— Няма начин. Тя е примадона. Сигурно не може да стои незабелязана повече от десет минути. Ще я намерим.

— Добре. Отсега нататък тя е твой проблем.

Лутър побърза да изпревари Фалън и да затвори пръв.

44.

Дяволите да я вземат тази Ренкуист! Пак заплашваше да провали всичко. Как смееше да се появява в Акейша Бей точно тази вечер?

Сирената гледаше сърдито Нюлин Гътри в огледалото на гримьорната си.

— Сигурен ли си, че е тук?

— Да, любов моя, и бодигардът също. — Нюлин разпери ръце едновременно успокояващо и умолително. — Не бе проблем да проникна в компютрите на „Джоунс и Джоунс“. Снощи агенцията е купила два билета на името на господин и госпожа Кърни. От Хонолулу до Ел Ей. Кърни е името, което госпожица Ренкуист и Малоун използват за прикритие. Съжалявам, любов моя, но приеми, че се е получил най-лошият вариант.

— Това не е честно. Не заслужавам такова нещо. Тази вечер пях гениално.

Пътуването до Мауи се беше оказало много полезно за гласа ѝ. Тя беше разгърнала напълно силата му върху Юбанкс и това беше му вдъхнало удивителна енергия. Трябваше отдавна да е осъзнала, че гласът ѝ има нужда да се упражнява, и да полага максимални усилия по-често, за да бъде във върхова форма.

— Ти беше безупречна, любов моя — каза Нюлин. — В края на краищата ти си Сирената. Публиката те обожават почти колкото те обожавам аз.

Бяха я аплодирани, тя се кланяше и през цялото време се чувстваше като истинска Кралица на нощта. След това Нюлин и охраната бяха принудени да прогонят въображаемата върволица от почитатели от гримьорната ѝ. Важните критици от Ел Ей и дори един от Сан Франциско бяха дошли на представлението. Новият ѝ импресарио се беше обадил възторжен още по време на антракта. Беше я уверил, че рекламният агент е уредил поредица интервюта за следващия ден.

Всичко беше идеално, а сега да се случи това... Възнамеряваше да се справи с тази Ренкуист след ангажимента в Акейша Бей. Тя беше човек на изкуството. Не можеше да пилее времето си.

Продължи да почиства тежкия грим, а гневът я заливаше. Идеше ѝ да се разкрещи. Но това беше пагубно за гласа ѝ.

Тя смачка салфетката, с която почистваше лицето си, и я захвърли настрана. Пръстите ѝ стиснаха четката за коса. Преди дори да помисли какво прави, тя я запокити срещу огледалото. Дървената дръжка се удари в стъклото и отскочи, без да го счупи или дори надраска. Вивиан грабна шишенце с грим и го хвърли към огледалото. Този път ударът беше успешен. Появи се голяма пукнатина.

Нюлин примигна и отстъпи назад. Изглеждаше по-смутен от всякога. Какъв страхливец! Калас е имала за любовник Онасис, прочутия корабен магнат, един от легендарните едри собственици на миналия век. А с какво трябваше да се примирява Сирената? Не с богат грък, а с някакъв компютърен маниак. Това не беше добре. Това не беше истинската ѝ съдба.

Трябваше да признае обаче, че като добавка към милионите си той я обожаваше. Нюлин ѝ беше изключително полезен. Той беше бог на компютрите. След смъртта на Крейгмор Дамарис не можеше да проверява какво става в „Джоунс и Джоунс“ и беше загубила следите на Грейс Ренкуист. Но скъпият Нюлин с лекота беше проникнал в строго засекретените и криптирани бази данни на агенцията. Това не беше изненадващо, след като собствената му компания беше създавала софтуера, използван от „Джоунс и Джоунс“.

Сирената напрегна волята си, за да се овладее, и се насили да мисли.

— Вече обсъждахме това. Знаеш защо тя е тук. — Тя се обърна и погледна Нюлин в лицето. — Тази жена ме преследва.

— Скъпа, сигурна ли си в това?

Тя се изправи, пристегна колана на халата си и започна да крачи из пишно обзаведената гримборна.

— Казах ти, Грейс Ренкуист ме преследва от седмици.

Теорията за преследването я беше обзела, когато се чудеше как да обясни на Нюлин ситуацията. В един момент и сама беше започнала да вярва на този сценарий. Вече изобщо не се съмняваше, че Ренкуист, ръководена от завист, я преследва.

— Може би сега е моментът да се обадим на полицията — предложи Нюлин.

— Полицаяте са свикнали с подобни ситуации. Повярвай ми, знам това. Не за пръв път се сблъсквам с нещо такова.

— Тогава поне ми позволи да наема денонощна охрана за теб.

Беше прекалено. Последното нещо, което тя искаше, бе някой бодигард да я следва по петите.

— Казах ти, това ще предизвика само слухове и скандали — бързо възрази тя. — Не мога да си го позволя, не и в този деликатен за кариерата ми момент.

Това със сигурност бе една от най-крещящите лъжи, които бе изричала. В света на операта нищо не се отразяваше по-добре на кариерата от някой пищен скандал.

Нюлин вече кършеше ръце.

— Но твоята безопасност е на първо място. Мога да си позволя най-добрата охранителна фирма. Кълна се, че ще бъдат абсолютно дискретни.

Тя махна с ръка и отхвърли предложението му.

— Не, не, сега, като се замисля, може би си прав. Трябва да проверя възможността да не би Ренкуист да е моя страдна почитателка и да е пристигнала от Хаваите, за да присъства на представлението ми тази вечер.

Как ли не. Имаше само една причина за присъствието на Ренкуист в Акейша Бей. Тя я преследваше. Макар да беше голямо удовлетворение, че тази жена оценяваше силата на Сирената, тя не трябваше да живее.

Сирената спря до гардероба и се обърна с лице към Нюлин. Отиграното движение накара полите на синия сатенен халат да се развоят по драматичен начин.

— Имам една идея — каза тя. — Но ще се нуждая от помощта ти, любов моя.

— Разбира се, скъпа. Ще направя всичко за теб.

— Имам само една възможност за действие. — Тя заговори с тон, който да му въздейства убедително. Гласът ѝ прозвуча деликатно, мелодично. Той имаше естествена сила, но нали талантят ѝ се разгръщаше само когато пееше високите тонове. — Трябва да се

срещна с Грейс Ренкуист лице в лице, да поговоря с нея като жена с жена. Ако поговоря, може би ще разгадая причината за манията ѝ.

Нюлин грейна от възхищение.

— Това е чудесна идея.

— Ще направя запис на разговора. — Думите ѝ излизаха наситени с лека искряща енергия. — Ако имам късмет, ще успея да разбера дали тя е мой почитател, или неприятел. Ако ме преследва, ще имам доказателство, което да представя на полицията.

— Гениално, любов моя, абсолютно гениално! — Той вече беше унесен от въздействието на гласа ѝ.

Тя виждаше копнежа в очите му.

Тя вложи още енергия в думите си. Гласът ѝ придоби сила, резонанс и жестока мощ.

— Трябва да ми я доведеш — изпя тя.

Тъмните вежди на Нюлин се събраха над рамките на очилата му. За момент не беше в състояние да мисли трезво.

— Няма ли да е по-лесно, ако просто ѝ се обадиш в хотела утре сутринта? — попита той с жален глас. — Сигурен съм, че госпожица Ренкуист ще бъде очарована от възможността да се срещне с теб.

Изведнъж тя си въобрази, че е лейди Макбет на Верди, изправена пред влудяващото предизвикателство да насърчи любовника си да преодолее глупавите си скрупули. Тя запя арията и енергията изпълни тялото ѝ.

... Треперих?

... Срамота.

Към края се понесе на вълните на „ми бемол“ от четвърта октава. Дори божествената Калас не би издържала на този тон. Но не бе трудност за Сирената, никакъв проблем. Гласът ѝ го изпълни с лекота.

Нюлин беше като вкаменен.

— Ще направя всичко за теб — прошепна той. — Всичко.

Тя не се съмняваше в това — нали имаше своя глас.

45.

Лутър намери количка за чаршафи от стаичката на камериерките и натика все още спящата Дамарис в нея. Когато я заключи в друга стая, на различен етаж, извади телефона си и набра номера на Грейс.

Тя вдигна на първото позвъняване.

— Лутър? Добре ли си? Тревожех за теб. Пак ме връхлетя онова лошо предчувствие от снощи, когато Крейгмор те атакува в гаража. Опитах да ти се обадя, но телефонът ти не отговаряше. После предчувствието ми някак изчезна.

Изпълни го чувство на истинско задоволство. Помежду им имаше привличане със сигурност. Това го насърчаваше.

— Дълга история — каза той. — Да, добре съм.

— Току-що ми се обади Фалън Джоунс. Каза, че открили някакви документи в сейфа на Крейгмор, че Вивиан Райън е била негова дъщеря. Преди години той дарил сперма в някаква клиника. Нещо повече — имал и още една дъщеря.

— Тя се казва Дамарис. Току-що се срещнах с нея.

— Какво?

— Тя ще бъде първият човек, който ще попадне в програмата за защита на свидетелите на Обществото.

От другия край на линията последва мълчание.

— Бил си доста зает — каза Грейс.

— И ще съм още по-зает. Не ме разбирай погрешно, но изглежда, че ще прекарам около час и половина в една хотелска стая заедно с една блондинка.

— Добре, явно ще трябва да поговорим.

Той набързо ѝ разказа какво се е случило, като не придаде особена важност на случката с лазера. За нещастие Грейс бе разбрала всичко.

— Тя се е опитала да те убие.

— Тя взема лекарството, Грейс — каза той тихо. — Достъпът ѝ до него е бил прекратен със смъртта на баща ѝ.

Грейс въздъхна.

— Тя умира.

— Единствената ѝ надежда е антидотът. Готова е да преговаря с „Джоунс и Джоунс“, със Зак Джоунс, само да го получи. Тя не е социопат като сестра си. Спектърът ѝ е пълен. Замесила се е в това само за да угоди на баща си.

— Уилям Крейгмор.

— Оказва се, че той не е просто предател. Той е бил основателят на „Нощните сенки“.

— Е, това ще бъде трудно за обяснение на поредното събрание на Обществото.

— Така мисля. За щастие, няма да се тревожим за тази ситуация. Събери багажа си. Ще се върна при теб веднага щом някой дойде да отведе Дамарис.

— Тази вечер ли тръгваме?

— Ще те заведа в Ел Ей. Не искам да бъдеш в един и същи град с Вивиан Райън по-дълго, отколкото е необходимо. Трябва да изчакаме малко. Според Дамарис Райън не знае, че сме тук. Имам информация, че Сирената ще се върне в хотелската си стая много късно, ако изобщо се върне.

— Заради приема, за който четохме във вестниците?

— Да. Приемът е организиран от сегашния ѝ любовник — Нюлин Гътри.

— Операта, „Гътри Хол“, неговото ли име носи?

— Да. Той е дал парите за построяването ѝ. Направил е цяло състояние от софтуер и високотехнологични устройства. Той притежава половината град.

46.

Щеше да бъде дълга нощ. Сега, след като вече не се тревожеше за Лутър, Грейс усети умората от дългия полет и прилива на адреналин след идентифицирането на Сирената.

Включи кафе машината, която стоеше на гранитния плот, и отиде в банята да си вземе душ. Не очакваше да пътува с кола до Ел Ей.

Малко по-късно, когато спря водата, усети как гърлото ѝ се стяга от напрежение. Без някаква причина сетивата ѝ внезапно се изостриха. Интуицията ѝ крещеше настойчиво.

В спалнята стоеше мъж, облечен в смокинг. Той държеше странна кутийка в ръката си.

— Извинявам се, госпожице Ренкуист — каза той. — Но наистина нямам избор.

— Кой сте вие? — промълви тя.

— Нюлин Гътри. — Той погледна странното устройство. — Това е най-новото ми изобретение. Ще има огромен успех на пазара на продукти за самозащита. Прилича на тейзър, но първоначално няма да усетите нищо. Приспива ви невероятно бързо за няколко часа, но без трайни странични ефекти.

Не можеше да повярва. Той говореше, сякаш искрено се извиняваше за това, което се канеше да ѝ причини. Тя нямаше къде да избяга, така че се хвърли насреща му с ръце, готови за самозащита, и опита да извика за помощ.

Двата лъча на електрошока я поразиха, преди да прекоси и половината стая. Болката прониза нервите и сетивата ѝ сякаш за цяла вечност.

После тя потъна в мрак.

47.

Звуци от чиста кристална енергия я извлякоха от дълбините на неестествения мрак. Лудостта и смъртта пулсираха и искряха. Силата на музиката освети и разбуди разстроените сетива на Грейс.

Тя осъзна смътно, че лежи просната върху някакъв килим. Под килима се усещаше твърд циментов под. Паниката я завладя и за момент отблъсна властната енергия на песента.

Тя отвори очи и се надигна, така че да може да седне, подпирайки се с длан на килима. Осъзна, че все още е облечена в халат. Първото нещо, което видя, беше ярък лъч, който пронизваше нощта. Няколко секунди горещият лъч светлина беше преплетен с невероятно високите тонове на музиката. Сетивата ѝ не можеха да разделят двете неща едно от друго.

Мартин Крокър се изправи пред нея. Той ѝ се усмихваше, като ѝ обещавахе целия свят.

— Ти си мъртъв — прошепна тя.

— Така ли? — попита той.

— Да.

Искаше отговорът ѝ да прозвучи предизвикателно. Но всъщност се отрони от гърлото ѝ като задавен звук, който потъна в течението от обезумяла психична енергия, която се вихреше около нея.

— Ти ми беше от полза — каза Мартин. — Но всяко хубаво нещо си има край. За нещастие, вече не си ми нужна. Превърна се в бreme.

Това не беше сън. Тя се побъркваше. Музиката я караше да изпитва това чувство.

Притисна длани към ушите си. Защитната ѝ реакция беше неуспешен опит. Пеенето стана по-приглушено, но още беше твърде силно. То изпълваше атмосферата около нея.

— Ти си мъртъв — повтори тя, този път по-силно. Сетивата ѝ пулсираха в отговор, изпрацайки остри стрелички от енергия.

Изненадващо образът на Мартин Крокър изчезна. Грейс потрепери от облекчение. Откри ушите си и се вкопчи в най-близкия

предмет. Оказа се облегалка на стол.

Изгарящата музика продължи да се извисява, повличайки я в ада, който изглеждаше като най-чист кристал.

Извърна се да проследи лъча светлина и откри, че вижда сцена. В светлината на прожектора стоеше жена в бяла роба, която изглеждаше напръскана с кръв. Русата ѝ коса падаше върху раменете. В едната си ръка държеше нож и изливаше завладяващата енергия на своята музика към залата.

Вивиан Райън, Сирената.

В този ужасяващ миг я връхлетя споменът за един видеоклип, който беше гледала в интернет, докато проучваше колоратурните сопрани. Вивиан пееше прочутата сцена на лудостта от „Лучия ди Ламермур“. Кръвта върху девствено бялата дреха изглеждаше истинска.

Също и тялото, проснато в сенките на сцената. Беше мъж, осъзна Грейс. Лицето му беше обърнато така, че Грейс не го виждаше.

Тя стисна облегалката на стола. Имаше чувството, че ще ѝ прилошее. Следващата сцена от операта беше как Лучия убива нежелания си жених. Ами ако беше закъсняла? Ако Лутър вече беше мъртъв?

Не. Щеше да усети, ако той беше мъртъв. Въпреки мощта на музиката тя беше сигурна в това. Тази увереност ѝ вдъхна сила. Сетивата ѝ запулсираха по-силно. Лутър не беше мъжът, който лежеше безжизнено на сцената.

Вивиан отприщи нова каскада от високи, чисти, зловецко разтърсващи тонове. Музиката бе съпътствана от блуждаещи искри в аурата ѝ. Също като Лучия и Вивиан се отдаваше повече и повече на лудостта и се опитваше да отведе единствения си зрител заедно със себе си. Всичко това беше в аурата ѝ и в музиката. Грейс го виждаше, чуваше, усещаше, но не беше сигурна дали може да му устои.

Имаше някакво ужасно помрачение у Сирената, което тя излъчваше.

Грейс се надигна на колене, но преди да успее да се изправи, се появи чудовището, което се беше опитало да я изнасили в приемното семейство. Той тръгна по пътеката към нея със зловеща усмивка. Тя потрепери. Само не отново! Не можеше да се справи с още един призрак. Трябваше да се погрижи за оцеляването си.

— Не се тревожи, ще ти хареса това, което ще направя с теб — обеща чудовището.

— Ти си мъртъв — каза тя. Успя да прогони Мартин. Щеше да прогони и чудовището. Впрегна волята си във вълна от психична енергия. — Ти си мъртъв, по дяволите!

Чудовището изчезна също като Мартин.

Внимавай! Тук има нещо важно, нещо, което може да ти помогне да се бориш.

Беше се изправила, но още бе под въздействието на хипнотичната музика. Бореше се да ѝ устои, но успяваше само да забави въздействието ѝ. Не можеше да спре неизбежното. Чувстваше се обречена — така, както според митовете моряците са виждали смъртта си.

На сцената Вивиан отново вдигна ръце. Песента ѝ се извиси още по-високо.

Грейс отново притисна длани към ушите си и се концентрира върху това да впрегне сетивата си в общо усилие да отблъсне музиката със своята енергия. Стори ѝ се, че силата на песента поотслабна. Насърчена, впрегна още енергия. Мислите ѝ се проясниха.

Не можеше да издържи на призива на Сирената, но беше възможно да се понесе върху психичните пулсации, които вливаха енергия в песента, като сърфист, който пришпорва вълната.

Дори и да залагаше на тази теория, тя знаеше, че не може да неутрализира силата на Вивиан от разстояние. Нито можеше да се обърне и да побегне. Въздействието на музиката беше прекалено силно. Имаше само един шанс и той беше да се доближи до сцената.

Обърни се към музиката и танцувай, Грейс, танцувай колкото можеш по-бързо.

Тя наблюдаваше аурата на Вивиан, не лицето ѝ, фокусирайки се върху проблясващите пулсации. Предпазливо изпрати собствената си енергия в момент на понижение между пулсациите в кипящия спектър на Сирената. Все едно стреляше с лък срещу автомат, но разбра, че има успех, когато усети как въздействието на музиката отслабва.

Вивиан замлъкна. Внезапната тишина беше наелектризирана.

— Наистина ли смяташ, че този трик ще свърши работа срещу таланта ми? — попита тя развеселена.

Грейс спря пред пространството за оркестъра. Оперните певци не могат да изпитват истински емоции, когато пеят, припомни си тя. Гърлото и гърдите се стягаха и спираха дишането и звука.

— Знаеш ли, Вив — каза тя, — костюмите са пищни и операта е много впечатляваща сграда, но ти си само една от многото певици.

— Млъкни, глупачке. Аз съм Сирената!

Грейс погледна неподвижния мъж на сцената.

— Кой е той?

— Нюлин Гътри.

— Убила си любовника си?

— О, не е мъртъв. Само е в безсъзнание — усмихна се Вивиан. — Защо да желая смъртта му? Той ми е от полза. Той е човекът, който те откри. Изненадах се, когато ми каза, че си сред публиката тази вечер. Толкова се радвам, че имаше възможност да ме чуеш като Кралицата на нощта. Бях удивителна, нали?

— Чак пък удивителна. Кариерата ти върви към провал. Всички го знаят. Затова пееш тук, в Акейша Бей, а не в „Метрополитън опера“ в Ню Йорк.

— Това е лъжа — изпищя Вивиан, а аурата ѝ пламна от яростни искри. — Аз съм Сирената. Някоя друга певица не може да направи с гласа си това, което аз мога да постигна.

— Хайде, хайде, говорим за опера, нали? Може и да си била добра в миналото, но вече не си. Помниш ли какво дюдюкане беше в „Ла Скала“? Всички чуха колебливостта на гласа ти.

— Аз накарах половината зала в Ла Скала да занемее — извика Вивиан.

— Обзалагам се, че има поне пет певици, които са твои конкурентки и могат да заемат мястото ти. Нещо повече — те са с десет години по-млади от теб.

— Стига! — изпищя Вивиан. — Гласът ми е безупречен.

— Може и да е бил безупречен преди няколко години, но вече не е. Имам теория за това. Аз съм експерт в законите на психичната генетика.

— Млъкни!

— Теорията ми е, че всеки път, когато си използвала гласа си, за да убиваш, ти все повече си губела разсъдъка си. Хората, които

полудяват, губят контрол. Точно това се случва с теб в последните години, Вив. Губиш контрол над гласа си.

— Не съм луда! — изкрещя Вивиан.

— Разбира се, че си. Вижда се в аурата ти.

— Ще ти покажа какво мога да направя с гласа си — изкрещя Вивиан.

— Внимавай. Письците не са полезни за гърлото.

Вивиан се вкопчи в полите на окървавената си роба и запя с пълен глас. Високите тонове на арията на лудостта на Лучия отново изпълниха гърлото ѝ.

Грейс потрепери, притискаше ушите си, за да намали влиянието на хипнотизиращата песен. Все едно опитваше да се скрие от изригващ вулкан под парче картон. Беше подготвила сетивата си за адския огнен дъжд, но не можеше да изключи напълно въздействието му. Музиката се изливаше върху нея като повалена камара от остри кристали.

Щеше да загине, ако не успееше да дестабилизира аурата на Вивиан.

Целеше се с всички сили към всяко слабо място в спектъра на Сирената.

Вивиан запя още по-високо. Тоновете бяха пронизителни, но започнаха да стават по-слаби. Гневът пречеше на умението ѝ да проектира невероятния си талант. Тя буквално се давеше в собствените си ярост и горчивина. Един след друг високите тонове се разстройваха.

Вивиан продължаваше да пее, но се обърна и тръгна към стъпалата на сцената. Сега лудостта ѝ беше видима дори с просто око. Вивиан слезе по стъпалата с театрална решителност, сякаш бе по средата на някакво драматично представление. Когато стигна до последното стъпало, се отправи към Грейс, вдигнала високо ножа, готова да нанесе убийствен удар. Неравните тонове на песента се проявяваха в пискливи звуци.

Грейс усети, че въздействието на музиката върху нея намалява. Сега можеше да се движи свободно.

Скочи на най-близката седалка, прекрачи облегалката ѝ и се озова на следващия ред, оттам се втурна към пътеката. Тичаше между редовете, но се оказа трудно. Бедрото ѝ се блъскаше болезнено в страничните облегалки на столовете.

Вивиан пицеше с дрезгав глас, силата ѝ привършваше. Тя надигна кървавата си роба и се втурна към края на първия ред, за да пресрещне Грейс на пътеката и да забие ножа в тялото ѝ.

Грейс спря внезапно, качи се на един стол и прескочи на третия ред, после на четвъртия, за да остави по-голямо разстояние между себе си и Вивиан. Бързо напредваше, а халатът се развяваше около краката ѝ.

Ослепителна светлина нахлу откъм фоайето. Появи се силуетът на мъж.

— Грейс! — извика Лутър.

— Добре съм — отвърна му тя. — Внимавай, тя има нож, но вече изобщо не може да пее.

Вивиан спря на пътеката. Учестеното ѝ дишане се чуваше сред настъпилата тишина в залата. Светлината от фоайето огря окървавената роба и разрошената ѝ коса. Аурата ѝ беше като дъга, съдържаше всички цветове на кошмарите.

— Аз съм Сирената — прошепна тя.

Тя изпусна ножа, обърна се и побягна по пътеката към сцената.

Лутър тръгна след нея, стиснал бастуна си в едната ръка и пистолет в другата. Аурата му беше оцветена в горещия спектър на насилието.

— Не — каза тихо Грейс. — Не е нужно. Остави я.

Няколко секунди тя не беше сигурна, че той ще я послуша. После той отпусна пистолета си и аурата му се успокои.

Вивиан изкачи бързо стъпалата и изчезна зад кървавочервената завеса.

48.

„Джоунс и Джоунс“ изпратиха още доверени хора от офиса в Ел Ей да се погрижат за Нюлин Гътри. Щом те пристигнаха, Лутър ги информира за случилото се и после настани Грейс в колата.

— Сигурен ли си, че е необходимо да се връщаме в Ел Ей тази вечер? — попита тя, като се прозяваше.

— Докато Сирената е на свобода, ние няма да останем в Акейша Бей.

Това беше твърдо решение. Грейс беше прекалено изтощена, за да спори. Тя отпусна глава на седалката си и се загледа в тъмните води на океана.

— Много се радвам, че петната върху дрехата на Лучия не са били от истинска кръв — каза тя. — Бил е костюм от гардероба на операта.

— Фалън Джоунс смята, че твоята теория за бавното й умопомрачение е вярна. Тя е била нестабилна от началото. Като е използвала гласа си да убива хора без причина, просто е обезумявала все повече. А с лудостта идва и загубата на контрол върху нормалната й природа.

— Ти как ме откри? — попита тя.

— Винаги ще те откривам — отвърна той.

Тя се усмихна.

— Такъв си романтик! Говоря сериозно.

— Аз също.

Тя се извърна и го погледна.

— Хайде, кажи ми как разбра, че Гътри ме е завел в операта.

— По пътя на елиминирането. Сирената е имала ограничен брой места, където да те затвори. Това е малък град. В дома на Гътри имаше голям прием, така че там не можеше да е. Трудно би могла да те отведе тайно в хотелския си апартамент. Къде другаде би могла да отиде? Ти сама ми каза, че тя обожава светлините на прожекторите. А Нюлин Гътри има достъп до най-добрата сцена в града.

— Гениално.

— Да. Работил съм като детектив, ако си забравила.

Тя отпусна ръка върху ранения му крак.

— Който е бил детектив, винаги си остава такъв.

49.

Сирената гледаше вълните, които се разбиваха далече под нея. Лъч студена лунна светлина огря сцената — идеалното осветление за последното ѝ представление. Скалите наподобяваха Замъка на Светия ангел, от който Тоска се хвърля, след като любимият ѝ е бил разстрелян.

Всичко беше свършило. Онази Ренкуист се беше оказала по-силна от Гласа. Силата почти я беше напуснала и тя знаеше, че никога няма да се възстанови. Сирената беше обречена. По-добре беше да напусне сцената тази вечер. Утре критиците щяха да я направят отново известна, щяха да възхваляват нейната Кралица на нощта и да скърбят за загубата на невероятния ѝ талант. Смъртта ѝ щеше да бъде водещата новина.

Разпери широко ръце, запя песента и се хвърли от стената на замъка.

Наистина беше по-добра от Калас. Тя беше Сирената.

50.

Двамата проведоха разговор по телефона с Фалън от хотелската си стая в Ел Ей на следващия ден.

— Тялото на Райън е било намерено на скалите край брега на едно място, наречено Адския огън — съобщи им Фалън. — Изглежда това място е някаква голяма туристическа атракция в Акейша Бей. Там се образуват много големи и опасни вълни. Фотографите го обожават. Строго забранено е за къпане или гмуркане.

— Тоска се е хвърлила от стената на крепостта — каза Грейс. — Подходящо място за последното представление на Сирената.

— Знаела си, че ще скочи? — попита Фалън с любопитство.

Лутър също я погледна от другия край на стаята.

— Не знаех как ще го направи — обясни Грейс. — Но да, бях почти сигурна, че ще се самоубие. Видях го в аурата ѝ, когато побягна към сцената.

— Е, изглежда, че този път няма да се нуждаем от услугите на Суитуотър — заключи Фалън. — Това опростява нещата.

— А какво става с Дамарис Кембъл? — попита Лутър.

— В момента разговарят с нея. По-късно днес ще получи първата си инжекция от антидота.

— Толкова скоро? — попита Грейс. — Нали имаше запаси за три седмици от лекарството.

— Така предпочете — обясни Фалън. — Искаше да започне с антидота възможно най-бързо. Очевидно е имала много неприятни ефекти от формулата. Предоставила е останалото ѝ количество на лабораторията, за да проучат състава му. Специалистите още се опитват да разберат как става генетичното модифициране на лекарството, така че да е съобразено с индивидуалността на този, който го приема. Тази информация може да бъде полезна за антидота.

— Тя как прие новината за смъртта на сестра си? — попита Грейс.

— Един от психоаналитиците на Обществото, който разговаря с нея, ми каза, че била натъжена, но не изненадана.

— Горката Дамарис — прошепна Грейс. — Загуби баща си и сестра си само година, след като ги е открила. А сега отново е сама.

— Обаче е жива — изтъкна Фалън.

— Благодарение на Лутър — вметна Грейс.

Лутър имаше мрачно изражение.

— Как, по дяволите, е успял Крейгмор да заобиколи подробното проучване, на което се подлагат всички членове на Съвета?

— Добър въпрос — каза Фалън раздразнително. — Но не забравяй, че той е влязъл в Съвета преди петнайсет години.

— С други думи, преди ти да поемеш „Джоунс и Джоунс“ — обади се Лутър.

— По това време вуйчо ми е ръководел този офис. Добър беше, но не е разполагал с възможностите за проучвания, които имам сега аз. Освен това Крейгмор е дошъл от дълбините на правителствена агенция, специализирана в създаването на фалшиви самоличности и биографии. Той е имал буквално съвършена биография. И абсолютно непоклатима. Тези, които са знаели, че е бил шпионин, са предположили, че е герой. Каквато всъщност е бил, в интерес на истината, поне докато не е създал „Нощните сенки“. Освен това е приложил най-традиционния начин.

Лутър погледна Грейс.

— Скрил се е на места, където ще се набива на очи.

— Точно така. Неотдавна започнах задълбочено проучване на всички членове на Съвета. Този процес сигурно щеше да разобличи Крейгмор или поне щеше да предизвика някои съмнения и въпроси. Според Дамарис той започвал да се безпокои и планирал да изчезне.

Лутър прекоси стаята. Подпря се на бюрото и закачи бастуна си на облегалката на стола.

— Нюлин Гътри добре ли е?

— Да. Но е силно потресен. Оказва се, че Сирената го е парализирала със собственото му електрошоково устройство. Нашите хора от Ел Ей говориха с него. Той се чувства ужасно заради това, че те е отвлякъл. Казал, че знаел какво прави, но не можел да се спре.

— Това е самата истина — потвърди Грейс. — Когато го видях да ме чака в хотелската стая, аура му изглеждаше някак странна, което

не е нормално за човек, който извършва акт на насилие. Той е бил като омагьосан от Сирената.

— Искал да се предаде на полицията, но агентите на „Джоунс и Джоунс“ го разубедили. Казали му, че си добре и че никой няма да съобщи за инцидента. След като Вивиан Райън е мъртва, случаят е приключен.

— Как е влязъл в стаята ми? — попита Грейс.

— През вратата, която свързва твоята стая със съседната.

— Тази врата беше заключена — каза Грейс. — Дватамата с Лутър я проверихме.

— Гътри е собственик на хотела. Няма проблем да се сдобие с универсален ключ.

— Той е умен човек — намеси се Лутър. — Какво са му обяснили агентите за случилото се?

— Казали му, че е станал жертва на уникална хипноза. Това го депресирало още повече, защото хора като него не са въодушевени от идеята, че могат да бъдат хипнотизирани. Обаче бързо се ободрил, когато разбрал, че „Джоунс и Джоунс“ се интересуват от някои от електрошоковите му устройства.

— Доколкото успях да огледам аурата му, той има талант за криптиране, и то с много висока степен — обади се Грейс. — Сигурно не знае, че има паранормални способности.

— Интересно, че го казваш. Един от агентите, които разговаряха с него, му предложил да се тества в лабораторията в Ел Ей. Гътри приел идеята много ентузиазно.

— Какво следва? — попита Лутър.

— Случаят е приключен. Вашата мисия също. Изпратете ми сметките за разходите си. „Джоунс и Джоунс“ ще плати самолетните ви билети. Проверете в сайта на туристическата агенция на Обществото, за да видите резервациите си. Вече са направени.

— Лутър любопитстваше какво ще стане с „Нощните сенки“ — не се съдържа Грейс.

— А, на този етап нещата се развиват много бързо. — Фалън звучеше изморен и делови, но не беше развълнувай. — Тъй като Крейгмор се е справил с Юбанкс, управителният съвет на „Нощните сенки“ не подозира, че ние сме поставили четирима под наблюдение и

очакваме да видим кой ще заеме мястото на петия. Може дори да не са осведомени, че техният основател и върховен ръководител е мъртъв.

— Когато разберат това, ще последват интересни битки помежду им за това кой да заеме мястото му — отбеляза Лутър.

— Особено след като се заемем с петте лаборатории.

— Какви са тези лаборатории?

— Забравих да ви кажа. Четиримата членове на „Нощните сенки“, които вие установихте.

— Какво за тях?

— Изглежда всеки от тях отговаря за една лаборатория, която или прави изследвания, свързани с формулата, или я произвежда. Всички са с малки мащаби. Очевидно Крейгмор е държал нещата да бъдат децентрализирани от съображения за сигурност.

— Разумно.

— Преди час Зак и Съветът ме упълномощиха да действам в тази насока. Агентите на „Джоунс и Джоунс“ ще атакуват всички лаборатории, ще изземат компютрите и документацията, които намерят, и ще изгорят всичко останало до основи. Стандартна процедура, когато си имаме работа с лаборатория, в която се произвежда формулата.

— Никой от „Нощните сенки“ не може да се оплаче на полицията, защото никой няма да иска разследване, което може да открие, че в съответната лаборатория са се произвеждали незаконни вещества — заключи Лутър.

— Да, така се получава — съгласи се Фалън.

— Това ще бъде тежък удар за „Нощните сенки“ — отбеляза Грейс.

— Проблемът е, че не знаем колко лаборатории функционират към момента. Но сте прави, че загубата на основателя им и унищожаването на пет лаборатории ще внесе смут за известно време. Целта сега е да идентифицираме възможно най-много от хората на „Нощните сенки“. Все още не знаем кой е в управителния им съвет.

— Дамарис Кембъл не може ли да ви каже? — попита Лутър.

— Каза ни, че според Крейгмор тя не била подготвена да получи такава информация. Разпитващите я смятат, че не е излъгала. Изпратил съм хора, които претърсват имението на Крейгмор много внимателно, също и офиса му, компютъра му, пялото му минало. Открихме някои

неща, но ни чака още много работа. Той е бил гениален в прикриването на тайните си.

— Доста работа се очертава — измърмори Лутър.

— Не ми го казвай — отвърна с недоволство Фалън. — Работя по двайсет и четири часа седем дни в седмицата.

— Това не е добре, господин Джоунс — намеси се Грейс. — Рано или късно ще рухнете от този стрес. А това би било истинска катастрофа. Обществото се нуждае от вас в най-добрата ви форма през следващите няколко месеца.

Фалън пак изсумтя.

— Нямам голям избор.

— Напротив, имате — не отстъпи Грейс. — Просто трябва да се съсредоточите върху този проблем за няколко минути така, както върху другите въпроси. Като начало си намерете помощник.

— Забрави! Аз работя сам.

Грейс се усмихна.

— И Лутър така говореше. Поне докато не му възложихте тази задача, в която трябваше да работим заедно. Трябва да признаете, че двамата се оказахме добър екип.

— Имам причини да работя сам — възрази Фалън. — Никой не може да ме изтърпи по-дълго от пет минути.

— Това не е вярно. Аз правех проучвания за вас в продължение на няколко месеца. Не съм имала проблем.

В другия край на стаята Лутър се усмихна, но не каза нищо.

— Ти си различна — измърмори Фалън.

— Е, и? Намерете някой друг, който е различен. Имате нужда от асистент, господин Джоунс. Поставете си за цел да наемете някого за тази работа. Приемете го като пъзел, с който трябва да се справите по най-бързия начин.

— Ще трябва да е някой, на когото да мога да доверя тайните на Обществото — каза Фалън неубедително.

— Разбира се. Но това не се случва за пръв път в историята. Не забравяйте, че Кейлъб Джоунс, основателят на „Джоунс и Джоунс“, си е наел асистентка, която по-късно станала негова съпруга. Тя е била вторият Джоунс в „Джоунс и Джоунс“, нали така?

— Няма нужда да разказваш историята на моето семейство. Аз със сигурност не се нуждая от съпруга.

— На вас ви трябва асистент, не съпруга — успокои го тя.

Последва дълга пауза.

— Ще си помисля. А, между другото, трябва да създадеш нова самоличност за Дамарис Кембъл. Тя твърди, че Крейгмор никога не е споменавал на съвета на „Нощните сенки“ за нейното съществуване, но не искам да рискувам. Направи секретни генеалогичните файлове, става ли?

— Хм. — Грейс спря. — Мислех, че „Джоунс и Джоунс“ си има хора, чиято работа е да създават нови самоличности.

— Така е, за рутинни случаи, когато трябва да се осигури временно прикритие на даден агент. Но аз ти говоря за изцяло нова биография. Искам да има история, която може да се проследи от няколко поколения в генеалогичните архиви. Доколкото знам, ти си най-добрата в тези неща, поне що се отнася до създаването на фалшиво минало в Обществото. Гърлото ѝ пресъхна.

— Моля?

— По дяволите, това, което направи за себе си, след като се отърва от онзи кучи син Мартин Крокър, беше перфектно. Ако не следях Крокър по онова време, защото усещах, че се занимава с нещо незаконно, никога не бих се усъмнил в обстоятелствата около смъртта му, камо ли да се запитам какво е станало с икономката му. Приятно пътуване.

Телефонът замлъкна. Грейс го затвори бавно и погледна Лутър.

— Такъв е Фалън. Непоправим е.

— Той знае всичко — прошепна тя. — През цялото време го е знаел. Знаел е дори за клиниката „Бърнсайд“.

— Да, типично за Фалън. А сега не знам за теб, но аз вече съм готов да тръгна оттук. — Той погледна компютъра. — Какво ще кажеш да видим резервациите и да проверим в колко часа излита самолетът?

Реалността връхлетя Грейс и я накара да потрепери.

— Добре — промълви тя.

Тя стана и се отправи към бюрото. Бързо въведе адреса на туристическата агенция. Когато сайтът се отвори, въведе кода на резервацията на Лутър.

— Ти заминаваш в два и петнайсет — каза тя.

— Супер. Имаме време за обяд.

— Аз нямам. — Тя се изправи бавно. — Моят полет за Орегон е в един часа.

Лутър я погледна.

— Портланд. Забравих за това.

Тя кимна. Не смееше да каже нито дума повече, но не смееше и да мълчи продължително. Последва кратко напрегнато мълчание.

— Мислех си... — започна тя предпазливо.

— Какво съвпадение — прекъсна я Лутър. — Аз също си мислех. Какво ще кажеш да отидем и двамата в Портланд?

— Мога да си събера някои неща...

— Можеш да си събереш целия багаж. И после да дойдеш на Хаваите с мен.

Тя се усмихна, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да, мога да го направя.

Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Той я придърпа към себе си.

— Знаеш какво следва, нали?

Тя обви ръце около врата му, а щастието зазвуча като тържествена ария в душата ѝ.

— Мисля, че да.

— Обичам те — каза той. — Но ти сигурно вече знаеш това, след като толкова добре виждаш аурата ми.

— И аз те обичам. — Тя докосна леко устните му със своите и после се оттегли назад. — Нека ти обясня — никой не може да види любовта в аурата, дори и човек с толкова силен талант като моя. Затова трябва да се споделя.

— Мога да го направя — обеща той. — Ще ти го казвам. И ще го повтарям постоянно.

— Постоянно.

51.

Чу се почукване на вратата точно когато Грейс пъхаше в куфара чифт ботуши, които навярно никога нямаше да обуе на Хаваите.

— Аз ще отворя — каза тя на Лутър.

Той беше зает да връзва един кашон с книги, но се изправи и погледна през прозореца.

— Някаква стара дама с маскировъчно облекло, тъмни очила и черен дъждобран. Май е въоръжена.

— Това е хазяйката ми — обясни Грейс. — И това не е пистолет, а специален фотоапарат.

— Интересна хазяйка.

Грейс отвори входната врата.

— Здравей, Аризона. Влизай. Много вали навън.

— Което си е вярно, вярно е. — Аризона влезе в малкото антре и изтръска водата от дъждобрана си. — Цяла сутрин съм навън и правя обиколки. В такива дни човек трябва да бъде нащрек. Онези обичат да пренасят тайните доставки, когато вали. Сигурно си мислят, че тогава никой не ги забелязва.

— Запознай се с Лутър Малоун — представи го Грейс. — Лутър, това е хазяйката ми, Аризона Сноу.

Лутър кимна любезно и протегна ръка.

— Приятно ми е.

Аризона свали огледалните си очила и изгледа Лутър с присвити очи.

— Значи ти си човекът, а?

— Кой човек? — попита Лутър.

Аризона дишаше шумно, свали дебелите си кожени ръкавици и се ръкува енергично с него.

— Няма нужда да се шегуваш с мен, млади човече. Мога да позная един професионалист, когато го видя. Преди малко те забелязах да вървиш по пътеката с Грейс. Разбрах, че ти си човекът, когото е чакала през цялото това време, докато се спотайваше в Еклипс Бей.

Лутър се усмихна на Грейс.

— Всъщност, мисля, че аз съм този, който чакаше.

Аризона му намигна.

— Ясно. Не е лесно да стоиш под прикритие, нали? Но след като вече си тук, приемам, че мисията е завършена.

— Да, госпожо — каза Лутър. Грейс отиде в кухнята.

— Ще пийнеш ли едно кафе да се стоплиш, Аризона? Току-що го направих.

— Благодаря. — Аризона оглеждаше кашоните и куфарите. — Изглежда двамата заминавате заедно този път.

— Ще се женим — обясни Грейс. — Ще живеем на Хаваите.

— Обаче пак ще работите за агенцията, нали?

Лутър отправи въпросителен поглед. Грейс се усмихна.

— Със сигурност — каза тя уверено. Тя подаде чашата с кафе на Аризона. — Но ще работим и в един малък ресторант в Уайкики.

Аризона погледна към ръката си, която беше докоснала пръстите на Грейс. Тя долови притеснението ѝ и усети, че не изпита нещо необичайно заради неволното докосване до старата жена.

— Моята малка фобия май изчезна най-последно — каза тя.

Аризона кимна доволна.

— Браво, пък и нали вие двамата ще се жените.

Лутър се засмя и взе чашата с кафе, която Грейс му подаде.

— Да, добре че стана така.

— Уайкики значи? — Аризона отпи от кафето си и се замисли, сякаш се взираше в миналото си. — Познавах едни хора, които се пенсионираха и се преместиха да живеят в Уайкики.

— Така ли? — попита Лутър.

— Помня, че се канеха да си купят ресторант или бар. Петра и Уейн Гроувс. Никога няма да ги забравя. Най-добрият екип снайперисти, който е имало някога. Аз се пенсионирах от агенцията точно след тях. Те бяха с няколко години по-млади от мен. Сигурно сега са около шейсетте. Всичките поостаряхме малко или много.

Грейс застина. Чашата на Лутър остана във въздуха. Той погледна Аризона, сякаш тя беше призрак.

— Познаваш Петра и Уейн? — попита той с равен тон.

— И още как. Те бяха като вас двамата. — Аризона докосна слепоочието си. — Имаха шесто чувство. Тази страна им дължи много

повече, отколкото подозира. Хората като тях не получават ордени и почести, но със сигурност ги заслужават.

52.

Сватбата се проведе на малкия закътан плаж, който Лутър беше открил и смяташе за свой. Булката беше боса и блажено бременна.

Затвориха ресторанта за целия ден и поканиха редовните клиенти, както и Мили Окада, сервитьорката Джули и сина ѝ. Общо осемнайсет души присъстваха на церемонията по залез-слънце. Всички получиха хавайски огърлици от цветя. Младоженците получиха по осемнайсет огърлици. Благоуханните цветя стигаха чак до устните на Грейс и тя докосна няколко венчелистчета, докато произнасяше сватбения обет.

Гостите стояха върху топлия пясък, слънцето залязваше и всички слушаха внимателно церемонията. След това Лудият Рей извади китарата си и изсвири „Хавайската сватбена песен“ подобно на Елвис.

По-късно отидоха в ресторанта на Мили Окада да хапнат супа. След това имаше изненада за всички — огромна торта с глазура, на която пишеше „Грейс и Лутър щастливи завинаги“. Към тортата имаше бутилка шампанско и много бира. Мили и Джули си поделиха шампанското. Грейс пи само газирана вода заради бебето. Всички останали предпочетоха бира.

Имаше много наздравици, но Уейн произнесе тоста, който направи деня незабравим.

— Да пием за Грейс и Лутър — каза той, като вдигна бирата си. — И за бебето, което трябва да пристигне след седем месеца и осем дни, не че има значение. Детето ще си има страхотно семейство. Ние ще се грижим добре за него. Ще го научим на всичко, което трябва да знае.

— Имам предчувствие — каза Петра.

Всички я погледнаха.

Тя се засмя.

— Хубаво предчувствие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.